

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่มีต่อพฤติกรรมการเรียนดนตรี
ของวัยรุ่นที่เรียนดนตรี ในเขตกรุงเทพมหานคร

สารนิพนธ์

ของ

นางสาวอติพร นฤนาทชีวิน

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ

ตุลาคม 2547

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

370. 15

๑๙๔๕

๖.๓

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และบุคลิกภาพห้วงค์ประกอบที่มีต่อพฤติกรรมการเรียนดนตรี
ของวัยรุ่นที่เรียนดนตรี ในเขตกรุงเทพมหานคร

บทคัดย่อ

ของ

นางสาวอติพร นฤนาทชีวิน

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ

ตุลาคม 2547

18 ม.ค. 2548

อติพร นฤนาทชีวิน. (2547). แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่มีต่อ

พฤติกรรมการเรียนดนตรีของวัยรุ่นที่เรียนดนตรี ในเขตกรุงเทพมหานคร.

สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย

ศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษาและกรรมการ : ผู้ช่วยศาสตราจารย์

วัฒนา ศรีสัตย์วาจา, รองศาสตราจารย์.ดร.ดวงเดือน ศาสตรภัทร

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนดนตรีของวัยรุ่นที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบแตกต่างกัน 2) เพื่อศึกษาอำนาจการทำนายพฤติกรรมการเรียนดนตรีของวัยรุ่น โดยมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบเป็นตัวทำนาย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นวัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่โรงเรียนดนตรียามาฮ่าป๊อปปูล่ามิวสิก ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 160 คน ซึ่งได้จากการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย (Sample Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ บุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ และพฤติกรรมการเรียนดนตรี สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที และการถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression)

ผลการวิจัยพบว่า

1. วัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีองค์ประกอบด้านการแสดงตัวสูง และด้านการเปิดกว้างสูง มีพฤติกรรมการเรียนดนตรีดีกว่าวัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีองค์ประกอบด้านการแสดงตัวต่ำ และด้านการเปิดกว้างต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. วัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง องค์ประกอบด้านความมั่นคงทางอารมณ์สูง ด้านความอ่อนโยนสูง และด้านการมีสติรู้ชอบสูง มีพฤติกรรมการเรียนดนตรีดีกว่าวัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ องค์ประกอบด้านความมั่นคงทางอารมณ์ต่ำ ด้านความอ่อนโยนต่ำ และด้านการมีสติรู้ชอบต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. ปัจจัยที่สามารถพยากรณ์พฤติกรรมการเรียนดนตรีของวัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่โรงเรียนดนตรียามาฮ่าป๊อปปูล่ามิวสิก ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยเรียงลำดับจากปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุด ไปน้อยที่สุด คือ องค์ประกอบด้านการมีสติรู้ชอบ (X_6) องค์ประกอบด้านการแสดงตัว (X_3) และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (X_1) ซึ่งปัจจัยทั้ง 3 ตัวนี้ สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของ

พฤติกรรมการเรียนดนตรีของวัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่โรงเรียนดนตรียามาฮ่าป๊อปปูล่ามิวสิก ในเขต กรุงเทพมหานคร ร้อยละ 32 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีค่าสหสัมพันธ์พหุคูณ เท่ากับ .57 และความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการพยากรณ์ เท่ากับ 19.90

ACHIEVEMENT MOTIVES AND THE FIVE PERSONALITY FACTORS AFFECTING
ADOLESCENCE'S MUSICAL LEARNING BEHAVIORS IN BANGKOK METROPOLIS

AN ABSTRACT

BY

MISS ATIPORN NARUNARTCHEWIN

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree in Developmental Psychology
at Srinakharinwirot University

October 2004

Atiporn Narunartcheewin. (2004). *Achievement Motives and The Five Personality Factors Affecting Adolescence s' musical Learning Behaviors in Bangkok Metropolis*. Master's Project, M.Ed. (Developmental Psychology). Bangkok : Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee: Asst.Prof.Wattana Srisatvacha, Assue.Prof.Dr.Duangduen Sattapat.

The purposes of this research were 1) To study and compare the music learning behaviors of adolescents on the basis of their differences in achievement motives and five personality factors, and 2) To find out the predictive power of achievement motives and five personality factors for predicting the adolescents' music learning behaviors. The sample in this study consisted of 160 adolescent music students randomly drawn from Yamaha Popular Music Academy in Bangkok metropolis. The instruments for collecting data were questionnaires on achievement motives, five personality factors and music learning behaviors. The statistical methods for analyzing the data were mean, standard deviation, t - test and stepwise multiple regression analysis.

The research finding indicated that the adolescents with higher score on extraversion and openness factors of personality were found to have better music learning behaviors than the ones with lower score on extraversion and openness at the .05 level of significance; the adolescents with higher score on achievement motives, emotional stability, agreeableness and conscientiousness had better music learning behaviors than the ones with lower score on achievement motives, emotional stability, agreeableness and conscientiousness at the .01 level of significance. The effective predictor variables for predicting the music learning behaviors were found to be conscientiousness (X_6), extraversion (X_3) and achievement motive (X_1) respectively in position rank order, and they could mutually predict the adolescents' music

learning behaviours for 32% at the .05 level of significance. The multiple correlation coefficient was found to be .57 with 19.90 standard error of estimate.

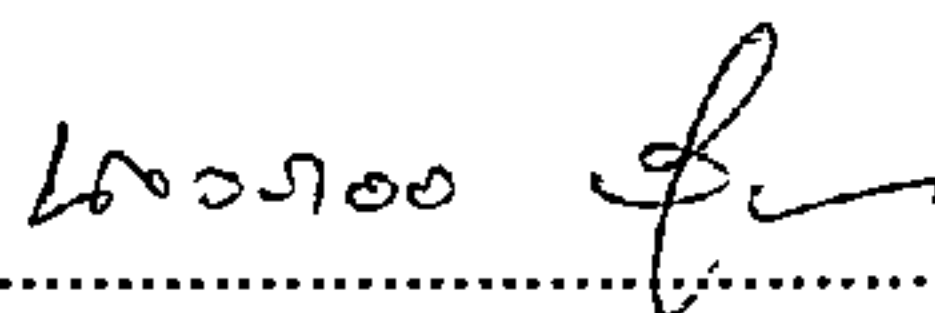
อาจารย์ที่ปรึกษา ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร และคณะกรรมการสอบ
ได้พิจารณาสารนิพนธ์ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาพัฒนาการ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์วัฒนา ศรีสัตย์วาจา)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร

(รองศาสตราจารย์ ดร.นวลละออ สุภาผล)

คณะกรรมการสอบ

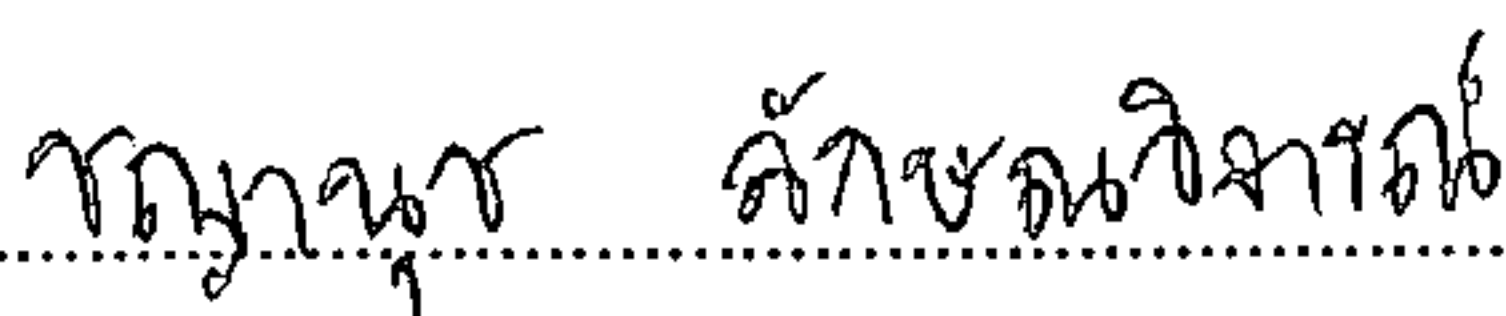
ประธานคุมสอบสารนิพนธ์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์วัฒนา ศรีสัตย์วาจา)

กรรมการ

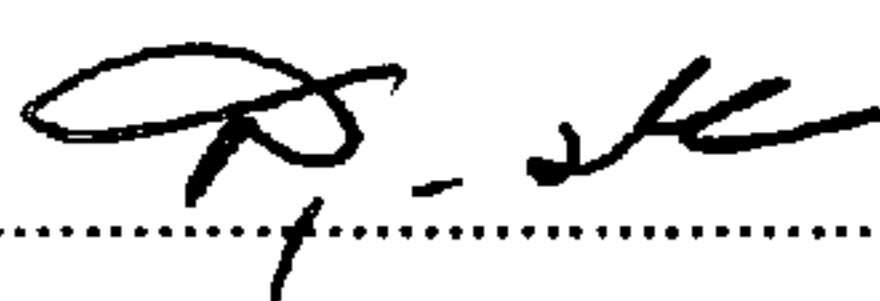
(รองศาสตราจารย์ ดร.ดวงเดือน ศาสตร์ภักดิ์)

กรรมการ

(อาจารย์ชญานุช ลักษณะวิจารณ์)

อนุมัติให้รับสารนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษา
มหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาพัฒนาการ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คณบดีคณะมนุษยศาสตร์

(รองศาสตราจารย์สุภา ปานเจริญ)

วันที่ 14 เดือน ตุลาคม พ.ศ. 2547

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาเป็นอย่างสูงของ รองศาสตราจารย์
ดร.ดวงเดือน ศาสตรภักดิ์ ประธานกรรมการควบคุมสารนิพนธ์และผู้ช่วยศาสตราจารย์
วัฒนา ศรีสัตย์วาจา กรรมการควบคุมสารนิพนธ์ ที่กรุณาให้คำปรึกษา ข้อเสนอแนะ และแนวคิด
ในการแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ด้วยความเมตตา ตลอดจนให้กำลังใจเสมอมา

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์ชฎานุช ลักษณะวิจารณ์ และคณาจารย์ภาควิชาจิตวิทยา
พัฒนาการทุกท่าน ที่ประสิทธิ์ประสาทความรู้ ให้คำแนะนำ และกำลังใจแก่ผู้วิจัยมาโดยตลอด

ขอกราบขอบพระคุณ คุณอำไพวัลย์ ยามวินิจ คุณวสินชัย ศิริชาติชัย โรงเรียนดนตรีสยาม
กลการพระราม 3 เจ้าหน้าที่โรงเรียนดนตรียามาฮ่าป๊อปปูล่ามิวสิก สาขาสยามสแควร์ บริษัท สยาม
ดนตรียามาฮ่า จำกัด ที่ให้ความช่วยเหลือ และอำนวยความสะดวกในการเก็บข้อมูล

ขอขอบพระคุณ คุณสุพัฒน์ สงวนสัตย์ ที่ให้ความช่วยเหลือต่าง ๆ แก่ผู้วิจัยตลอดมา

ขอขอบคุณ คุณอริสสรา พรสุदारรัตน์ คุณมณิธา เสนารักษ์ คุณทรัพย์ศิริ สิริวัฒน์ และ
พี่ ๆ เพื่อน ๆ สาขาจิตวิทยาพัฒนาการทุกคนที่คอยห่วงใย ดูแล ให้คำปรึกษา และให้กำลังใจแก่ผู้วิจัย
เสมอมา

ขอขอบคุณ คุณชิตพงษ์ ตรีมาศ ที่ให้คำแนะนำในการศึกษาต่อ ให้คำปรึกษา และให้ความ
ช่วยเหลือต่าง ๆ แก่ผู้วิจัยมาโดยตลอด

ขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อ คุณแม่ และขอบคุณน้องสาวทั้งสองคน ที่คอยให้ความรัก ความ
ห่วงใย ดูแล เอาใจใส่ ให้กำลังใจ ตลอดจนส่งเสริมให้ผู้วิจัยมีความอุตสาหะในการศึกษา ซึ่งเป็นส่วน
สำคัญที่ทำให้สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยดี

คุณค่าทั้งหมดที่เกิดขึ้นจากงานวิจัยในครั้งนี้ ขอมอบให้กับครอบครัวนฤนาทชีวิน และบุรพ
คณาจารย์ทุกท่านที่อยู่เบื้องหลังแห่งการวางรากฐานการศึกษาให้กับผู้วิจัยตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน

อติพร นฤนาทชีวิน

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ	1
	ความสำคัญและความเป็นมาของปัญหา	1
	วัตถุประสงค์ของการวิจัย	3
	ความสำคัญของการวิจัย	4
	ขอบเขตของการวิจัย	4
	นิยามศัพท์เฉพาะ	5
	นิยามปฏิบัติการ	5
	กรอบความคิดในการวิจัย	9
	สมมติฐานการวิจัย	9
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	10
	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเรียนดนตรี	10
	ความหมายของดนตรี	10
	คุณค่าของดนตรี	11
	พัฒนาการทางดนตรี	14
	โรงเรียนดนตรียามาฮ่าป๊อปปูล่ามิวสิก (สถาบันดนตรียามาฮ่า)	15
	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียน	19
	ความหมายของพฤติกรรมการเรียน	19
	เทคนิควิธีการเรียน	21
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	24
	ความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	24
	ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	25
	ลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	26
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้องของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับพฤติกรรมการเรียน	31
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ	32

สารบัญ (ต่อ)

บทที่		หน้า
2 (ต่อ)	ความหมายของบุคลิกภาพ	32
	บุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ	33
	ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพกับพฤติกรรมการเรียนของวัยรุ่นที่เรียน ดนตรี	36
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้องของบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบกับพฤติกรรมการเรียน	40
3	วิธีดำเนินการวิจัย	45
	ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	45
	เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	45
	การเก็บรวบรวมข้อมูล	51
	การวิเคราะห์ข้อมูล	51
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	53
	สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	53
	การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	54
5	บทย่อ สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	62
	บทย่อ	62
	วัตถุประสงค์ของการวิจัย	62
	สมมติฐานในการวิจัย	62
	วิธีดำเนินการวิจัย	63
	การเก็บรวบรวมข้อมูล	64
	การวิเคราะห์ข้อมูล	64
	สรุปผลการวิจัย	65
	อภิปรายผล	66
	ข้อเสนอแนะ	74

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
บรรณานุกรม	75
ภาคผนวก	81
ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์	106

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามตัวแปรต้นของการวิจัย	55
2	ค่าสถิติพื้นฐานและการเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนรู้ของวัยรุ่นที่เรียน ดนตรีเมื่อจำแนกตามระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	56
3	ค่าสถิติพื้นฐานและการเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนรู้ของวัยรุ่นที่เรียน ดนตรีที่มีบุคลิกภาพแต่ละด้าน	57
4	แสดงสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทำนายกับตัวแปรทำนายและ ตัวแปรทำนายกับตัวแปรเกณฑ์ของวัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่โรงเรียนดนตรียามา ฮ่าปโปปล่ามิวสิค	59
5	แสดงปัจจัยที่สามารถพยากรณ์พฤติกรรมการเรียนรู้ของวัยรุ่นที่เรียนดนตรี ที่โรงเรียนดนตรียามาฮ่าปโปปล่ามิวสิค ในเขตกรุงเทพมหานคร	60

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 ความสัมพันธ์ขององค์ประกอบแห่งความสำเร็จในงาน	26

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญและความเป็นมาของปัญหา

ดนตรีมีความสำคัญ และมีบทบาทต่อชีวิตคนอย่างมาก เช่น เป็นเพื่อนในยามเหงา ให้ความเพลิดเพลิน ช่วยหลอมจิตใจ ให้คนหันมาสร้างกิจกรรมร่วมกัน อีกทั้งเป็นตัวสร้างเสริมจินตนาการของเด็ก และดนตรีที่ดีมีคุณสมบัติช่วยควบคุมจิตใจให้เป็นคนดี หมายถึง ดนตรีช่วยพัฒนาคุณภาพชีวิต (สุกรี เจริญสุข. 2540 : 3 - 4) อิทธิพลของท่วงทำนองเสียงดนตรี แม้เพียงแนวทำนองเดียว ก็ยังส่งผลกระทบไปช่วยกล่อมเกลাজิตใจ ให้มีความรักในธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมและความรักเพื่อนมนุษย์ ดนตรีจึงเป็นหนทางหนึ่งที่ทำให้เด็กเกิดความกล้า ไม่ขัดเขินในการแสดงออกซึ่งความรู้สึก อารมณ์ และความนึกคิดภายในจิตใจ เพื่อสามารถให้ผู้อื่นได้รับรู้ได้ (พิชัย ปรัชญานุสรณ์. 2529 : 7)

การเรียนดนตรี มีบทบาทและความสำคัญในแง่ของการพัฒนานิสัย ทำให้นักเรียนกล้าแสดงออก มีมนุษยสัมพันธ์ดี โดยอาศัยดนตรีเป็นเครื่องช่วยและเป็นการส่งเสริมความถนัด และความสนใจเฉพาะบุคคลให้แสดงออกมาตามความสามารถของแต่ละบุคคล ซึ่งการเรียนดนตรีจะประสบความสำเร็จ มากน้อยเพียงใด ย่อมขึ้นอยู่กับองค์ประกอบต่าง ๆ มากมาย เช่น สภาพแวดล้อมการเรียนดนตรี วิธีการเรียนการสอน และแรงจูงใจ เป็นต้น สำหรับคนส่วนมากมักไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนดนตรี เพราะการศึกษาวิชาดนตรี ต้องอาศัยความชำนาญที่มีต่อเนื่องกันไป วิชาดนตรีมีระดับความซับซ้อนมากขึ้นทุกที ทั้งในแง่เทคนิค ด้านความรู้สึก ที่ต้องอาศัยประสบการณ์และความชำนาญ ความตั้งใจ อดทนและขยันศึกษาฝึกฝนเป็นเวลานาน และผู้ที่มีโอกาสร่วมเล่นดนตรีด้วยกันจะรู้สึกว่า ความสำเร็จของงาน หรือการเรียนดนตรีเป็นผลมาจากความตั้งใจด้วยจิตใจที่มั่นคง มีความอดทน สงบเยือกเย็น และหมั่นทดลอง ค้นคว้าเสมอ ดังที่ ญรุทธิ์ สุทธิจิตต์ (2541 : 170) กล่าวว่า สิ่งสำคัญสิ่งแรกสำหรับผู้ที่เป็นนักดนตรี คือ ควรจะได้มีการสำรวจตนเองและแน่ใจว่าตนต้องการเป็นนักดนตรี ซึ่งจัดว่าเป็นจุดมุ่งหมายในชีวิต จากนั้น ในการฝึกซ้อมไม่ว่าครั้งใด จุดมุ่งหมายที่สำคัญที่สุด ควรได้รับการทบทวนและพยายามฝึกซ้อมให้ได้ตามที่ตนตั้งใจไว้ จุดมุ่งหมายที่นับว่าสำคัญมากโดยทั่ว ๆ ไปทางดนตรี คือ การเล่นดนตรีควรคำนึงถึงความถูกต้องของบทเพลง อารมณ์ และความรู้สึกของบทเพลงนั้นเสมอ การเล่นบทเพลงใด ๆ ก็ตาม ควร

ถ่ายทอดความเป็นตัวของตัวเอง หรือลักษณะเฉพาะตัวในการถ่ายทอดความรู้สึกของบทเพลง ดังนั้น แนวทางหนึ่งที่จะเรียนดนตรีให้ประสบความสำเร็จ คือ การส่งเสริมแรงจูงใจในการเรียนดนตรี โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่เกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เพราะแรงจูงใจเป็นสิ่งที่มียุทธผลต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ นักเรียนแต่ละคนที่มีพฤติกรรมเรียนแตกต่างกัน จึงมีความตั้งใจเรียนไม่เหมือนกันผู้ที่ตั้งใจเรียน มีความปรารถนาที่จะเรียนให้ได้ดีอยู่เสมอ หรือมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงก็มักจะประสบความสำเร็จมากกว่าผู้ที่ขาดความตั้งใจหรือมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ มักจะไปไม่ถึงเป้าหมายของตน (รุ่งโรจน์ สิทธิเวช. 2534 : 2)

นอกจากเรื่องแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แล้ว บุคลิกภาพเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่เป็นตัวพัฒนา และส่งเสริมให้ประสบความสำเร็จในการเรียนดนตรีได้ บุคลิกภาพจึงเป็นสิ่งที่ทำให้บุคคลมีลักษณะที่แตกต่างกัน เนื่องจากบุคลิกภาพเป็นลักษณะรวมของรูปแบบความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของบุคคล (สิริชัย ประทีปฉาย. 2533 : 1) ซึ่งหลักเกณฑ์การพิจารณาบุคคลที่จะเรียนวิชาดนตรีได้ดีนั้น ควรเป็นผู้ที่รักจะเรียนดนตรี มีความถนัดด้านดนตรี มีความอดทน เป็นผู้มีสติปัญญา สมารถและความจำดี ต้องเป็นผู้ที่อยู่ในระเบียบวินัย และเป็นผู้ที่ขวนขวายหาความรู้เพิ่มเติมอยู่เสมอ (เฉลิมพล งามสุทธิ. 2538 : 10 - 11)

ในการศึกษาบุคลิกภาพของบุคคล แนวคิดที่ยอมรับกันมาก ได้แก่ แนวคิดที่เรียกว่า รูปแบบบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ (The Big Five) (จันทริจรา มั่นตะพงษ์. 2546 : 3 ; อ้างอิงจาก Thomas, Moore & Scott. 1996 : 349 – 362 ; citing Barrich & Mount. 1993 ; Digman. 1990) ซึ่งวัดองค์ประกอบบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ ได้แก่ บุคลิกภาพแบบหวั่นไหวทางอารมณ์ (Neuroticism) บุคลิกภาพแสดงตัว (Extraversion) บุคลิกภาพแบบเปิดกว้าง (Openness) บุคลิกภาพอ่อนโยน (Agreeableness) และบุคลิกภาพแบบมีสติรู้ชอบ (Conscientiousness) (จันทริจรา มั่นตะพงษ์. 2546 : 4 ; อ้างอิงจาก Costa & McCrae. 1992 : 14 – 18) และด้วยเหตุที่สามารถประยุกต์ได้กับวัฒนธรรมต่าง ๆ จึงมีผู้ใช้อย่างแพร่หลาย ซึ่ง คอสตาร์ และ แมคเคอร์ ได้ศึกษาวิจัยอย่างกว้างขวาง และแสดงให้เห็นว่า โครงสร้างองค์ประกอบ ซึ่งพัฒนาจากแนวคิดองค์ประกอบดั้งเดิม 5 ประการ สามารถใช้ทำนายผล การปฏิบัติงานได้ (จันทริจรา มั่นตะพงษ์. 2546 : 4 ; อ้างอิงจาก อัมพร พิพิธเจริญพร. 2545 : 4) ดังนั้นผู้วิจัย จึงสนใจที่จะศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพ ห้าองค์ประกอบกับพฤติกรรมการเรียนดนตรี ของวัยรุ่นที่เรียนดนตรี การเรียนดนตรี ในปัจจุบันนี้ นอกจากการศึกษาในโรงเรียนตามปกติแล้ว ยังมีสถาบัน

เอกชนที่เปิดสอน สำหรับนักเรียนที่ต้องการเพิ่มความรู้ด้านดนตรี เพื่อการศึกษาต่อในระดับสูง หรือประกอบอาชีพเป็นนักดนตรี ซึ่งโรงเรียนดนตรียามาฮาฮิปปูล่ามิวสิก เป็นโรงเรียนดนตรีที่อยู่ ภายใต้การควบคุมของ สถาบันดนตรียามาฮา ใช้หลักสูตรการเรียนจากประเทศญี่ปุ่น เปิดสอน 6 สาขาวิชา ได้แก่ วิชากีตาร์ไฟฟ้า เบสไฟฟ้า คีย์บอร์ดไฟฟ้า ฟลูต กลองชุด และแซ็กโซโฟน แต่ละหลักสูตรใช้เวลาเรียน 1 ปีขึ้นไป อายุของผู้เรียนตั้งแต่ 12 ปีขึ้นไป ไม่จำกัดความรู้ของผู้เรียน ผู้วิจัยได้สำรวจข้อมูลเบื้องต้นของโรงเรียนดนตรียามาฮาฮิปปูล่ามิวสิก พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ เป็นวัยรุ่น และมีความรู้ด้านดนตรีพอสมควร ช่วงเวลาที่มีผู้มาสมัครเรียนส่วนใหญ่เป็นช่วงปิดเทอม ภาคปลาย แต่จากการสำรวจการเข้าเรียนของนักเรียนนั้น พบว่า หลังจากควรเรียนไประยะหนึ่งแล้ว การเข้าเรียนของนักเรียนไม่สม่ำเสมอ ขาดการเรียนที่ต่อเนื่อง ทำให้เกิดปัญหาในด้านการวางแผนการจัดการเรียนการสอนของครู และสิ้นเปลืองงบประมาณ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

ดังนั้น ผู้วิจัยเกิดความสนใจที่จะศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และบุคลิกภาพของวัยรุ่น ที่เรียนดนตรีเป็นกิจกรรมพิเศษ โดยศึกษาที่โรงเรียนดนตรียามาฮาฮิปปูล่ามิวสิก ในเขต กรุงเทพมหานคร เพื่อนำไปใช้เป็นแนวทางให้นักเรียน ได้ปรับปรุงตนเองด้านบุคลิกภาพและ ด้านการเรียน เป็นข้อมูลสำหรับผู้บริหาร อาจารย์ ผู้สอน ตลอดจนผู้ปกครอง ใช้เป็นแนวทาง ในการช่วยเหลือ ส่งเสริมนักเรียนให้เป็นบุคคลที่มีคุณภาพทางด้านดนตรีต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนดนตรีของวัยรุ่นที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกัน
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนดนตรีของวัยรุ่นที่มีบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ

ดังนี้

2.1 เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนดนตรีของวัยรุ่นที่มีองค์ประกอบบุคลิกภาพ ด้านความมั่นคงทางอารมณ์แตกต่างกัน

2.2 เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนดนตรีของวัยรุ่นที่มีองค์ประกอบบุคลิกภาพ ด้านแสดงตัวแตกต่างกัน

2.3 เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนดนตรีของวัยรุ่นที่มีองค์ประกอบบุคลิกภาพ

ด้านการเปิดกว้างแตกต่างกัน

2.4 เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนดนตรีของวัยรุ่นที่มีองค์ประกอบบุคลิกภาพด้านความอ่อนโยนแตกต่างกัน

2.5 เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนดนตรีของวัยรุ่นที่มีองค์ประกอบบุคลิกภาพด้านการมีสติรู้ชอบแตกต่างกัน

3. เพื่อศึกษาอำนาจการทำนายพฤติกรรมการเรียนดนตรีของวัยรุ่น โดยมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบเป็นตัวทำนาย

ความสำคัญของการวิจัย

ผลจากการศึกษา วิจัยครั้งนี้ ทำให้ทราบว่า วัยรุ่นที่เรียนดนตรีเป็นกิจกรรมพิเศษ มีพฤติกรรมการเรียนดนตรีอย่างไร มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนดนตรีมากน้อยเพียงใดและพฤติกรรมดังกล่าว มีความเกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพ ของผู้เรียนในแต่ละด้านอย่างไร และที่สำคัญ ทำให้ได้ทราบว่า มีตัวแปรใดที่สามารถเข้าไปทำนายพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนดนตรีได้ ซึ่งผลการวิจัยนี้ สามารถนำไปใช้เป็นข้อมูลประกอบการพิจารณา ให้วัยรุ่นได้ปรับปรุงตนเองด้านการเรียนดนตรี การพัฒนาบุคลิกภาพ และเป็นข้อมูลสำหรับผู้บริหาร อาจารย์ผู้สอน ตลอดจนผู้ปกครอง และถ้าพบว่า นักเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ในการเรียนดนตรีต่ำ จะสามารถหาแนวทาง เพื่อประกอบการพิจารณา ให้นักเรียนเป็นบุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนดนตรีสูงขึ้น ซึ่งจะส่งผลให้นักเรียนมีโอกาสประสบความสำเร็จทางการเรียนมากยิ่งขึ้น และเพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อนักการศึกษา ดนตรี และผู้เกี่ยวข้องที่จะนำไปใช้เกี่ยวกับดนตรีต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

เป็นวัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่โรงเรียนดนตรียามาฮาฮิปโปปูล่ามิวสิค ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยเรียนดนตรีเป็นเวลาติดต่อกันตั้งแต่ 6 เดือน ขึ้นไป จำนวน 17 โรงเรียน ในปี พ.ศ. 2547

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ วัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่โรงเรียนดนตรียามาฮาฮิปโปปูล่ามิวสิค เป็นเวลาติดต่อกันตั้งแต่ 6 เดือน ขึ้นไป ในปี พ.ศ. 2547 คือ โรงเรียนดนตรี

ยามาฮ่าป๊อปปูล่ามิวสิก พระราม 3 มีนักเรียนดนตรี 260 คน ผู้วิจัย ใช้วิธีสุ่มกลุ่มตัวอย่าง ด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่ายได้กลุ่มตัวอย่าง 160 คน

ตัวแปรที่จะศึกษา

1. ตัวแปรอิสระและตัวแปรทำนาย ได้แก่
 - 1.1 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
 - 1.2 บุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ
2. ตัวแปรตามและตัวแปรเกณฑ์ ได้แก่ พฤติกรรมการเรียนดนตรี

นิยามศัพท์เฉพาะ

โรงเรียนดนตรียามาฮ่าป๊อปปูล่ามิวสิก หมายถึง สอนดนตรีหลักสูตร PMS ของสถาบันดนตรียามาฮ่า สำหรับผู้ที่ต้องการเรียนดนตรีในแนวป๊อป และร็อก โดยสอนจากระดับพื้นฐานจนกระทั่งสามารถเล่นร่วมกันเป็นวงดนตรีได้ ใช้หลักสูตรการเรียน จากประเทศญี่ปุ่น เปิดสอน 6 สาขาวิชา ได้แก่ วิชากีตาร์ไฟฟ้า เบสไฟฟ้า คีย์บอร์ดไฟฟ้า ฟลูต กลองชุด และแซ็กโซโฟน แต่ละหลักสูตรใช้เวลาเรียน 1 ปีขึ้นไป อายุของผู้เรียนตั้งแต่ 12 ปีขึ้นไป ไม่จำกัดความรู้ของผู้เรียน

นิยามปฏิบัติการ

1. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง ความปรารถนาที่จะได้รับผลสำเร็จในกิจกรรมต่าง ๆ มีความเพียรพยายามในงานที่ยุ่งยากซับซ้อน โดยไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค ต้องการอิสระในการแสดงออก และมีความต้องการเอาชนะ ในการแข่งขันหรือทำได้ดีกว่าคนอื่นที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่ได้ตั้งไว้อย่างสูง ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง คือ มีความรับผิดชอบ มีความเชื่อมั่นในตนเอง ปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้นอยู่เสมอ กระตือรือร้นและสนุกกับงานที่ทำ มีความมานะอดทน สามารถคาดการณ์ล่วงหน้า มีความสามารถในการแก้ปัญหา และทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ วัดได้โดยใช้แบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ของรุ่งโรจน์ สิทธิเวทย์ (2534) เป็นลักษณะมาตราวัด 5 ระดับ ในการแบ่งกลุ่มแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แบ่งเป็น กลุ่มสูง และกลุ่มต่ำ สำหรับความหมายของคะแนน ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง หมายถึง ผู้ที่ได้คะแนนเฉลี่ยหรือสูงกว่าคะแนนเฉลี่ย ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ หมายถึง ผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ย

2. บุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ หมายถึง ลักษณะบุคลิกภาพ 5 ด้าน ตามทฤษฎี บุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ ซึ่งผู้วิจัยใช้แบบวัดของ มาร์ศรี สีมาวรพงศ์พันธุ์ (2546) ดังนี้

2.1 องค์ประกอบด้านความหวั่นไหวทางอารมณ์ (Neuroticism) หมายถึง ลักษณะ ที่แสดงถึงความวิตกกังวล (Anxiety) ความรู้สึกโกรธ (Angry) ความรู้สึกท้อแท้ใจ (Discouragement) การคำนึงถึงแต่ตนเอง (Self-Consciousness) และการมีอารมณ์เปราะบาง (Vulnerability)

บุคคลที่ได้คะแนนต่ำ มีลักษณะเงียบสงบ โกรธช้า มีความรู้สึกท้อแท้ยาก ไม่รู้สึกอับอายง่าย และเผชิญความเครียดได้ดี

บุคคลที่ได้คะแนนสูง มีลักษณะวิตกกังวล โกรธเร็ว มีความรู้สึกท้อแท้ง่าย รู้สึกอับอายง่าย และเผชิญความเครียดได้อย่างลำบาก

สำหรับในการวิจัยครั้งนี้ เพื่อที่จะทำให้เข้าใจง่ายและสอดคล้องกับมิติด้านอื่น ๆ ในการวิจัย นี้ จึงเรียกความหวั่นไหวทางอารมณ์เป็นความมั่นคงทางอารมณ์ และมีการกลับทิศทางการให้ คะแนนและตีความหมายคะแนนให้มีความสอดคล้องกัน ซึ่งสรุปเป็นนิยามและการตีความหมายของ คะแนน ดังนี้

องค์ประกอบด้านความมั่นคงทางอารมณ์ (Emotion Stability) หมายถึง ลักษณะที่แสดง ถึงความวิตกกังวล (Anxiety) ความรู้สึกโกรธ (Angry) ความรู้สึกท้อแท้ใจ (Discouragement) การคำนึงถึงแต่ตนเอง (Self-consciousness) และการมีอารมณ์เปราะบาง (Vulnerability)

บุคคลที่ได้คะแนนต่ำ หมายถึง ผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ย มีลักษณะวิตกกังวล โกรธเร็ว มีความรู้สึกท้อแท้ง่าย รู้สึกอับอายง่าย และเผชิญความเครียดได้อย่างลำบาก

บุคคลที่ได้คะแนนสูง หมายถึง ผู้ที่ได้คะแนนเฉลี่ยหรือสูงกว่าคะแนนเฉลี่ย มีลักษณะเงียบ สงบ โกรธช้า มีความรู้สึกท้อแท้ยาก ไม่รู้สึกอับอายง่าย และเผชิญความเครียดได้ดี

2.2 องค์ประกอบด้านการแสดงตัว (Extraversion) หมายถึง ลักษณะที่แสดงถึงความ อบอุ่น (Warmth) ความชอบอยู่ร่วมกับผู้อื่น (Gregariousness) การแสดงออกแบบตรงไปตรงมา (Assertiveness) การชอบมีกิจกรรม (Activity) ชอบแสวงหาความตื่นเต้น (Excitement-Seeking) การมีอารมณ์ด้านบวก (Positive Emotions)

บุคคลที่ได้คะแนนต่ำ หมายถึง ผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ย มีลักษณะสงบเสถียร ไม่ชอบเข้าสังคม ชอบอยู่เบื้องหลัง ทำกิจกรรมอย่างไม่เร่ร่อน ไม่ค่อยต้องการความตื่นเต้น และไม่ ค่อยร่าเริง

บุคคลที่ได้คะแนนสูง หมายถึง ผู้ที่ได้คะแนนเฉลี่ยหรือสูงกว่าคะแนนเฉลี่ย มีลักษณะเป็นมิตรและสนิทสนม ชอบเข้าสังคม ชอบแสดงออกเป็นผู้นำ ทำกิจกรรมอย่างกระฉับกระเฉง ต้องการความตื่นเต้น และร่าเริง มองโลกในแง่ดี

2.3 องค์ประกอบด้านการเปิดกว้าง (Openness) หมายถึง ลักษณะที่แสดงถึง การเป็นคนเปิดรับประสบการณ์ในด้านต่าง ๆ ได้แก่ จินตนาการ (Fantasy) สุนทรีย์ (Aesthetics) ความรู้สึก (Feelings) การปฏิบัติ (Actions) ความคิด (Ideas) และค่านิยม (Values)

บุคคลที่ได้คะแนนต่ำ หมายถึง ผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ย มีลักษณะให้ความสำคัญกับปัจจุบัน ไม่สนใจศิลปะ เพิกเฉย ไม่สนใจในความรู้สึกต่าง ๆ ชอบทำในสิ่งที่เคยชิน เน้นความเข้าใจเหตุผลในมุมมองแคบ ไม่ยอมรับค่านิยมใหม่ ๆ

บุคคลที่ได้คะแนนสูง หมายถึง ผู้ที่ได้คะแนนเฉลี่ยหรือสูงกว่าคะแนนเฉลี่ย มีลักษณะชอบจินตนาการ ช่างฝัน รู้สึกซาบซึ้งในศิลปะและความสวยงาม เห็นคุณค่าทางอารมณ์ในด้านต่าง ๆ ชอบความหลากหลาย ลองของใหม่ ๆ เน้นความเข้าใจการใช้เหตุผลในมุมมองกว้าง และเปิดรับการตรวจสอบค่านิยมใหม่ ๆ

2.4 องค์ประกอบด้านความอ่อนโยน (Agreeableness) หมายถึง ลักษณะที่แสดงถึงการไว้วางใจผู้อื่น (Trust) ความตรงไปตรงมา (Straightforwardness) ความเอื้อเฟื้อ (Altruism) การยอมตามผู้อื่น (Compliance) และมีจิตใจอ่อนโยน (Tender-Mindedness)

บุคคลที่ได้คะแนนต่ำ หมายถึง ผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ย มีลักษณะชอบเยาะเย้ย ช่างระแวง ระแวดระวัง พุดเกินความจริง ไม่เต็มใจในการช่วยเหลือผู้อื่น ก้าวร้าว ชอบแข่งขัน และยึดติดกับเหตุผล

บุคคลที่ได้คะแนนสูง หมายถึง ผู้ที่ได้คะแนนเฉลี่ยหรือสูงกว่าคะแนนเฉลี่ย มีลักษณะเห็นว่าผู้อื่นซื่อสัตย์ เจตนาดี ตรงไปตรงมา จริงใจ เต็มใจในการช่วยเหลือผู้อื่น ประนีประนอม คล้อยตาม จิตใจอ่อนโยน และพร้อมที่จะรับการเปลี่ยนแปลง

2.5 องค์ประกอบด้านการมีสติรู้ผิดชอบ (Conscientiousness) หมายถึง ลักษณะที่แสดงถึงความเป็นระเบียบ (Order) การมีความรับผิดชอบในหน้าที่ (Dutifulness) การมีความต้องการใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Striving) และความมีวินัยในตนเอง (Self Discipline)

บุคคลที่ได้คะแนนต่ำ หมายถึง ผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ย เป็นบุคคลที่ไม่มีระเบียบ ไม่มีระบบ ไม่เอาใจใส่ต่อหน้าที่ มีความต้องการสัมฤทธิ์ผลต่ำ และห่วงหวั่นยวทำให้ล่าช้า

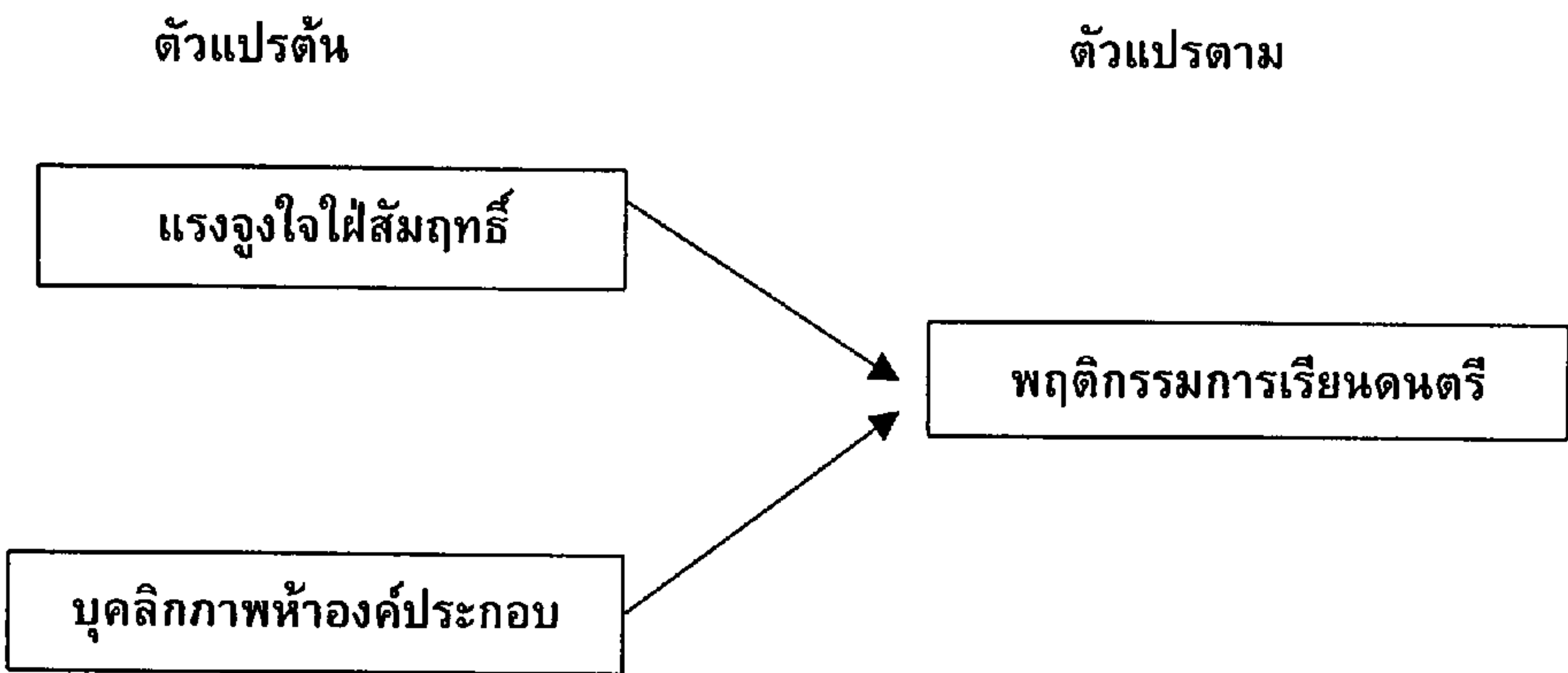
บุคคลที่ได้คะแนนสูง หมายถึง ผู้ที่ได้คะแนนเฉลี่ยหรือสูงกว่าคะแนนเฉลี่ย เป็นบุคคลที่มีระเบียบเรียบร้อย มีจิตสำนึก รับผิดชอบต่อหน้าที่ มีความพยายามเพื่อให้สำเร็จตามเป้าหมาย และมุ่งเน้นการปฏิบัติภารกิจให้เสร็จ

ลักษณะบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ พิจารณาจากการวัดโดยใช้แบบวัดบุคลิกภาพ โดยนำมาจากแบบวัดบุคลิกภาพของ มาร์ศรี สีมารพงษ์พันธ์ (2546) แบบวัดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ คือ ด้านความมั่นคงทางอารมณ์ ด้านการแสดงตัว ด้านการเปิดกว้าง ด้านความอ่อนโยน และด้านการมีสติรู้ชอบ เป็นลักษณะให้เลือกตอบ โดยครอบคลุม 5 ตัวแปร จำนวน 60 ข้อ แต่ละด้านมีคะแนนเฉลี่ยระหว่าง 12 - 60 คะแนน คะแนนเฉลี่ยของแบบวัดแต่ละด้านเท่ากับ 36 คะแนน ความหมายคะแนน สำหรับบุคลิกภาพแต่ละด้าน ผู้ที่ได้คะแนนสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยในแต่ละด้านหมายความว่า บุคคลนั้นมีบุคลิกภาพด้านนั้นสูงกว่าผู้ที่มีคะแนนต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ย

3. พฤติกรรมการเรียนดนตรี หมายถึง การกระทำของนักเรียนที่ทำประจำเกี่ยวกับการเรียนดนตรี ได้แก่ การแบ่งเวลาในการเรียนกับการฝึกซ้อม ความสม่ำเสมอในการเข้าชั้นเรียน การเข้าชั้นเรียนตรงเวลา การทำงานที่ได้รับมอบหมาย ความตั้งใจเรียน การมีหลักปฏิบัติการใช้เครื่องดนตรีอย่างถูกต้อง การซักถามข้อสงสัยต่อครูทั้งภายใน และภายนอกห้องเรียน การหาความรู้เพิ่มเติมจากสื่ออื่น ๆ

พฤติกรรมการเรียนดนตรีพิจารณาจาก การวัดโดยใช้แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเป็นลักษณะมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ

กรอบแนวความคิดในการวิจัย

สมมติฐานของการวิจัย

1. วัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงมีพฤติกรรมการเรียนดนตรีดีกว่าวัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ
2. วัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีองค์ประกอบด้านความมั่นคงทางอารมณ์สูงมีพฤติกรรมการเรียนดนตรีดีกว่าวัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีองค์ประกอบด้านความมั่นคงทางอารมณ์ต่ำ
3. วัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีองค์ประกอบด้านการแสดงตัวสูงมีพฤติกรรมการเรียนดนตรีดีกว่าวัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีองค์ประกอบด้านการแสดงตัวต่ำ
4. วัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีองค์ประกอบด้านการเปิดกว้างสูงมีพฤติกรรมการเรียนดนตรีดีกว่าวัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีองค์ประกอบด้านการเปิดกว้างต่ำ
5. วัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีองค์ประกอบด้านความอ่อนโยนสูงมีพฤติกรรมการเรียนดนตรีดีกว่าวัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีองค์ประกอบด้านความอ่อนโยนต่ำ
6. วัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีองค์ประกอบด้านการมีสติรู้ชอบสูงมีพฤติกรรมการเรียนดนตรีดีกว่าวัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีองค์ประกอบด้านการมีสติรู้ชอบต่ำ
7. พฤติกรรมการเรียนดนตรีของวัยรุ่นที่เรียนดนตรีสามารถทำนายได้โดยใช้ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเรียนดนตรี
 - 1.1 ความหมายของดนตรี
 - 1.2 คุณค่าของดนตรี
 - 1.3 พัฒนาการทางดนตรีของวัยรุ่น
 - 1.4 โรงเรียนดนตรียามาฮ่าป๊อปปูล่ามิวสิก (สถาบันดนตรียามาฮ่า)
2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียน
 - 2.1 ความหมายของพฤติกรรมการเรียน
 - 2.2 เทคนิควิธีการเรียน
3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
 - 3.1 ความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
 - 3.2 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
 - 3.3 ลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
 - 3.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับพฤติกรรมการเรียน
4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพ
 - 4.1 ความหมายของบุคลิกภาพ
 - 4.2 บุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ
 - 4.3 ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพกับพฤติกรรมการเรียนดนตรีของวัยรุ่นที่เรียนดนตรี
 - 4.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องของบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบกับพฤติกรรมการเรียน

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเรียนดนตรี

1.1 ความหมายของดนตรี

ณรุทธ์ สุธงจิตต์ (2537 : 1) กล่าวว่า ดนตรีเป็นวิชาการแขนงหนึ่งที่มีสาระเฉพาะของตนเอง แม้ว่าในบางครั้งจะมีการจัดดนตรีรวมไว้ในศิลปะก็ตาม แต่โดยเนื้อแท้สาระดนตรีมีความแตกต่างจากศิลปะอย่างเห็นได้ชัด กล่าวคือ ศิลปะเป็นเรื่องของการรับรู้ทางสายตา หรือทัศนศิลป์

(Visual Art) ส่วนดนตรีเป็นเรื่องของการรับรู้ทางการฟัง คือ โสตศิลป์ (Aural Art) และศิลปะการแสดง (Performing Art)

สุกรี เจริญสุข (2532 : 8 – 9) กล่าวว่า ดนตรีเป็นงานศิลปะที่มนุษย์สร้างขึ้นโดยอาศัยเสียง เป็นสื่อถ่ายทอดความรู้สึกของศิลปิน เสียงดนตรีเป็นเสียงที่มีความงามนำมาเรียบเรียงอย่างมีศิลปะ ขึ้นเป็นบทเพลง ความแตกต่างระหว่างเสียงดนตรีกับเสียงอื่น ๆ คือ เสียงดนตรีเป็นเสียงที่ประดิษฐ์ ขึ้นโดยอาศัยความงดงามของเสียง ศิลปินผู้สร้างเสียงได้ใส่อารมณ์ลงไปเสียง เพื่อให้เสียงมีความรู้ สึกทางศิลปะ ส่วนเสียงอื่น ๆ ที่ไม่ใช่เสียงดนตรีนั้นเป็นแต่เพียงเสียงที่ขาดคุณสมบัติทางศิลปะ คือ ขาดความรู้สึกทางศิลปะในเสียง ขาดวิญญาณศิลปินในเสียงนั่นเอง

นักภาษาศาสตร์ได้พยายามนำเสียงดนตรีมาตีความ ให้คำนิยาม ซึ่งมักได้ยืนยันกันไปว่า "ดนตรีเป็นภาษาสากล" (Music is the universal language of mankind) หมายถึง การที่เราได้ยินได้ ฟังดนตรีไม่ว่าของชาติใดภาษาใดแม้ว่าไม่เคยมีความรู้นั้น ๆ มาก่อนก็ตาม ก็พอสามารถเข้าใจความ หมายของเพลงได้ว่าเป็นลักษณะใด

1.2 คุณค่าของดนตรี

ณรุทธ์ สุทธจิตต์ (2541 : 21) ได้กล่าวถึงคุณค่าของดนตรี คือ

1. พัฒนาความคิดสร้างสรรค์ ดนตรี เป็นเรื่องของเสียงที่ไพเราะสร้างสรรค์ อย่างพิถี พิถันด้วยมนุษย์ การฟังดนตรี สามารถสร้างเสริมจินตนาการของเด็กได้อย่างดี และการเรียนรู้ดนตรี สามารถใช้กระบวนการสร้างสรรค์ โดยการสร้างทำนอง จังหวะง่าย ๆ จนถึงการประพันธ์เพลงชั้นสูง สิ่งเหล่านี้มีกฎเกณฑ์ และต้องใช้พลังสร้างสรรค์เป็นอย่างมาก

2. พัฒนาด้านอารมณ์ ความรู้สึก ดนตรี เป็นโสตศิลป์ที่ปลูกเร้าให้มนุษย์ เกิดอารมณ์ ต่าง ๆ ตามอิทธิพลของเสียงที่ได้ยิน การเกิดอารมณ์ความรู้สึกเหล่านี้ ทำให้มนุษย์เรียนรู้ และ ตอบสนองต่ออารมณ์ ความรู้สึกของตนเองได้เป็นอย่างดี เป็นผลให้เกิดพัฒนาการทางอารมณ์ ความ รู้สึกได้

3. พัฒนาด้านภาษา เพลงร้อง ประกอบด้วยภาษาหลากหลาย ที่ได้รับการประพันธ์ไว้ อย่างไพเราะ การเรียนรู้เพลงด้วยการขับร้อง เป็นการช่วยพัฒนาการทางภาษาอย่างได้ผล

4. พัฒนาด้านร่างกาย การสนองตอบต่อดนตรี ด้วยการเคลื่อนไหวลักษณะต่าง ๆ เป็น กิจกรรมที่จำเป็นอย่างยิ่งสำหรับเด็ก ซึ่งมีผลโดยตรงต่อพัฒนาการด้านร่างกาย

5. พัฒนาด้านปัญญา ดนตรีเป็นเรื่องของวิชาการที่ลึกซึ้งมาก มีการศึกษาจนถึงระดับปริญญาเอก การเรียนดนตรีอย่างถูกแบบแผน จึงเป็นการพัฒนาด้านปัญญาอย่างลึกซึ้ง เช่นเดียวกับวิชาการด้านอื่น ๆ

6. พัฒนาด้านความเป็นเอกบุคล การแสดงออกทางดนตรี หรือการสนองตอบต่อดนตรี เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องโดยตรง กับความคิดการกระทำของแต่ละบุคคล การเรียนดนตรีจึงเป็นการพัฒนาความเป็นเอกบุคลอย่างถึงแก่น นอกจากนี้ การเล่นดนตรีเป็นวงสามารถช่วยพัฒนาความเป็นองค์กรที่มีเอกลักษณ์ด้วย

7. พัฒนาด้านสุนทรีย์ ดนตรี เป็นเรื่องของสุนทรีย์ของเสียง การเรียนรู้ และมีประสบการณ์ทางดนตรีที่ดี ประทับใจ ทำให้ผู้ศึกษา เกิดพัฒนาการ ทำให้ชีวิตของเด็กสมบูรณ์ขึ้น เมื่อเป็นผู้ใหญ่ต่อไปในวันข้างหน้า

พิชัย ปรชญาณุสรณ์ (2545 : 6 - 8) กล่าวถึงประโยชน์ของดนตรี และวิชาการดนตรีที่ได้รับ เช่น

1. ด้านความบันเทิง ช่วยผ่อนคลายความตึงเครียด และความเหน็ดเหนื่อยจากการงานหรือการศึกษาเล่าเรียน ด้วยวิธีการฟังดนตรี ฟังเพลงร้อง ร้องเพลง เล่นเครื่องดนตรี เต้นรำ ระบายอารมณ์ การออกกำลังกายประกอบเพลงดนตรี

2. สร้างกำลังใจจากเสียงเพลงและดนตรี เสียงดนตรีที่มีความไพเราะ มีทำนองเพลงและเนื้อเรื่องที่สามารถสร้างความมุ่งมั่นและศรัทธาในจิตใจ ย่อมทำให้เกิดความมั่นใจและเข้มแข็ง

3. ดนตรีช่วยให้เกิดสมาธิ ในหลายกิจกรรม หากต้องการสร้างสมาธิเพื่อให้ได้ผลงานที่ดีมีคุณภาพ ก็สามารถใช้นดนตรีช่วยให้เกิดผลสัมฤทธิ์ได้ เมื่อจัดดนตรีได้อย่างเหมาะสมสอดคล้องกับกิจกรรมนั้น ๆ การฟังดนตรีที่นุ่มนวล สงบสุข ย่อมช่วยให้จิตใจสบาย คลายความวิตกกังวล หรือการร้องเพลงร่วมกันเป็นหมู่คณะ ขณะที่ทำงานเป็นกลุ่ม เช่น เก็บเกี่ยวข้าวด้วยกัน ก็จะเพิ่มพูนความสุขและความเพลิดเพลินในการทำงานไปในตัว

4. ช่วยสร้างจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์ การฟังดนตรีที่มีคุณภาพโดยเฉพาะบทเพลงบรรเลงจากคีตกวีที่มีชื่อเสียง ก็ย่อมทำให้ผู้ฟังเกิดจินตนาการ และความคิดสร้างสรรค์ได้ไม่มากนัก

5. สร้างงานอาชีพได้หลากหลาย ได้แก่

5.1 นักดนตรี (Performer) เมื่อบุคคลได้รับการเรียนรู้และฝึกฝนเครื่องดนตรีใด

เครื่องดนตรีหนึ่งอย่างชำนาญแล้ว ก็สามารถประกอบอาชีพเป็นนักดนตรีทั้งประเภทอิสระและสังกัดหน่วยงานเอกชนหรือรัฐบาลได้ตามความต้องการ

5.2 นักร้อง (Singer) สำหรับผู้ที่มีความชอบและถนัดในการร้องเพลงก็อาจยึดถือการร้องเพลงเป็นอาชีพได้ เช่น นักร้องลูกทุ่งยอดนิยม เพลงป๊อป เพลงแจ๊ส หรือเพลงคลาสสิก

5.3 ครูสอนดนตรี (Teacher) ผู้ที่รักการถ่ายทอดวิชาหรือรักการสอนก็สามารถเลือกประกอบอาชีพเป็นครูสอนดนตรีได้ตามแขนงต่าง ๆ ที่ถนัด

5.4 นักประพันธ์เพลง (Composer) เป็นผู้สร้างสรรค์ผลงาน ไม่ว่าจะเป็นบทเพลงร้องหรือเพลงบรรเลง ทั้งที่เป็นลักษณะบรรเลงเดี่ยว หรือเป็นวงดนตรีตั้งแต่ขนาดเล็กถึงขนาดใหญ่ หรือจะเป็นเพลงสำหรับการสื่อสารโฆษณาในเชิงธุรกิจการค้า เพลงประกอบบทละครโทรทัศน์ ภาพยนตร์ ฯลฯ

5.5 นักผลิตรายการแสดงคอนเสิร์ต (Producer) ต้องอาศัยความรู้ความสามารถทั้งในวิชาการดนตรีและธุรกิจการจัดการ ประกอบกับการมีวินัยและมนุษยสัมพันธ์ที่ดีเข้ากับบุคคลต่าง ๆ ได้

5.6 นักดนตรีบำบัด (Music Therapist) ดนตรีบำบัดเป็นงานที่ต้องการผู้มีความสามารถในการนำดนตรีเพื่อการบำบัดรักษา ฟึ้นฟูและรักษาความเจ็บไข้ทั้งร่างกายและจิตใจได้ ผู้มีอาชีพนี้ต้องมีความรู้เรื่องดนตรีทั่วไป ดนตรีศึกษา ศิลปะการจูงใจ และผู้นำในการทำกิจกรรมดนตรี มีความรู้ในเรื่องจิตวิทยา การวัดผล และทดสอบ รวมทั้งเทคนิคเฉพาะด้าน เช่น การเล่นเครื่องดนตรี การขับร้อง และความรู้ทักษะในทางจิตเวชศาสตร์ด้วย เป็นต้น

5.7 ผู้อำนวยการเพลงหรือวาทยกร (Conductor) เป็นอาชีพที่ทำหน้าที่ควบคุมวงดนตรีประเภทต่าง ๆ เช่น วงดนตรีแจ๊ส วงดนตรีป๊อป วงดนตรีออร์เคสตรา ฯลฯ ผู้อำนวยการเพลงจะกำกับดูแลเพื่อช่วยให้นักดนตรีสามารถบรรเลงเครื่องดนตรีได้อย่างพร้อมเพรียง มีระเบียบงดงาม ไพเราะ เข้าถึงบทเพลงได้อย่างเหมาะสม ผู้อำนวยการเพลงจึงต้องมีบุคลิกภาพที่เป็นผู้นำ ประกอบด้วยความรู้ทางดนตรีอย่างลึกซึ้งและกว้างขวาง สามารถกำกับและเป็นผู้ นำได้อย่างดี

5.8 นักเขียนดนตรี (Music Writer) เป็นอาชีพที่สามารถเลือกทำงานได้หลากหลายสาขา ไม่ว่าจะเป็น การเขียนบทความ บทเรียนทางดนตรี ตำราประเภทต่าง ๆ ในเชิงความรู้ทางดนตรีทั่วไปหรือความรู้เฉพาะทางดนตรี ทั้งในเรื่องที่เป็น การปฏิบัติเครื่องดนตรีและทฤษฎี

5.9 นักประดิษฐ์หรือนักสร้างเครื่องดนตรี (Musical inventor or maker) เป็นงาน

อาชีพที่เกี่ยวข้องกับการคิดค้นประดิษฐ์เครื่องดนตรีหรืออุปกรณ์เครื่องดนตรีต่าง ๆ เพื่อนำมาใช้ในการเล่นดนตรีสำหรับผลงานดนตรีหรือบทประพันธ์เพลงใหม่ ๆ หรือเพื่อใช้ในการเล่น การเรียน และการศึกษาสำหรับเยาวชนผู้สนใจได้ ผู้ประกอบอาชีพนี้จึงต้องมีความรู้และทักษะในเชิงประดิษฐ์ ชอบทดลองและค้นคว้าหาความรู้แปลกใหม่

สุรัตน์ วรากรณ์ (2514 : 5 - 6) กล่าวถึง ประโยชน์ที่ผู้เล่นดนตรีได้รับเมื่ออยู่ในวงดุริยางค์

1. การเล่นดนตรีก่อให้เกิดมรรยาทางสังคม การเล่นดนตรีประเภทนี้ นักดนตรีต้องคอยฟังทำนองของเครื่องมืออื่นเพื่อสอดรับส่งให้พอดี
2. การเล่นดนตรีก่อให้เกิดความรับผิดชอบในตนเอง เช่น บทเพลงที่จะนำออกแสดงต้องมีการซ้อมอยู่เสมอจนเกิดความคล่องแคล่วและมีความมั่นใจในตนเอง การเล่นผิดแม้เพียงนิดเดียวก็ย่อมสังเกตได้
3. การเล่นดนตรีก่อให้เกิดความสามัคคีในหมู่คณะ
4. ก่อให้เกิดระเบียบวินัย

1.3 พัฒนาการทางดนตรี

วัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่โรงเรียนดนตรียามาฮาฮิปปูล่ามิวสิก มีอายุตั้งแต่ 12 ปี ขึ้นไป ส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 12 - 20 ปี ดังนั้น จึงขอกล่าวถึงพัฒนาการทางดนตรีของวัยรุ่น โดยแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ วัยรุ่นตอนต้น (12 - 15 ปี) และวัยรุ่นตอนปลาย (15 - 20 ปี) โดยณรุทธ์ สุทธจิตต์ (2541 : 35 - 40) ได้กล่าวถึงพัฒนาการทางดนตรีของวัยรุ่นในจิตวิทยาการสอนดนตรี ไว้ ดังนี้

1. วัยรุ่นตอนต้น (12 - 15 ปี)

พัฒนาการทางด้านดนตรีของเด็กในวัยนี้สามารถเรียนรู้เรื่องราวเกี่ยวกับดนตรีได้อย่างรวดเร็ว เนื่องจากสติปัญญาพัฒนาไปอย่างมาก ซึ่งอยู่ในช่วงที่เพียเจท์ (Piaget) เรียกว่า Formal Operation Stage เด็กสามารถคิดถึงสิ่งหนึ่ง ๆ ในหลายแง่มุมได้มากขึ้น มีความเข้าใจในเรื่องความรู้สึกของเพลงได้ดี สามารถแสดงความรู้สึกตามบทเพลงได้มากขึ้น การเน้นความรู้สึกของเพลง (Expressions) ในขณะนี้เด็กมีการรับรู้เกี่ยวกับแนวคิดด้านดนตรีครบถ้วน คือ มีความเข้าใจเกี่ยวกับองค์ประกอบของดนตรีในเรื่องจังหวะ (rhythm) ระดับเสียง (pitch) รูปแบบ (Structure or form) เสียงประสาน (Harmony) รูปพรรณ (Texture) สีสั่น (Tone Color) และลักษณะของเสียง (Characteristics of Sound)

ส่วนในด้านทักษะ เนื่องจากร่างกายเจริญเติบโตมากขึ้น การใช้กล้ามเนื้อต่าง ๆ มีมากขึ้น การเล่นดนตรีจึงดีขึ้นด้วย การร้องเพลงมักไม่ค่อยเพี้ยน มีความสามารถในการเล่นเครื่องดนตรีต่าง ๆ ได้ดีขึ้น การรับรู้เกี่ยวกับเสียงประสานสามารถพัฒนาไปได้อย่างดี ทักษะทางด้านการฟังมีมากขึ้นสามารถฟังเพลงยาก ๆ ทั้งเพลงร้อง และเพลงบรรเลงได้ เด็กที่ชอบดนตรีและได้รับการสนับสนุนมาตลอด จะสามารถเล่นดนตรี หรือขับร้องได้เป็นอย่างดี

ในด้านเจตคติต่อดนตรี เด็กส่วนใหญ่มักชอบเพลงร็อก หรือเพลงป๊อปเพราะมีจังหวะเร้าใจ สนุกสนานเข้ากับความคิดความอ่านของตนเอง

2. วัยรุ่นตอนปลาย (15 – 20 ปี)

เด็กในวัยนี้มีความคิดความอ่านลึกซึ้งกว่าเด็กในวัยรุ่นตอนต้น ดังนั้น เด็กควรทราบความต้องการของตนแล้วว่า ตนต้องการเรียนดนตรีเป็นวิชาเอกหรือไม่ ถ้าต้องการเลือกดนตรีเป็นวิชาเอกเพื่อศึกษาต่อไป ควรมีความรู้ความเข้าใจในวิชาการด้านดนตรีมากพอสมควร เพื่อการศึกษาดนตรีในระดับสูงต่อไป ผู้เรียนควรมีความรับผิดชอบต่อตัวเองได้ดียิ่งขึ้นกว่าวัยที่ผ่านมา การฝึกซ้อม การพยายามแก้ไขข้อบกพร่องในการเล่น

วัยนี้จัดเป็นช่วงระยะที่สำคัญมากในการสร้างเสริมความเป็นตัวของตัวเองในการแสดงออก โดยมีดนตรีเป็นสื่อ เพราะดนตรีจะมีบทบาทมากในการกล่อมเกลาอารมณ์ที่ไม่ค่อยคงที่ของวัยรุ่นให้อ่อนโยนลง มีการรับรู้ในความสวยงามของดนตรี ซึ่งทำให้เห็นคุณค่าและเกิดความซาบซึ้งในดนตรี เพื่อช่วยพัฒนาความรู้ความสามารถทางดนตรีของผู้เรียนอย่างจริงจัง กิจกรรมพิเศษนอกห้องเรียนมีความสำคัญ เพราะช่วยให้เด็กมีโอกาสด้านดนตรีได้โดยตรง นอกจากนี้ถ้าผู้ปกครองสามารถสนับสนุนให้เด็กได้เรียนดนตรีพิเศษเพิ่มเติม ย่อมช่วยให้เด็กมีโอกาสด้านดนตรีโดยเฉพาะด้านทักษะการเล่นเครื่องดนตรีเอกของตนอย่างเต็มที่

1.4. โรงเรียนดนตรียามาฮ่าป๊อปปูล่ามิวสิก (สถาบันดนตรียามาฮ่า)

ประวัติความเป็นมาของสถาบันดนตรียามาฮ่า

โรงเรียนดนตรีสยามกลการ สถาบันดนตรียามาฮ่า คือ สถานที่ศึกษาดนตรีที่ได้มาตรฐานโลก ได้สร้างชื่อเสียงดนตรีเมืองไทย ครอบคลุมชาวไทยจำนวนมาก รู้จักและยอมรับคุณภาพหลักสูตรความรู้และกิจกรรมดนตรี ตั้งแต่ระดับพื้นฐานจนถึงระดับอาชีพของโรงเรียนดนตรีสยามกลการแห่งนี้ ที่เกิดจากความรักและความตั้งใจอันแน่วแน่ของ ดร.ถาวร พรประภา ที่อยากเห็นเมืองไทยเป็นเมืองแห่งดนตรี หรือเวียนนาตะวันออก อีกทั้งต้องการเผยแพร่ดนตรีศึกษาแก่เยาวชนไทยให้มีความคิด

สร้างสรรค์ทางด้านดนตรี แล้วนำไปสร้างสิ่งที่ดีแก่สังคม

ในปี พ.ศ. 2508 ดร.ถาวร พรประภา ได้เดินทางไปประเทศญี่ปุ่นและพบกับ Mr.Genichi Kawakami ประธานสถาบันดนตรี Yamaha Music Foundation และประธานบริหารบริษัท Nippon Gakki ผู้ผลิตเครื่องดนตรียามาฮ่าที่มีชื่อเสียงทั่วโลก ได้ให้คำแนะนำและสนับสนุนความตั้งใจของ ดร.ถาวร พรประภา จึงได้ริเริ่มในการก่อตั้งเปิดโรงเรียนดนตรีสยามกลการ สถาบันดนตรียามาฮ่า ขึ้นเป็นแห่งแรกในประเทศไทย เมื่อวันที่ 27 เมษายน พ.ศ. 2509 ที่ถนนพระราม 1 เขตปทุมวัน ตรงข้ามสนามกีฬาแห่งชาติ ปัจจุบันเครือข่ายโรงเรียนดนตรีสยามกลการ สถาบันดนตรียามาฮ่า ภายใต้การบริหารของ ดร.พรเทพ พรประภา มีเครือข่ายกว่า 70 แห่งทั่วประเทศ

ปรัชญาการสอนดนตรีศึกษา ของสถาบันดนตรียามาฮ่า

โรงเรียนดนตรีสยามกลการ สถาบันดนตรียามาฮ่า ได้พัฒนาระบบการเรียนการสอนที่ถูกต้อง มีมาตรฐานสอดคล้องกับวัยและพัฒนาการของผู้เรียนในบรรยากาศการเรียนรู้ที่สนุกสนานและมีประสิทธิภาพในการเรียนรู้ด้วยปรัชญา 3 ประการ คือ

1. Timely Education การเรียนวิชาดนตรีที่เหมาะสมกับช่วงอายุ จะทำให้เด็กทุกคนได้ซึมซับ และเพลิดเพลินไปกับสุนทรียภาพทางดนตรี ซึ่งจะเสริมสร้างพัฒนาการทั้งทางร่างกาย จิตใจ และอารมณ์ของเด็กบนพื้นฐานของการเรียนรู้ตามวัย

2. Group Lesson การเรียนแบบเป็นกลุ่ม ทำให้เด็กเพลิดเพลินและเรียนรู้ไปอย่างรวดเร็ว และมีประสบการณ์การทำงานร่วมกัน

3. Emphasis on Creativity จุดประกายความคิดสร้างสรรค์ โดยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนใช้ความคิดจินตนาการอย่างอิสระ เพื่อกระตุ้นให้เกิดการพัฒนากระบวนการคิด และความรู้สึกต่าง ๆ อันเป็นต้นกำเนิดของความคิดสร้างสรรค์

ระบบการสอบเกรดยามาฮ่า ได้รับการยอมรับจากนานาชาติว่าเป็นการประเมินผลความสามารถทางดนตรีที่ได้มาตรฐานที่สุดระบบหนึ่ง และประสบผลสำเร็จอย่างดีเลิศมากกว่า 30 ปี ปัจจุบันมีนักเรียนกว่า 8 ล้านคน เข้าสอบเกรดยามาฮ่า เพื่อพัฒนาความสามารถด้านดนตรี และวัดระดับความสามารถของผู้เรียนอย่างมีระบบ โดยแบ่งการสอบเป็น 2 ส่วน คือ การประเมินความสามารถด้านปฏิบัติ และการประเมินความสามารถด้านความรู้ทั่วไปทางดนตรี

หลักสูตรดนตรีศึกษาของสถาบันดนตรียามาฮ่า

1. ดนตรีสำหรับเด็ก

1.1 วิชา Music Wonderland

เหมาะกับเด็กอายุ 3 ปี 6 เดือน ถึง 3 ปี 11 เดือน มุ่งเน้นให้เด็กคุ้นเคยกับดนตรีจากการฟังและสร้างสรรค์กิจกรรมต่าง ๆ ให้เข้ากับดนตรี เรียนสัปดาห์ละ 1 ครั้ง รวม 6 เดือน

1.2 วิชาดนตรีพื้นฐานสำหรับเด็ก J.M.C. (Junior Music Course)

เหมาะกับเด็กอายุ 4 - 5 ปี เป็นการพัฒนาพื้นฐานความสามารถทางดนตรี ทั้งด้านการฟัง การร้อง การเล่น การอ่าน การเขียน และการสร้างสรรค์ เรียนสัปดาห์ละ 1 ชั่วโมง รวม 2 ปี

1.3 วิชา J.X.C. (Junior Extension Course)

เป็นหลักสูตรต่อเนื่องจาก JMC เสริมสร้างความรู้ความสามารถและทักษะปฏิบัติ เพื่อเป็นพื้นฐานในการฝึกคิดปฏิภาณ (Improvisation) ในระดับสูงขึ้นไป เรียนสัปดาห์ละ 1 ชั่วโมง รวม 2 ปี

1.4 วิชา J.A.C. (Junior Advanced Course)

เป็นหลักสูตรต่อเนื่องจาก JXC มุ่งพัฒนาความรู้ความสามารถทางดนตรีและพื้นฐานการเรียบเรียงในบทเพลงสำหรับการบรรเลง เรียนสัปดาห์ละ 1 ชั่วโมง รวม 2 ปี

1.5 วิชา A.X.C (Advanced Extension Course)

เป็นหลักสูตรต่อเนื่องจาก JAC สำหรับนักเรียนอายุ 10-12 ปี เป็นการนำสิ่งที่ได้เรียนรู้ในหลักสูตรขั้นต้นมาพัฒนาด้านการแสดง การเรียบเรียงเสียงประสาน การทำคีตปฏิภาณ และการประพันธ์เพลง เรียนสัปดาห์ละ 1 ชั่วโมง รวม 2 ปี

1.6 วิชา J.S.A.C. (Junior Special Advanced Course)

เป็นหลักสูตรพิเศษสำหรับเด็กที่ผ่านการสอบคัดเลือก จากชั้น J.M.C. โดยมุ่งเสริมสร้างพัฒนาความรู้ ความสามารถ ควบคู่กับทักษะด้านการปฏิบัติดนตรี การทำคีตปฏิภาณขั้นสูง สามารถเล่นเพลงที่แต่งขึ้นเองด้วยความรู้ลึกทางดนตรีอย่างลึกซึ้ง ใช้เวลาเรียน 4 ปี

1.7 วิชา C.E.C. (Children Electone Course)

สำหรับนักเรียนอายุ 6-7 ปีขึ้นไป ใช้เวลาเรียน 3 ปี จัดระบบการเรียนเป็นกลุ่ม สนุกสนานไปกับการใช้อิเล็กโทนเล่นดนตรีในสไตล์ต่าง ๆ และการเรียบเรียงเสียงประสาน

1.8 วิชา E.M.C (Electone Musician Course) Advance Level

เป็นหลักสูตรต่อเนื่องจาก Intermediate Level ใช้เวลาเรียน 2 ปี ฝึกทักษะการ
ถ่ายทอดอารมณ์เพลง เล่น Improvisation และ Arranging อย่างละเอียดมากขึ้น

1.9 วิชา Y.E.S.C. (Yamaha Electone Study Course)

สำหรับผู้เรียนอายุ 8 ปีขึ้นไป เวลาเรียน 5 ปี เน้นความเข้าใจในการเล่นเพลงควบคู่ไป
กับการเล่นคอร์ด เรียนด้าน Arranging และ Improvisation เพื่อนำไปประยุกต์ใช้ในแบบฉบับของ
ตนเอง

2. ดนตรีคลาสสิก

2.1 วิชา Y.P.S.C.(Yamaha Piano Study Course)

สำหรับนักเรียนอายุ 6 ปีขึ้นไป เน้นพัฒนาความสามารถ 3 ด้าน คือ ความรู้สึทาง
ดนตรี ความรู้ทางปัญญา และเทคนิคการเล่น ฝึกให้เรียนรู้อารมณ์เพลงผ่านการร้อง และเลือกใช้คอร์ด
อย่างเหมาะสม ใช้เวลาเรียน 4 เล่ม ๆ ละ 6 เดือน

2.2 วิชา Piano Lesson

เป็นหลักสูตรต่อเนื่องจาก YPSC แบ่งการเรียนเป็น 4 ยูนิต ๆ ละ 6 เดือน เรียนรู้จาก
บทประพันธ์ของนักประพันธ์เพลงระดับโลกฝึกการใช้นิ้ว และสรีระทุกส่วนที่เกี่ยวข้องกับการเล่นเปียโน
การจับจังหวะ และบันไดเสียง

2.3 วิชากีตาร์สำหรับเด็ก J.G.C (Junior Guitar Course)

สำหรับนักเรียนอายุ 8 - 11 ปี ใช้เวลาเรียน 2 ปี แบ่งเป็น 2 ระดับ เน้นพื้นฐานการเล่น
กีตาร์ แสดงความสามารถในการเล่น เรียนรู้การฟังจังหวะและฝึกร้องเพลงโดยมีดนตรีประกอบ และ
ความคิดสร้างสรรค์

2.4วิชากีตาร์ Y.G.C (Yamaha Guitar Course)

สำหรับนักเรียนอายุ 12 ปี ขึ้นไป ใช้เวลาเรียน 3 ปี แบ่งเป็น 3 ระดับ จากระดับพื้นฐาน
การอ่านโน้ต ความเข้าใจในทฤษฎี บทเพลง เรียนกีตาร์คลาสสิก การเล่นเพลงโฟล์ค ป๊อปปูล่า
และฟลามงโก (Flamenco) จนถึงขั้นเรียนพิเศษ

3. ดนตรีร่วมสมัย

ดนตรีป๊อปร่วมสมัย P.M.S.

สอนดนตรีหลักสูตร PMS ของสถาบันดนตรียามาฮา สำหรับผู้ที่ต้องการเรียนดนตรีในแนว
ป๊อป และร็อค โดยสอนจากระดับพื้นฐานจนกระทั่งสามารถเล่นร่วมกันเป็นวงดนตรีได้ ใช้หลักสูตร

การเรียนจากประเทศญี่ปุ่น เปิดสอน 6 สาขาวิชา ได้แก่ วิชากีตาร์ไฟฟ้า เบสไฟฟ้า คีย์บอร์ดไฟฟ้า ฟลูต กลองชุด และแซ็กโซโฟน แต่ละหลักสูตรใช้เวลาเรียน 1 ปีขึ้นไป อายุของผู้เรียนตั้งแต่ 12 ปีขึ้นไป ไม่จำกัดความรู้ของผู้เรียน

ในการวิจัยนี้ ผู้วิจัยเลือกศึกษานักเรียนดนตรีที่เป็นวัยรุ่น อายุตั้งแต่ 12 ปี ขึ้นไป ตามหลักสูตรของดนตรีร่วมสมัย P.M.S.

2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียน

2.1 ความหมายของพฤติกรรมการเรียน

เครนตัน และบาร์คเลย์ (พรพจน์ เพ็ชรทวีพรเดช. 2547 : 10 ; อ้างอิงจาก Cranston and Barclay. 1985 : 136) ได้ให้ความเห็นว่าพฤติกรรมในการเรียนของผู้เรียนและเจตคติของผู้เรียนที่มีต่อการเรียน การสอน ผู้สอน และสัมพันธภาพกับเพื่อน หมายถึง วิธีการเรียนของผู้เรียนที่ตอบสนองต่อสิ่งเร้าขณะนั้น

กิงกาญจน์ ปานทอง (2545 : 19) ให้ความหมายว่า หมายถึง การปฏิบัติตัวของนักศึกษาเกี่ยวกับการเรียนทั้งในและนอกห้องเรียนได้อย่างเหมาะสมกับวัน เวลา และสถานที่ ได้แก่ การแบ่งเวลาในการเรียน การเข้าเรียน การฟัง การอ่าน การจดโน้ตเพื่อช่วยจำ การส่งการบ้าน การทบทวนบทเรียน และการเตรียมตัวสอบ

จากที่ผู้วิจัยได้ศึกษามาพบว่า ความหมายของคำว่าพฤติกรรมการเรียน (Learning Behavior) ยังมีคำที่มีความหมายคล้ายคลึงกัน เช่นนิสัยในการเรียน (Study Habits) และยุทธวิธีการเรียน (Learning Strategies) โดยความหมายของนิสัยในการเรียน (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2538 : 1) กล่าวว่า หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกอย่างสม่ำเสมอ แสดงถึงความพอใจและมุ่งมั่นที่จะศึกษาหาความรู้ให้ประสบผลสำเร็จ ประกอบด้วย ความตั้งใจ การเอาใจใส่ในการเรียน การวางแผน และการจัดระบบการเรียน

ยุทธวิธีการเรียน เวนสตัน และเมเยอร์ (พรพจน์ เพ็ชรทวีพรเดช. 2547 : 11 ; อ้างอิงจาก Weinstein & Mayer. 1986 : 315 – 317) ได้นิยามความหมายไว้ว่า เป็นพฤติกรรมของผู้เรียนที่แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนมีกระบวนการศึกษาอย่างไร เช่นเดียวกับ ก่อ สวัสดิพานิชย์ (2525 : 2) กล่าวว่า ยุทธวิธีการเรียนเป็นแนวทางที่นักเรียนปฏิบัติตนเองทางการเรียน ถ้าปฏิบัติติดต่อกันเป็นเวลานานจะติดเป็นนิสัยประจำตัว และได้กล่าวถึงยุทธวิธีการเรียนที่ดี ได้แก่ การแบ่งเวลาสำหรับ

ศึกษาไว้เป็นส่วนหนึ่ง ตั้งใจเรียน ทำงานเสร็จตามเวลาที่กำหนด ซึ่งเหมาะสมกับความสามารถของตนเอง

สำหรับการพฤติกรรมการเรียนดนตรีนั้น ฦรุทธิ์ สุทธิจิตต์ (2541 : 37 - 39) ได้กล่าวถึงผู้เรียนดนตรีว่า ควรมีการจัดแบ่งเวลาที่เหมาะสมในการฝึกซ้อม การมีวินัยในตนเอง มีความเข้าใจในหลักปฏิบัติในเครื่องดนตรีเอกที่ตนตัดสินใจเล่น มีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ทางดนตรีทั้งภายในและภายนอกห้องเรียน เพื่อพัฒนาความรู้ความสามารถทางดนตรี

สุกรี เจริญสุข (2545 : 34 - 36) กล่าวว่า การเรียนดนตรี ผู้เรียนต้องมีสมาธิ ความตั้งใจจริงอดทน จึงจะเรียนได้ผล สอดคล้องกับ เฉลิมพล งามสุทธิ (2538 : 10 - 11) กล่าวว่า บุคคลที่สามารถเรียนวิชาดนตรีได้ดี ควรมีพฤติกรรมดังนี้ คือ มีความขยัน มีสมาธิและความจำดี มีวินัยในการบรรเลงดนตรีร่วมกับผู้อื่น มีอุปกรณ์เครื่องดนตรีที่มีคุณภาพดี และเอาใจใส่ดูแลรักษาเครื่องดนตรีที่ตนใช้ให้อยู่ในสภาพที่ดีอยู่เสมอ

ประธาน วัฒนวาณิชย์ (2529 : 5 - 6) ได้กล่าวถึง นักเรียนผู้มีประสิทธิภาพ ได้แก่ ผู้มีลักษณะต่าง ๆ ดังนี้

1. ผู้มีตารางเวลาการเรียนอย่างสม่ำเสมอ
2. ทำงานตามตารางเวลาที่กำหนดไว้
3. มักจะทำงานในเวลาที่กำหนดไว้ทุกวันอย่างสม่ำเสมอ
4. มักจะทำงานในสถานที่ที่กำหนดไว้อย่างสม่ำเสมอ
5. มักจะทำงานในระยะเวลาไม่ยาวนานและหยุดพักระหว่างทำงาน
6. ทบทวนคำสอนหลังจากฟังคำบรรยายแล้วโดยไม่ชักช้า
7. ไม่ปล่อยงานให้ค้างอยู่จนนาทีสุดท้าย
8. ไม่เสียสมาธิโดยง่าย
9. ไม่ใช้การสอบเป็นแรงจูงใจในการเรียน
10. อ่านหนังสือก่อนเข้าชั้นเรียนตามสมควร
11. เข้าฟังบรรยาย สัมมนาหรือทบทวนการสอน
12. มักจะไม่ค่อยละเลยวิชาที่ยากมากกว่าวิชาอื่น
13. มีความรู้ในการใช้บริการห้องสมุด
14. ทำตามแผนการเรียนที่วางไว้อย่างสม่ำเสมอ

15. ปรับปรุงคำบรรยาย (ที่จดจากห้องเรียน) อยู่เสมอ
16. ทำงานที่ได้รับมอบหมายได้ภายในกำหนดโดยไม่ล่าช้ามาก
17. การเรียนเป็นสิ่งรื่นรมย์
18. เมื่อมีแรงกระตุ้นจะทำงานได้ดี

ส่วนนักเรียนที่เรียนอย่างไม่มีประสิทธิภาพ ได้แก่ผู้มีลักษณะ ดังนี้

1. มักจะละทิ้งงานไว้มาก่อนแล้วจึงค่อยทำเมื่อถึงนาทีสุดท้าย
2. เสียสมาธิหรือหันเหความสนใจไปจากการเรียนได้โดยง่าย
3. เมื่อทำงานที่ยาก ๆ จะสูญเสียความสนใจได้โดยง่าย (ขาดความมานะพยายาม)
4. ใช้การสอบเป็นเครื่องกระตุ้นการเรียน
5. ส่วนใหญ่ไม่มีตารางเวลาการทำงานอย่างสม่ำเสมอ

2.2 เทคนิควิธีการเรียน

เสน่ห์ สุภัทรพันธุ์ (2529 : 31 - 35) ได้ให้คำแนะนำไว้ในหนังสือเรื่องไม่ยากถ้าอยากเรียน เก่งว่า การเรียนให้ได้ผลดีและรวดเร็วขึ้น ได้แก่

1. ความอยากเรียน (Motivation) การที่ทำให้มีศรัทธาอยากเรียน เพราะเรื่องใดที่มีศรัทธาอยากเรียน จะทำให้การเรียนในวิชานั้น มีความสำเร็จไปแล้วเกินครึ่ง วิธีที่จะทำให้เกิดความสนใจอยากเรียน อาจกระทำได้โดยหาความรู้เกี่ยวกับเรื่องที่จะเรียน นำความรู้ที่ได้รับมาใหม่ไปเชื่อมโยงกับความรู้ที่มีอยู่เดิม ทำตนให้คล้อยตามกับเรื่องที่เรียนและนำความรู้ที่เรียนนั้นไปใช้ประโยชน์
2. การแสดงต่อการเรียน (Reaction) นักเรียนมีความพร้อมที่จะเรียน มีจุดหมายที่แน่นอน
3. ความแน่วแน่อยู่กับการเรียน (Concentration) คือ พร้อมที่จะรับการเรียน มีความสนใจเกี่ยวกับวิชานั้น ๆ
4. การจัดลำดับเรื่องที่เรียน (Organization) ต้องรู้จักจัดลำดับเรื่องที่เรียนให้เป็นหมวดหมู่ ก่อนหลัง มิฉะนั้นจะสับสน ทำให้เรียนไม่เข้าใจ เกิดความเบื่อหน่ายขึ้น
5. ความเข้าใจ (Comprehension) ต้องเข้าใจที่จะเรียนว่ามีความมุ่งหมายอย่างไร รู้จักจับหลักสำคัญของเรื่องนั้น การที่จะมีความเข้าใจในวิชาที่เรียนได้ดี จะต้องศึกษาวิชานั้นล่วงหน้า พอให้มีความรู้บ้าง (Preview) เมื่อเวลาได้ฟังการบรรยายสามารถหาข้อสงสัยตั้งปัญหาถาม

ได้ (Question) เป็นการทำให้เกิดความรู้อย่างชัดเจนขึ้น ควรอ่าน (Read) ข้อความที่จดมาหรือข้อความจากหนังสือเรียนโดยพิถีพิถัน จะทำให้เกิดความเข้าใจ หลังจากนั้นเขียนเป็นข้อความของตนเอง (State) เป็นคำพูดตามความนึกคิดของตนเองได้ เป็นเครื่องแสดงว่าเข้าใจเรื่องนั้นดีและควรทดสอบ (Test) เพื่อจะได้รู้ว่าตนเองเข้าใจถูกต้องเพียงไร

6. การทบทวน (Reception) เป็นการย้ำไม่ให้ลืม วิธีการทบทวน ได้แก่ การจดบันทึก การทำหัวข้อจากการอ่าน และการสรุปเรื่องที่สำคัญในวิชานั้น ๆ

นอกจากนี้สิ่งที่ช่วยให้การเรียนรู้ไม่ว่าจะเป็นสาขาใดก็ตาม สภาพแวดล้อมและสื่อการเรียนมีส่วนส่งเสริมให้ผู้เรียนมีพฤติกรรมการเรียนที่ดีได้ โดย ฌูว์ธ สุธจิตต์ (2541 : 114) ได้กล่าวถึงสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยให้มีการพัฒนาการด้านดนตรี อาจจัดแบ่งได้เป็น 2 ลักษณะ คือ

1. สภาพแวดล้อมภายนอกห้องเรียน ได้แก่ สภาพแวดล้อมโดยทั่ว ๆ ไป ตั้งแต่เกิดมา ถ้าเด็กผู้นั้นอยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีดนตรีอยู่รอบตัว เด็กผู้นั้นย่อมได้รับอิทธิพลทางดนตรีมากกว่าเด็กที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ปราศจากดนตรี เด็กที่อยู่ในสภาพแวดล้อมทางดนตรีมักมีความสามารถที่จะพัฒนาด้านดนตรีได้ดีกว่าเด็กที่อยู่ในสภาพที่ไม่มีดนตรี สภาพแวดล้อมที่ควรจัดให้กับเด็กคือ คือ การให้เด็กมีโอกาสฟังเพลงหลาย ๆ แบบ ให้เด็กมีโอกาสเรียนดนตรี เพื่อช่วยพัฒนาความสนใจและความสามารถทางดนตรี

2. สภาพแวดล้อมภายในห้องดนตรี ควรเป็นสภาพแวดล้อมที่ชักจูงให้ผู้เรียนต้องการเรียนดนตรี ซึ่งควรคำนึงถึงสภาพการจัดห้องเรียนให้น่าสนใจ เปลี่ยนแปลงสิ่งต่าง ๆ เป็นครั้งคราว เช่น กระดานนิเทศ, การเรียนการสอนควรสนองตอบกับพัฒนาการทางดนตรีของเด็ก และควรมีเทคนิควิธีหลายแบบ เพื่อชักจูงให้นักเรียนสนใจการเรียน นอกจากนี้ควรคำนึงถึงสภาพเครื่องดนตรีและสิ่งอื่น ๆ เกี่ยวกับเรื่องของดนตรี เช่น คุณภาพเครื่องเสียง เทปเพลง และอุปกรณ์อื่น ๆ สิ่งเหล่านี้ควรอยู่ในสภาพที่ใช้งานได้ ควรมีการทบทวนและจัดเป็นกิจกรรมให้เหมาะสมกับผู้เรียน

พิชัย ปรชญาณุสรณ์ (2529 : 32) กล่าวว่า การจัดสิ่งแวดล้อม อุปกรณ์เครื่องดนตรี และวิธีการสอนที่เหมาะสมถูกต้อง เป็นหัวใจสำคัญที่สามารถพัฒนาความคิด จิตใจ ตลอดจนอารมณ์ในทางศิลปะการดนตรีออกไปหลากหลายรูปแบบ และสุเทพ บรรลือสินธุ์ (2537 : 189) กล่าวว่า ห้องเรียนดนตรีควรสร้างโดยเฉพาะอยู่ห่างจากห้องเรียนธรรมดา ภายในห้องถ้ามีการกรุวัสดุเก็บเสียงได้ยิ่งดี เพราะเสียงจะได้ไม่รบกวนคนอื่น

ทางด้านสื่อ อุปกรณ์การเรียนการสอน นั้น ฌูว์ธ สุธจิตต์ (2544 : 166) กล่าวถึงความ

สำคัญของสื่อการสอนในการเรียนดนตรีว่า เนื่องจากดนตรีเป็นเรื่องของเสียง ที่เป็นนามธรรม การใช้สื่อต่าง ๆ ทางด้านทัศนูปกรณ์มาช่วยทำให้ลักษณะนามธรรมของดนตรีเป็นรูปธรรมมากขึ้น ช่วยให้ผู้เรียนรู้ดนตรีได้เข้าใจและมีประสิทธิภาพมากขึ้น นอกจากนี้สื่อประเภทเสียงจัดเป็นสิ่งจำเป็นในการเรียนดนตรีเพราะช่วยให้ผู้เรียนได้รับฟังดนตรีเพื่อให้เกิดความซาบซึ้ง และสื่อประเภทเครื่องดนตรีช่วยให้ผู้เรียนได้สัมผัสและเล่นดนตรีซึ่งเป็นสิ่งเร้าช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้ดนตรีได้ดี สื่อการเรียนทางดนตรีสามารถแบ่งได้เป็น 5 ประเภทที่สำคัญ คือ

1. แผนภูมิและแผนภาพ ได้แก่ แผนภูมิเพลง แผนภูมิจังหวะ รูปแบบจังหวะรวมไปถึงแนวทำนอง บันไดเสียง คอร์ดลักษณะต่าง ๆ และรูปเครื่องดนตรี รูปภาพผู้ประพันธ์เพลง เป็นต้น สื่อพวกนี้เป็นสื่อที่ต้องมีการจัดเตรียมไว้ก่อน การทำบันทึกการสอนจะช่วยกำหนดได้ว่าควรจะมีการเตรียมอะไรไว้ล่วงหน้า สื่อจำพวกนี้อาจจะใช้ชอล์กและกระดานดำเขียนในขณะทำการสอนได้ แต่ถ้าใช้สื่อพวกนี้จะทำให้การสอนดำเนินไปรวดเร็ว และน่าสนใจกว่า
2. เพลงจัดเป็นสื่อสำคัญในการสอนดนตรี การเลือกเพลงที่นำมาใช้ในการสอนควรให้เหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียน และควรเป็นเพลงหลาย ๆ ประเภทที่มีคุณค่าควรแก่การนำมาใช้เป็นสื่อประกอบการสอนดนตรี
3. เครื่องเสียง ได้แก่ เครื่องเล่นแผ่นเสียง เครื่องเล่นเทป แผ่นเสียงและเทป เครื่องเสียงควรอยู่ในสภาพเรียบร้อยพร้อมที่จะใช้ และควรมีคุณภาพดีเพื่อช่วยให้ผู้ฟังเกิดสุนทรียรส และความซาบซึ้ง
4. เครื่องดนตรี การสอนดนตรีอย่างน้องควรมีเครื่องประกอบจังหวะเอาไว้ใช้ประกอบกิจกรรมการเล่นเครื่องประกอบจังหวะ ถ้ามีเครื่องดนตรีประเภทคีย์บอร์ดด้วยจะช่วยให้การสอนน่าสนใจมากขึ้นเวลาสอนการเล่น
5. สื่ออื่น ๆ เช่น แถบภาพ สไลด์ ภาพยนตร์ หนังสือ เป็นต้น หรือสื่อดนตรีที่ผู้สอนผลิตเองหรือซื้อ

จากความหมายดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า พฤติกรรมการเรียน หมายถึง การกระทำของนักเรียนที่ทำประจำเกี่ยวกับการเรียน ได้แก่ การแบ่งเวลาในการเรียน ความสม่ำเสมอในการเข้าชั้นเรียน การเข้าชั้นเรียนตรงเวลา การทำงานที่ได้รับมอบหมาย ความตั้งใจเรียน การซักถามข้อสงสัยต่อครูทั้งภายในและภายนอกห้องเรียน ดังนั้นผู้วิจัยให้ความหมายของพฤติกรรมการเรียนดนตรี หมายถึง การกระทำของนักเรียนที่ทำประจำเกี่ยวกับการเรียนดนตรี ได้แก่ การแบ่งเวลาในการเรียน

กับการฝึกซ้อม ความสม่ำเสมอในการเข้าชั้นเรียน การเข้าชั้นเรียนตรงเวลา การทำงานที่ได้รับมอบหมาย ความตั้งใจเรียน การมีหลักปฏิบัติการใช้เครื่องดนตรีอย่างถูกต้อง การซักถามข้อสงสัยต่อครูทั้งภายในและภายนอกห้องเรียน การหาความรู้เพิ่มเติมจากสื่ออื่น ๆ

3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

3.1 ความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

แรงจูงใจ คือ ความปรารถนาหรือสิ่งกระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่บุคคลนั้นเห็นว่ามีคุณค่าสำหรับตน โดยผ่านการเรียนรู้ของคน ๆ นั้น ความปรารถนาที่จะบรรลุเป้าหมายจะทำให้บุคคลนั้นหาทางที่จะทำให้แรงจูงใจได้รับการตอบสนอง (สุรพล พยอมแย้ม. 2541 : 103) และ สุภัททา ปิณฑะแพทย์ (2534 : 58) ได้กล่าวถึง แรงจูงใจว่า เป็นแรงผลักดันที่ทำให้บุคคลมุ่งที่จะแสดงพฤติกรรม เกิดการเคลื่อนไหวของร่างกาย ให้ทำกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง เพื่อตอบสนองความต้องการนั้น

ความต้องการที่จะผลักดันตนเองเพื่อให้ประสบความสำเร็จ เป็นลักษณะทางจิตที่ทำให้บุคคลประสบความสำเร็จในการทำงานตามเป้าหมายที่วางไว้ องค์ประกอบที่จะทำให้บุคคลทำงานสำเร็จนั้น ได้แก่ ระดับการศึกษา ทักษะการทำงาน สภาพแวดล้อม และโอกาสที่ได้รับ แต่เมื่อเปรียบเทียบบุคคลต่าง ๆ ที่มีองค์ประกอบเหล่านี้ที่เท่าเทียมกัน จะเห็นถึงความแตกต่างในแง่การประสบความสำเร็จในการทำงาน ซึ่งลักษณะภายในที่ทำให้บุคคลนั้นประสบความสำเร็จมากกว่าคนอื่นนั้น คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

เมอร์เรย์ (อัจฉรา สุขารมย์ และคณะ. 2528 : 36 ; อ้างอิงจาก Murray. 1966 : 246) ให้ความหมาย แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ว่า หมายถึง ความปรารถนาที่จะได้รับผลสำเร็จในกิจกรรมต่าง ๆ มีความต้องการที่จะเป็นผู้นำในการทำงานอย่างอิสระ มีความเพียรพยายามที่จะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค

แมคเคลแลนด์ (จินตนา อินทรไทย. 2525 ; อ้างอิงจาก McClelland. 1953 : 110 – 111) ได้ให้ความหมาย แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไว้ว่า หมายถึง ความปรารถนาที่จะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี แข่งขันกันด้วยมาตรฐานอันดีเยี่ยม (Standard of Excellence) หรือทำได้ดีกว่าบุคคลอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ความพยายามที่จะเอาชนะอุปสรรคต่าง ๆ ความรู้สึกสบายใจเมื่อประสบความสำเร็จ และมีความวิตกกังวลเมื่อทำไม่สำเร็จหรือประสบความล้มเหลว ซึ่งคล้ายกับ ฮิลการ์ด (Hillgard. 1967 :

153) ที่ให้ความหมายว่า เป็นแรงจูงใจชนิดหนึ่งที่ทำให้บุคคลมีการกระทำเพื่อบรรลุเป้าหมายด้วยมาตรฐานอันดีเยี่ยม

3.2. ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

1. ทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของเมอร์เรย์ (Murray)

เมอร์เรย์ (มรกด ศรียาสวิน. 2545 : 15 ; อ้างอิงจาก ทศพร ประเสริฐสุข. 2525 : 26 ; อ้างอิงจาก Murray. 1938 : 152 - 266) นักจิตวิทยาชาวอเมริกัน ได้รวบรวมความต้องการทางจิตของมนุษย์ไว้ 28 ชนิด และในจำนวนนี้มีความต้องการเอาชนะและประสบผลสำเร็จ (Need for Achievement) รวมอยู่ด้วย เขาจึงเป็นบุคคลแรกที่ได้กล่าวถึงความต้องการผลสัมฤทธิ์ (n-Achievement) ว่าเป็นความต้องการทางจิตที่มีอยู่ในมนุษย์ทุกคน เพราะมนุษย์ต้องการเป็นผู้ที่มีความสามารถ มีพลังจิต (Will Power) ที่จะเอาชนะอุปสรรคมุ่งมั่นที่จะกระทำในสิ่งที่ยากให้ประสบความสำเร็จ

2. ทฤษฎีแรงจูงใจของแมคเคลแลนด์ (McClelland. 1961 : 36-62) ได้เสนอแนวคิด 3 ประการ คือ

2.1 ความต้องการสัมฤทธิ์ผล (Need for Achievement) เป็นแรงขับเพื่อจะทำให้ปฏิบัติงานให้ประสบผลสำเร็จได้ดีที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับมาตรฐาน เป็นแรงขับเพื่อให้ได้มาซึ่งความสำเร็จ หรือเป็นแรงจูงใจที่พยายามทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้ดีกว่า มีประสิทธิภาพสูงกว่า และประสบผลสำเร็จตามความมุ่งหมาย

2.2 ความต้องการความรักและความผูกพัน (Need for Affiliation) เป็นความปรารถนาที่จะส่งเสริมและรักษาสัมพันธภาพอันอบอุ่น เพื่อความเป็นมิตรกับผู้อื่น

2.3 ความต้องการมีอำนาจ (Need for Power) เป็นความต้องการที่จะทำให้คนอื่นมีความประพฤติหรือพฤติกรรมตามที่ต้องการหรือต้องการที่จะมีอำนาจในการบังคับบัญชา และมีอิทธิพลเหนือผู้อื่น

3. ทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแอตคินสัน (Atkinson's Achievement Motivation Theory)

แอตคินสัน (มรกด ศรียาสวิน. 2545 : 14 ; อ้างอิงจาก สงวน สุทธิเลิศอรุณ. 2529 : 115 ; อ้างอิงจาก Atkinson. 1996 : 106) ได้กำหนดหลักการทฤษฎีนี้ว่า ความต้องการผลสัมฤทธิ์หรือความสำเร็จในชีวิต ขึ้นอยู่กับตัวแปร 3 ตัวแปร ได้แก่ ความคาดหวังว่าจะสำเร็จ

แรงจูงใจที่มุ่งสู่ความสำเร็จและสิ่งล่อใจ โดยทั่วไปบุคคลมีแนวโน้มที่ตรงกันข้าม 2 ประการ ได้แก่ แนวโน้มในการบรรลุความสำเร็จและแนวโน้มในการหลบหลีกความล้มเหลว อาจสรุปได้เป็นสูตรได้ดังนี้

$$Ts : \text{แนวโน้มในการบรรลุความสำเร็จ} = Ms \times Ps \times Is$$

เมื่อ Ms คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motive)

Ps คือ โอกาสที่จะประสบผลสำเร็จ (Motive Success) ตามที่คาดหวัง

Is คือ สิ่งล่อใจที่เป็นเป้าหมายความสำเร็จ (Incentive Success)

จากสูตร แนวโน้มในการบรรลุความสำเร็จของการกระทำอะไรก็ตาม ไม่ว่าจะเป็นการเรียนหนังสือ หรือการทำงานอย่างอื่น บุคคลจะพบกับความสำเร็จหรือไม่ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบทั้ง 3 องค์ประกอบ คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ โอกาสที่จะประสบผลสำเร็จและ เป้าหมายของความสำเร็จ ซึ่งมีความสัมพันธ์กัน ดังนี้

ลักษณะของงาน	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Ms)	โอกาสที่จะ ประสบผลสำเร็จ (Ps)	สิ่งล่อใจ (Is)	แนวโน้มในการ บรรลุความสำเร็จ (Ts)
งานง่าย	ภูมิใจน้อย	สำเร็จง่าย	มีค่าน้อย	มากที่สุด
งานปานกลาง	ภูมิใจปานกลาง	สำเร็จง่าย	มีค่ากลางๆ	มาก
งานยาก	ภูมิใจมาก	สำเร็จยาก	มีค่ามาก	น้อย

ภาพประกอบ 1 ความสัมพันธ์ขององค์ประกอบแห่งความสำเร็จในงาน

3.3. ลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง

แมคเคลแลนด์ (McClelland. 1961 : 207 – 256) ได้กล่าวถึงพฤติกรรมของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ว่า

1. กล้าเสี่ยงอย่างเหมาะสม (Moderate Risk - Taking) บุคคลประเภทนี้จะมีการตัดสินใจที่เด็ดเดี่ยว ผู้ที่ต้องการสัมฤทธิ์ผลสูง มักไม่พอใจที่จะกระทำแต่สิ่งง่าย ๆ แต่เลือกงานที่ยากพอสมควร เพราะมีความมั่นใจในความสามารถของตนเอง การทำงานที่ยากให้สำเร็จจะนำความ

พอใจมาสู่ตน ไม่ชอบงานที่ต้องอาศัยโชคกลาง

2. ความกระตือรือร้น (Energetic) ชอบทำสิ่งแปลกใหม่ จะมีความมานะพากเพียรในสิ่งที่ท้าทายความสามารถของตน และจะทำให้ตนเกิดความรู้สึกว่าได้ทำงานที่สำคัญ สำเร็จลุล่วงไปเท่านั้น ผู้ที่มีความต้องการสัมฤทธิ์ผลสูงมักไม่ขยันในงานที่ต้องทำเป็นประจำ แต่จะขยันเฉพาะงานที่ต้องใช้สมองหรือเป็นงานที่ไม่ซ้ำแบบใคร หรือสามารถค้นหารีธีการใหม่ ๆ ที่จะแก้ปัญหาให้สำเร็จลุล่วงไป

3. รับผิดชอบต่อตนเอง (Individual Responsibility) มีความพยายามที่จะทำงานให้สำเร็จตามเป้าหมายที่วางไว้ เพื่อความพอใจของตนเอง มิใช่เพื่อหวังการได้รับคำยกย่องจากผู้อื่น ชอบมีอิสระในการคิดและการกระทำ และเรียนรู้ที่จะเผชิญกับข้อเท็จจริงอย่างตรงไปตรงมา

4. ต้องการเรียนรู้จากผลการตัดสินใจของตนเอง (Knowledge of Results of Decision) เป็นบุคคลที่ต้องการเรียนรู้โดยเร็วที่สุดว่าการกระทำของตนได้ผลอย่างไร ถึงจะกระทำไม่ได้ดีก็ต้องการทราบผลโดยทันทีเช่นกัน เพื่อหาทางปรับปรุงการกระทำให้บรรลุเป้าหมายในครั้งต่อไป

5. มีการคาดการณ์ล่วงหน้า (Anticipation of Future Possibilities) เป็นผู้ที่ทำงานโดยมีการวางแผนโครงการระยะยาว เล็งการณ์ไกล ทำให้สามารถล่วงหน้าได้ว่าการทำงานแต่ละครั้งจะมีโอกาสประสบความสำเร็จมากน้อยเพียงใด ก่อให้เกิดผลดีและผลเสียอย่างไรบ้าง เมื่อเกิดอุปสรรคจะแก้ไขอย่างไร

6. มีทักษะในการจัดระบบงาน (Organizational Skills) คือ จัดระบบงานอย่างมีจุดมุ่งหมาย รู้ว่างานชนิดใดควรทำก่อนหลัง งานใดเอื้อประโยชน์ต่องานชนิดอื่น และในการเลือกผู้ร่วมงาน มักจะเลือกบุคคลที่มีความสามารถในงานนั้น ๆ มากกว่าที่จะเลือกผู้ร่วมงานตามคุณสมบัติอย่างอื่น

แอทคินสัน (Atkinson. 1966 : 240 – 241) ได้กล่าวถึงแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ว่าจะต้องคำนึงถึงประเด็น ดังนี้

1. แรงจูงใจที่จะบรรลุความสำเร็จ (Motive to Achieve Success) บุคคลแต่ละคนมีแรงจูงใจที่จะไปสู่ความสำเร็จรวมทั้งแรงจูงใจที่จะหลีกเลี่ยงความล้มเหลวแตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับประสบการณ์เดิมของแต่ละบุคคล ถ้าเขาประสบความสำเร็จ เขาก็จะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มากกว่าบุคคลที่เคยประสบความล้มเหลวมาก่อน ซึ่งจะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ

2. โอกาสของความสำเร็จ (Probability of Success) ถ้างานที่ทำไม่ยากหรือง่ายเกินไป

บุคคลจะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มาก แต่ถ้างานที่ทำง่ายหรือยากเกินไป ไม่ว่าคนนั้นจะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มากหรือน้อย เขาก็จะไม่คิดว่าเขาจะมีโอกาสที่จะสำเร็จหรือล้มเหลว

3. คุณค่าของความสำเร็จ (Incentive Value of Success) บุคคลจะมีความพึงพอใจในความสำเร็จของตนมากยิ่งขึ้น ถ้างานที่ทำสำเร็จนั้นเป็นงานยาก ตรงกันข้าม ถ้างานที่ทำสำเร็จนั้นเป็นงานง่าย เขาก็จะไม่เกิดความพึงพอใจในความสำเร็จนั้นมากเท่าไร

เฮอร์แมน (Hermans. 1970 : 354 – 355) ได้สร้างแบบสอบถามมีข้อความให้เลือกโดยคำถามทั้งหมดครอบคลุมคุณลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ซึ่งสรุปไว้ 10 ประการ คือ

1. มีความทะเยอทะยาน (Aspiration level) ในระดับที่เกินความสามารถของตนที่จะทำงานให้สำเร็จ
2. เลือกงานที่มีโอกาสทำสำเร็จ ถึงแม้ว่าผลจากการกระทำนั้นจะขึ้นอยู่กับโอกาส (Risk-taking behavior)
3. มีความพยายามเพื่อเลื่อนชั้นทางสังคม (Upward mobility)
4. มีความอดทนในการทำงานที่ยากได้เป็นเวลานาน (Persistence)
5. เมื่อถูกขัดขวางขณะกำลังพยายามทำงานอย่างหนึ่งให้สำเร็จก็ไม่ย่อท้อ พยายามทำต่อไปให้สำเร็จ (Task tension)
6. มีความรู้สึกที่เวลาเป็นสิ่งที่ไม่หยุดนิ่ง และสิ่งต่าง ๆ จะผ่านพ้นไปอย่างรวดเร็ว จึงควรรีบทำสิ่งต่าง ๆ ให้ทันกับเวลา (Time perception)
7. คำนึงถึงเหตุการณ์ในอนาคตมาก (Time perspective)
8. การเลือกเพื่อนร่วมงาน การทำโดยพิจารณาความสามารถของบุคคลเป็นสำคัญ (Partner choice)
9. ต้องการให้ตนเป็นที่รู้จักแก่ผู้อื่น โดยพยายามทำงานของตนให้ดีขึ้น (Recognition behavior)
10. เป็นบุคคลที่ทำงานดี (Achievement behavior)

ลินด์เกรน (Lindgren. 1967 : 31 – 34) พบว่า พฤติกรรมของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง จะมีความทะเยอทะยาน (Ambition) การมุ่งมั่น (Competitiveness) และพยายามปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้น (Self improvement)

กิลฟอร์ด (Guilford. 1959 : 437 – 439) กล่าวถึงลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ว่า ประกอบด้วย

1. ความทะเยอทะยาน โดยทั่ว ๆ ไป คือ ความปรารถนาที่จะทำกิจการให้สำเร็จ
2. ความเพียรพยายาม คือ ความพยายามทำงานให้เป็นผลสำเร็จ
3. ความอดทน มีความเต็มใจที่จะมุ่งทำกิจการแม้จะลำบากเพียงใดก็ตาม

เซอคอร์ด และแบคแมน (Secord & Backman. 1964 : 568) กล่าวถึงแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ว่าบุคคลจะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงหรือไม่นั้น อยู่ที่การตั้งมาตรฐานของการกระทำ บุคคลที่ตั้งมาตรฐานสำหรับตนเองสูง จะเพียรพยายามให้บรรลุถึงมาตรฐาน จะเป็นผู้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ส่วนบุคคลที่ไม่ได้ตั้งมาตรฐานสำหรับตนเองไว้ จะมีความพยายามต่ำ และมีความรู้สึกเฉยเมยต่อผลสัมฤทธิ์ของตน เป็นผู้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ

ประหยัด เมธา (Prayag Mehta. 1969 : 8) ได้ให้คำจำกัดความว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์อาจแสดงได้อย่างหนึ่งอย่างใด ในลักษณะ 3 ประการ ดังนี้

1. มีความต้องการให้งานที่ตนทำมีความสำเร็จในระดับสูง หรือด้วยมาตรฐานอันดีเยี่ยม (Standard of Excellence)
2. งานที่มีลักษณะเป็นเอกลักษณ์ (Unique of Characteristic) เป็นงานที่ได้ทำจนสำเร็จเป็นอย่างดีและมีลักษณะเป็นงานของตน ซึ่งจะแสดงให้เห็นถึงความสำเร็จของบุคคล เช่น ผลงานที่สร้างสรรค์มาจากงานศิลปะ และงานอื่น ๆ ที่แตกต่างไปจากธรรมดา
3. งานที่ต้องใช้เวลานาน (Long Term of Work) ลักษณะอย่างหนึ่งของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ก็คือต้องการความตั้งใจในการทำงานที่ต้องใช้เวลานานในจุดมุ่งหมายของงานนั้น ซึ่งเป็นงานที่จะสามารถทำได้สำเร็จในชีวิต เช่น ความมุ่งมั่นที่จะเป็นวิศวกร แพทย์ นักกฎหมาย และนักธุรกิจที่ประสบความสำเร็จ หรืออื่น ๆ

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช (2534) ได้สรุปลักษณะผู้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงไว้ 7 ประการ คือ

1. ให้ความสำคัญในการปฏิบัติงาน ตลอดจนชอบสภาพการณ์ที่ใช้ความสามารถอย่างเต็มที่ เพื่อให้บรรลุผลสำเร็จอย่างดีที่สุด
2. ชอบพึ่งพาตนเองตลอดจนชอบสภาพการณ์ซึ่งควบคุมตนเองได้ โดยไม่ขึ้นอยู่กับบุคคลอื่น หรือคิดว่าใครช่วย

สถิต วงษ์สุวรรณ (2540) สรุปลักษณะเด่นของผู้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงไว้ว่า

1. ผู้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง เมื่ออยู่ในสถานการณ์ที่มีการแข่งขัน หรือทดสอบจะ
สามารถทำงาน และยังเกิดผลสัมฤทธิ์ในการทำงานสูง ส่วนผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำจะเกิดผล
สัมฤทธิ์ในการทำงานต่ำ แต่มีความกังวลใจสูง

2. ผู้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะเชื่อมั่นในตนเอง และตรงกับความเป็ความจริง แต่ผู้มีแรง
จูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ มักกังวลใจเสมอว่าตนจะพ่ายแพ้ ไม่ประสบความสำเร็จ

3. ประเทศที่มีความเจริญทางเศรษฐกิจสูง ประเทศนั้นจะมีหลักฐานแสดงถึงประชาชนในประเทศที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง

ทางการเรียนดนตรี สำหรับคนส่วนใหญ่ที่ไม่ประสบผลสำเร็จ เนื่องจากวิชาดนตรีจะมีความซับซ้อนมากขึ้นเรื่อย ๆ ในเรื่องเทคนิคการเล่น ด้านความรู้สึกที่ต้องอาศัยประสบการณ์และความชำนาญ ซึ่ง ณรุทธ์ สุทธจิตต์ (2541 : 170) ได้กล่าวว่า สิ่งสำคัญสิ่งแรกสำหรับผู้ที่เป็นนักดนตรีควรจะมี คือ การมีจุดมุ่งหมายในชีวิตว่าตนต้องการเป็นนักดนตรี เช่นเดียวกับ โกวิทย์ ชันธิศิริ (2528 : 15) กล่าวว่านักดนตรีที่ดีต้องเป็นคนรักดนตรีเป็นชีวิตจิตใจและรัก โดยสมัครใจ สำหรับแนวทางในการเรียนการเรียนดนตรีให้ประสบความสำเร็จนั้น ณรุทธ์ สุทธจิตต์ (2538 : 216) ได้กล่าวถึง ผู้ที่จะสร้างสรรค์ดนตรีไม่ว่าจะเป็นในฐานะของผู้ประพันธ์เพลง หรือนักดนตรี ต้องใช้เวลาศึกษาฝึกฝนเป็นเวลานาน มีความมานะอดทน มีระเบียบวินัย จึงทำให้ผลงานที่ออกมามีคุณค่า สอดคล้องกับ เฉลิมพลงามสุทธิ (2538 : 10 - 11) ว่า การที่บุคคลจะเรียนวิชาดนตรีได้ดีนั้น ต้องมีความอุตสาหะ วิริยะ พากเพียรมากเป็นพิเศษ เพราะการที่จะทำให้เสียงดนตรีออกมาเป็นเพลงไม่กีนาทินั้นต้องอาศัยความพากเพียรเป็นเดือน ๆ ฝึกหัดเพื่อทำเสียงดนตรีเพลงนั้นให้ออกมาไพเราะที่สุด และต้องเป็นผู้ที่

ชวนขยายหาความรู้เพิ่มเติมอยู่เสมอ

พิชัย ปรัชญานุสรณ์ (2529 : 59 - 63) ได้กล่าวถึงแนวทางการเรียนดนตรีไว้ดังนี้

1. มีความตั้งใจอย่างแน่วแน่ อดทน และขยัน
2. การจัดเวลาซ้อมให้เหมาะสมกับชีวิตประจำวันของตนเอง การฝึกซ้อมต้องมีความต่อเนื่องสม่ำเสมอ
3. แสวงหาแนวทางใหม่ ๆ ทางด้านการเรียนรู้อยู่เสมอ ศึกษาและเก็บข้อมูลทางดนตรีที่ได้มาตรฐานเพื่อการค้นคว้า

4. รู้จักแยกแยะความบกพร่อง หาจุดดีของตนเอง เพื่อนำไปแก้ไขปัญหาและอุปสรรค

จากการศึกษาคุณลักษณะของผู้ที่เรียนดนตรี ผู้วิจัยเห็นว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นสิ่งสำคัญสำหรับผู้ที่ต้องการประสบความสำเร็จทางการเรียนวิชาดนตรี ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง ความปรารถนาที่จะได้รับผลสำเร็จในกิจกรรมต่าง ๆ มีความเพียรพยายามในงานที่ยุ่งยากซับซ้อน โดยไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค ต้องการอิสระในการแสดงออก และมีความต้องการเอาชนะในการแข่งขันหรือทำได้ดีกว่าคนอื่นที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่ได้ตั้งไว้อย่างสูง ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง คือ มีความรับผิดชอบ มีความเชื่อมั่นในตนเอง ปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้นอยู่เสมอ กระตือรือร้นและสนุกกับงานที่ทำ มีความมานะอดทน สามารถคาดการณ์ล่วงหน้า มีความสามารถในการแก้ปัญหาและทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับพฤติกรรมการเรียน

เพรเกอร์ และฟรีแมน (ตรงศรณ คณิต. 2544 : 30 ; อ้างอิงจาก Prager & Freeman. 1979 : 392 – 397) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความภาคภูมิใจ ความสามารถในการเรียน ความทะเยอทะยานทางการเรียน และการเลือกหลักสูตรการเรียน ของนักศึกษา ระดับวิทยาลัยในเมืองฟิลาเดเฟีย จำนวน 69 คน พบว่า นักเรียนที่มีความสามารถทางการเรียน หรือมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับสูง จะมีความทะเยอทะยานทางการเรียนสูง ซึ่งความทะเยอทะยานทางการเรียน ผู้วิจัยเห็นว่าเป็นแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

แรฟฟินิ (ปริยาภรณ์ เพ็ญสุขใจ. 2542 : 21 ; อ้างอิงจาก Raffini. 1970 : 1605) ได้ศึกษาผลของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่จะส่งผลต่อการเรียนรู้และการจำในกลุ่มนิสิตปริญญาตรี พบว่า ชายและหญิงที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ราย (ปริยาภรณ์ เพ็ญสุขใจ. 2542 : 22 ; อ้างอิงจาก Rai. 1980 : 117 – 122) ได้ศึกษาเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ โดยศึกษากับนักเรียนชายในระดับมัธยมศึกษา จำนวน 300 คน พบว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำอย่างมีนัยสำคัญ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ทิพวรรณ สุวรรณประเสริฐ (2541) ได้ศึกษาเรื่อง ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดปราจีนบุรี พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

วันชัย ดนัยตโนมุต (2536) ได้ศึกษาคุณลักษณะที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในจังหวัดปทุมธานี พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และความขยันหมั่นเพียรในการเรียนสูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 นอกจากนี้ พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีความมานะพยายามในการเรียนให้บรรลุผลไปด้วยดี และมีความพยายามสูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

มรกต ศรียาสวิน (2545) ได้ศึกษาเรื่อง ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาดนตรี - นาฏศิลป์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเซนต์โยเซฟคอนเวนต์ พบว่า นิสัยทางการเรียน ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของพฤติกรรมการเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาดนตรี-นาฏศิลป์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากงานวิจัยข้างต้น สรุปได้ว่า พฤติกรรมการเรียนมีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ตั้งสมมติฐานในการวิจัยเพื่อศึกษาว่า วัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงมีพฤติกรรมการเรียนดนตรีดีกว่าวัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สามารถทำนายพฤติกรรมการเรียนดนตรีได้

4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ

4.1 ความหมายของบุคลิกภาพ

วรรณา พรหมบุรณย์ (2544 : 38) บุคลิกภาพ คือ การแสดงตนตามภาพที่ตนเข้าใจตนเองในด้านต่าง ๆ เช่น เข้าใจว่าตนสนใจอะไร มีจุดอ่อนจุดแข็งอะไร มีความคิดความรู้สึกอย่างไร มีความ

ต้องการอะไร มีค่านิยมใดในการดำรงชีวิต ผู้ที่รู้บุคลิกภาพของตนจะเป็นผู้ที่รู้ว่าอาชีพใดเหมาะที่จะนำชีวิตตนไปสู่ความสำเร็จ

วิมลพร พันธุ์มนตรี (2534 : 9) บุคลิกภาพ หมายถึง ผลของพฤติกรรมทั้งหมดของบุคคลทั้งที่เปิดเผยและซ่อนเร้น อันได้แก่ ลักษณะท่าที การแสดงออก รูปร่าง หน้าตา ความรู้สึก นึกคิด ฯลฯ ซึ่งพฤติกรรมต่าง ๆ ที่แสดงออกนั้นจะต้องมีลักษณะเฉพาะในแต่ละบุคคลซึ่งเป็นเหตุให้แต่ละบุคคลมีบุคลิกภาพที่แตกต่างกัน

ศรีเรือน แก้วกังวาล (2539 : 5) บุคลิกภาพ คือ ลักษณะเฉพาะตัวของบุคคลในด้านต่าง ๆ ทั้งส่วนภายนอก และภายใน ส่วนภายนอก คือ ส่วนที่มองเห็นชัดเจน เช่น รูปร่าง หน้าตา กิริยา มารยาท การแต่งตัว วิธีการพูด การนั่ง การยืน ฯลฯ และส่วนภายใน คือ ส่วนที่มองเห็นได้ยาก แต่อาจทราบได้โดยการอนุมาน เช่น สติปัญญา ความถนัด ลักษณะอารมณ์ประจำตัว ความใฝ่ฝันปรารถนา ปรัชญาชีวิต ค่านิยม ความสนใจ ฯลฯ

โสภา สปีลมันน์. (2539) บุคลิกภาพ คือ ลักษณะประจำตัวของแต่ละบุคคล ซึ่งมีผลต่อบุคคลนั้น ๆ ในด้านการเกี่ยวข้องกับสัมพันธกับบุคคลอื่น และต่อการแสดงพฤติกรรม

ออลพอร์ท (Allport. 1961 : 28) บุคลิกภาพเป็นองค์ประกอบที่สำคัญภายในตัวบุคคล ซึ่งเป็นตัวกำหนดการแสดงอุปนิสัยและความนึกคิดของบุคคลนั้น ในการที่จะปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อม

4.2 บุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ

การศึกษาบุคลิกภาพที่เป็นที่ยอมรับกันมากในปัจจุบัน คือ แนวคิดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ (The Big Five หรือ Five Model ; FFM) เพราะสามารถประยุกต์ใช้ได้กับวัฒนธรรมต่าง ๆ (สินวล จำคำ. 2544 : 10)

เชบลิน และบัคเนอร์ (รชชรินทร์ ฉายแก้ว. 16 – 17 ; อ้างอิงจาก Chaplin & Buckner. 1988 : 528) ได้เสนอโครงสร้างพื้นฐานที่สำคัญตามลักษณะนิสัยต่าง ๆ รวม 50 ลักษณะ จัดเป็นกลุ่มองค์ประกอบที่สำคัญของบุคลิกภาพได้ 5 องค์ประกอบ ในแต่ละองค์ประกอบจะมีลักษณะทั้งในทางบวกและลบ ดังนี้

1. ความสุภาพอ่อนโยน (Agreeableness) แบ่งเป็น

ลักษณะเชิงบวก (Positive)

- มิตรภาพ (Friendly)

ลักษณะเชิงลบ (Negative)

- ขัดแย้ง (Critical)

- ร่วมมือ (Cooperative)	- ฉุนเฉียวง่าย (Irritable)
- สุภาพอ่อนโยน (Gentle)	- ไม่โอ้อ่อน (Disagreeable)
- อบอุ่น (Warm)	- เย็นเมย (Cold)
- อ่อนโยน (Agreeable)	- เป็นศัตรู (Unfriendly)

2. ความซื่อตรงต่อหน้าที่ (Conscientiousness) แบ่งเป็น

ลักษณะเชิงบวก (Positive)	ลักษณะเชิงลบ (Negative)
- พึ่งพาได้ (Dependable)	- หลงลืม (Forgetful)
- ไว้ใจได้ (Reliable)	- เลินเล่อ (Careless)
- ซื่อสัตย์ (Honest)	- เหลวไหล (Negligent)
- รับผิดชอบ (Responsible)	- ไว้ใจไม่ได้ (Undependable)
- มีสติรู้ชอบ (Conscientious)	- ไม่สุจริต (Dishonest)

3. วัฒนธรรม (Culture) แบ่งเป็น

ลักษณะเชิงบวก (Positive)	ลักษณะเชิงลบ (Negative)
- มีจินตนาการ (Imaginative)	- ทำตามสั่ง (Direct)
- ขัดเกลา (Polished)	- เป็นธรรมชาติ (Down-to-earth)
- หลักลม (Intellectual)	- ไม่ซับซ้อน (Simple)
- มีประสบการณ์ชีวิตมาก (Sophisticated)	- ทำหยาบ (Coarse)
- หัวสูง วางภูมิ (Snobbish)	- หยาบกระด้าง (Crude)

4. ความมั่นคงทางอารมณ์ (Emotional Stability) แบ่งเป็น

ลักษณะเชิงบวก (Positive)	ลักษณะเชิงลบ (Negative)
- ผ่อนคลาย (Relaxed)	- ตื่นเต้น (Excitable)
- สงบ (Calm)	- หงุดหงิด (Restless)
- มั่นคง (Secure)	- วิดกกังวล (Nervous)
- มีสติ (Poised)	- เครียด (Tense)
- จิตใจสงบ (Composed)	- โลเล (Insecure)

5. การแสดงตัว (Extraversion) แบ่งเป็น

ลักษณะเชิงบวก (Positive)	ลักษณะเชิงลบ (Negative)
- ผจญภัย (Adventurous)	- ระมัดระวัง (Cautious)
- ชอบออกสังคม (Outgoing)	- สงวนท่าที (Reserved)
- เปิดเผย (Open)	- เงียบ, ไม่พูดจา (Silent)
- ช่างพูด (Talkative)	- ห่างเหิน (Distant)
- พูดตรงไปตรงมา (Outspoken)	- ถอยห่าง (Withdrawn)

ต่อมาดิกแมน (มนทรา เกศแก้วกมล. 2544 : 16 – 17 ; อ้างอิงจาก Digman. 1989 : 195 - 214) ได้ทำการศึกษาจากผลงานด้านบุคลิกภาพของบุคคลที่มีชื่อเสียงจำนวนมากในช่วง 40 ปีที่ผ่านมา แล้วนำมาวิเคราะห์องค์ประกอบพบว่าโครงสร้างพื้นฐานของบุคคลไม่ว่าจะเป็นผู้ใหญ่หรือเด็กต่างชาติหรือต่างภาษาย่อมมีองค์ประกอบที่สำคัญ 5 ประการคือ การแสดงตัว/การเก็บตัว (Extraversion/Introversion) ความสุภาพอ่อนโยน (Agreeableness) ความซื่อตรงต่อหน้าที่ (Conscientiousness) ความมั่นคงทางอารมณ์ (Emotional Stability) และสติปัญญา (Intellect)

ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของฟิสค์ (Digman. 1989 : 195 - 214 ; citing Fiske. 1949) ที่ทำการศึกษวิเคราะห์เรื่ององค์ประกอบที่สำคัญ 5 ประการ (The Big Five) ของฟิสค์เป็นพื้นฐานในการจัดระบบโครงสร้างพื้นฐานของบุคลิกภาพของบุคคล ทำให้สามารถจัดระบบหรือโครงสร้างพื้นฐานของบุคลิกภาพของบุคคลเป็นลำดับในขอบข่ายที่ต้องการ จากการศึกษาดังกล่าว ทำให้มีผู้สนใจที่จะศึกษาเกี่ยวกับโครงสร้างพื้นฐานของบุคลิกภาพมากขึ้น อาทิเช่น โกลด์เบอร์ก (Digman. 1989 : 195 - 214 ; citing Goldbe. 1981) โฮแกน (Digman. 1989 : 195 – 214 ; citing Hogan. 1983) และแบรอนด์ (Digman. 1989 : 195 - 214 ; citing Brand. 1984) ได้พยายามนำเอาผลงานของนักการศึกษาต่าง ๆ มาจัดใหม่ภายใต้ระบบโครงสร้างพื้นฐานของบุคลิกภาพ 5 องค์ประกอบที่สำคัญ นอกจากนี้คอสตาและแมคเครได้ศึกษาวิจัยอย่างกว้างขวางและแสดงให้เห็นว่า

คอสตาและแมคเคร ได้แบ่งบุคลิกภาพออกเป็นห้าองค์ประกอบ โดยแต่ละองค์ประกอบมีลักษณะสำคัญ ดังนี้ (จันทวีจิรา มั่นตะพงษ์. 2545 : 46 – 47 ; อ้างอิงจาก Howard and Howard. 2000 : 3 - 7 ; citing Costa & McCrae. 1992)

1. องค์ประกอบด้านความมั่นคงทางอารมณ์ (Emotion Stability) หมายถึง ลักษณะที่แสดงถึงความวิตกกังวล (Anxiety) ความรู้สึกโกรธ (Angry) ความรู้สึกท้อแท้ใจ (Discouragement) การคำนึงถึงแต่ตนเอง (Self-consciousness) และการมีอารมณ์เปราะบาง (Vulnerability)
2. องค์ประกอบด้านการแสดงตัว (Extraversion) หมายถึง ลักษณะที่แสดงถึงความอบอุ่น (Warmth) ความชอบอยู่ร่วมกับผู้อื่น (Gregariousness) การแสดงออกแบบตรงไปตรงมา (Assertiveness) การชอบมีกิจกรรม (Activity) ชอบแสวงหาความตื่นเต้น (Excitement-Seeking) การมีอารมณ์ด้านบวก (Positive Emotions)
3. องค์ประกอบด้านการเปิดกว้าง (Openness) หมายถึง ลักษณะที่แสดงถึง การเป็นคนเปิดรับประสบการณ์ในด้านต่าง ๆ ได้แก่ จินตนาการ (Fantasy) สุนทรีย์ (Aesthetics) ความรู้สึก (Feelings) การปฏิบัติ (Actions) ความคิด (Ideas) และค่านิยม (Values)
4. องค์ประกอบด้านความอ่อนโยน (Agreeableness) หมายถึง ลักษณะที่แสดงถึงการไว้วางใจผู้อื่น (Trust) ความตรงไปตรงมา (Straightforwardness) ความเอื้อเฟื้อ (Altruism) การยอมตามผู้อื่น (Compliance) และมีจิตใจอ่อนโยน (Tender-Mindedness)
5. องค์ประกอบด้านการมีสติรู้ผิดชอบ (Conscientiousness) หมายถึง ลักษณะที่แสดงถึงความเป็นระเบียบ (Order) การมีความรับผิดชอบในหน้าที่ (Dutifulness) การมีความต้องการใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Striving) และความมีวินัยในตนเอง (Self Discipline)

จากแนวคิดและผลการวิเคราะห์องค์ประกอบ ดังกล่าว จะเห็นว่า บุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญ (The Big Five) เป็นโครงสร้างบุคลิกภาพพื้นฐานของมนุษย์ เนื่องจากบุคลิกภาพ 5 องค์ประกอบ สามารถประยุกต์ใช้ได้กับวัฒนธรรมต่าง ๆ และยังสามารถใช้ทำนายผลการปฏิบัติงาน ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาโครงสร้างบุคลิกภาพพื้นฐานของนักเรียนดนตรีเกี่ยวกับพฤติกรรมการเรียน โดยศึกษาภายใต้ระบบโครงสร้างบุคลิกภาพพื้นฐานห้าองค์ประกอบที่สำคัญ

4.3 ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพกับพฤติกรรมการเรียนดนตรีของวัยรุ่นที่เรียนดนตรี

ลักษณะบุคลิกภาพความเป็นนักดนตรี และลักษณะนิสัยที่เกิดจากการเรียนดนตรี ได้มีผู้ให้ข้อคิดเห็นในลักษณะต่าง ๆ ดังนี้

สิริชัย ประทีปฉาย (2533 : 11 - 12) กล่าวว่า ลักษณะของบุคลิกภาพของคนที่มีอุปนิสัยใน

ทางศิลปะ มักจะเป็นคนมีอารมณ์ละเอียดอ่อน รักสวย รักงาม จะทำอะไรก็พยายามทำให้เกิดคุณค่าทางศิลปะ แต่ในบางครั้งเป็นคนเจ้าอารมณ์ เอาแต่ใจตัวเอง เป็นคนเห็นแก่ตัวบ้าง ผู้ที่ฝึกฝนทางศิลปะอย่างมาก ถ้าทำอะไรได้ไม่สวยงามสมใจอย่างที่เราคิดไว้ก็อาจทำลาย เพราะไม่พอใจในผลงานที่ปราศจากความงาม

กิติกร มีทรัพย์ (2535 : 102) กล่าวว่า ดนตรีสามารถฝึกอุปนิสัย เมตตา กรุณา แก่ผู้ด้อยโอกาสกว่า สร้างจิตใจให้เข้มแข็ง มีความกล้าหาญ พูดจริง ทำจริง ตรงต่อเวลา มีมนุษยสัมพันธ์ เป็นได้ทั้งผู้นำและผู้ตาม มีความคิดสร้างสรรค์ รู้จักแก้ปัญหาความยุ่งยากและอุปสรรคในชีวิตอย่างมีเหตุผล

สุกรี เจริญสุข (2530) กล่าวว่า การเรียนดนตรีไม่ว่าจะแขนงใด ผู้เรียนต้องมีสมาธิ ความตั้งใจจริง อุดหนุน จึงจะเรียนได้ผล สมาธิที่เกิดขึ้นช่วยเสริมสร้างนิสัย สุขุม และสร้างความสงบให้จิตใจได้ดี ขณะเดียวกันก็ได้รับอิทธิพลจากเพลงที่ฝึกซ้อม ทำให้เป็นคนที่มีความรู้สึกละเอียดอ่อน สามารถสัมผัสลีลาเพลงได้ ลดความก้าวร้าวและความแข็งกระด้างได้มาก

พิชัย ปรัชญานุสรณ์ (2539 : 192 - 193) กล่าวว่า การใช้ดนตรี และกิจกรรมดนตรีสร้างบุคลิกภาพความเป็นผู้นำได้ ซึ่งไม่เพียงแต่ผู้นำทางดนตรีเท่านั้น แต่อาจบูรณาการหรือประยุกต์ให้เกิดความเป็นผู้นำทางด้านอื่น ๆ ก็ได้ ซึ่งได้จากการมีโอกาสเล่นดนตรี เนื่องจากขณะเล่นหรืออยู่ในกิจกรรมของดนตรี เด็กจะเป็นตัวของตัวเอง มีสมาธิและการควบคุมตนเองได้โดยไม่ฝืน การแสดงออกจึงเป็นไปอย่างธรรมชาติ มีความอดทน คือ การเล่นดนตรีต้องอาศัยความอดทน เพราะมีเรื่องราวต่าง ๆ ต้องฝึกฝนมาก เช่น ทักษะการเล่น และมีความมั่นใจในตนเอง โดยเกิดจากการเล่นดนตรีบ่อย ๆ ทำให้เกิดความมั่นคงทางจิตใจไม่ว่าการคิด การพูด หรือ การแสดงต่าง ๆ

โกวิทย์ ชันธิศิริ (2528 : 26) กล่าวว่า ศิลปินที่ยิ่งใหญ่ส่วนมากจำเป็นต้องมีความเชื่อมั่นในตนเอง และไม่หวั่นหืด สิ่งเหล่านี้ต้องอาศัยสมาธิและสติปัญญาอย่างมาก แต่ในความเป็นจริงแล้วศิลปินมักจะหวั่นหืดเสมอก่อนการแสดงดนตรี ดังนั้นสิ่งที่จะช่วยให้เราควบคุมความรู้สึกได้ก็คือความมั่นใจในการทำงานหรือการแสดงให้ตลอด

จะเห็นว่าดนตรีเป็นตัวสร้างเสริมจินตนาการ ช่วยกล่อมเกล่าจิตใจให้มีความรักในธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมและความรักเพื่อนมนุษย์ ทำให้เกิดความกล้า ไม่ขัดเขินในการแสดงออก ซึ่งความรู้สึกอารมณ์ และความนึกคิดภายในจิตใจ เพื่อสามารถให้ผู้อื่นได้รับรู้ได้ (พิชัย ปรัชญานุสรณ์. 2529 : 7) ลักษณะดังกล่าวเป็นบุคลิกภาพที่เกิดจากการเรียนดนตรี ผู้ที่ต้องการเรียนดนตรีให้ประสบความสำเร็จ จึงควรมีวินัยในการเรียน ความขยันและตั้งใจเรียน ดังนั้นนักเรียนดนตรีต้องมีบุคลิกภาพ

ที่เหมาะสมจึงจะสามารถเรียนดนตรีได้ดี

เฉลิมพล งามสุทธิ (2538 : 10 - 11) กล่าวถึงหลักเกณฑ์การพิจารณาบุคคลที่จะสามารถเรียนวิชาดนตรีได้ดี ดังนี้

1. เป็นผู้ที่รักจะเรียนดนตรี มีความใฝ่ใจในศิลปด้านนี้หรือได้รับการส่งเสริมให้เกิดความนิยมที่จะใฝ่เรียนและควรที่จะต้องมีความประพฤติและรสนิยมสูงกว่าคนธรรมดา
2. ต้องมีความถนัดด้านดนตรี
3. ต้องเป็นผู้มีร่างกายสมประกอบ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสัดส่วนจะต้องดีกว่าบุคคลธรรมดา สามารถแยกเสียงต่าง ๆ ที่ดังพร้อมกันได้โดยละเอียดและจะต้องสามารถนึกเห็นเสียงดนตรีต่าง ๆ ได้ในสมอง
4. มีความอดสาเหะ อดทนมากเป็นพิเศษ เพราะในการที่จะทำเสียงดนตรีออกมาเป็นเพลงไม่ว่าที่นั้นต้องอาศัยความพากเพียรเป็นเดือน ๆ ฝึกหัดเพื่อทำเสียงดนตรีเพลงนั้นให้ออกมาไพเราะที่สุด
5. จะต้องเป็นผู้มีสติปัญญาดี
6. ต้องเป็นผู้มีสมาธิและความจำดี
7. ต้องเป็นผู้ที่อยู่ในระเบียบวินัยเพราะในการบรรเลงดนตรีร่วมกับผู้อื่นนั้น จะต้องอยู่ในระเบียบวินัยที่เฉียบขาด เชื่อฟังคำสั่งของผู้ควบคุมอย่างเคร่งครัด
8. จะต้องได้รับการสนับสนุนให้ได้มีอุปกรณ์เครื่องดนตรีที่มีคุณภาพดี และเป็นผู้เอาใจใส่ดูแลรักษาเครื่องดนตรีที่ตนใช้ให้อยู่ในสภาพที่ดีเยี่ยมอยู่เสมอ
9. เป็นผู้ที่ขวนขวายหาความรู้แขนงวิชาที่เกี่ยวข้องเพิ่มเติมอยู่เสมอ เช่น วรรณคดี ประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม และสังคมศาสตร์ ฯลฯ

ณรุทธ์ สุทธจิตต์ (2538 : 4) กล่าวถึงลักษณะของบุคคลที่จะเรียนดนตรีได้ดี คือ

1. มีความรัก ความชอบ
2. มีความถนัดโดยธรรมชาติ
3. มีความมานะอดทน ขยันหมั่นเพียร
4. มีร่างกายสมประกอบ
5. มีสัดส่วนที่ดี
6. มีสติปัญญาเฉลียวฉลาด ปฏิภาณดี

7. มีความจำดี

8. มีสมาธิดี

9. มีระเบียบวินัยดี

10. มีสุขภาพอนามัยดี

11. ต้องเป็นผู้ได้รับการสนับสนุนให้มีเครื่องดนตรีใช้ในการฝึกฝน และต้องเอาใจใส่

ดูแลเครื่องดนตรีให้ดีอยู่เสมอ

สมชาย รัศมี (2536 : 145) กล่าวถึง บุคลิกภาพของนักดนตรีที่ดี มีดังนี้ ขยันฝึกซ้อม หมั่นศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม มีความละเอียดลออในการฟัง การเล่น การเขียน หมั่นดูแลรักษาเครื่องมือเป็นคนถ่อมตน ไม่ตำหนิผู้มีฝีมือด้อยกว่า มีมนุษยสัมพันธ์ดี ตรงต่อเวลา ถ่ายทอดความรู้แก่ผู้อื่น เคารพสิทธิส่วนบุคคลผู้อื่น รู้หน้าที่ตนเอง มองโลกในแง่ดี ให้อภัยคน ไม่โกรธง่าย

โกวิท ชันศิริ (2528 : 145) ได้กล่าวถึงนักดนตรีที่ดีควรมีลักษณะ ดังนี้

1. นักดนตรีที่ดีควรมีอุปนิสัยที่เหมาะสม คือ ต้องเป็นคนรักดนตรีเป็นชีวิตจิตใจและรักโดยสมัครใจ ไม่ใช่รักโดยเห็นคนอื่นเขาว่าดีก็เลยอยากเล่น

2. ต้องเป็นคนช่างสังเกต เอาใจใส่ในเรื่องดนตรีจริง ๆ ได้ยินใครบรรเลงดนตรีอยู่ที่ใด ต้องเข้าไปฟัง และต้องฟังด้วยความเอาใจใส่จริง ๆ นักดนตรีผู้เชี่ยวชาญนั้นจะไม่เคยคิดว่าตัวเองเก่งเกินไปที่จะฟังเพลงหรือการบรรเลงของผู้อื่น

3. นักดนตรีที่หัดใหม่ ต้องเอาใจใส่ฟังการบรรเลงของคนอื่นให้มากขึ้นอีก ฟังแล้วต้องพยายามสังเกตจดจำลูกไม้ที่ไพเราะ เพื่อนำไปใช้ปรับปรุงการบรรเลงในคราวต่อไปให้ดีขึ้น

4. ต้องเป็นคนเคารพครู อาจารย์

5. มีความเอาใจใส่ในการเรียนดนตรี

6. ต้องมีมารยาทเรียบร้อย ไม่ชมผู้ที่ต่ำกว่า มีอัธยาศัยเป็นกันเองกับทุกคน ถ้าบรรเลงอยู่ในวงที่ผู้อื่นมีฝีมือต่ำกว่าตนแล้ว ต้องไม่แสดงกิริยาอวดดี หรือดูหมิ่นผู้ที่ต่ำกว่า

7. นักดนตรีจะต้องมีสัจจะ อย่าถือเอาประโยชน์ที่ได้มาก ๆ เป็นเกณฑ์

จากแนวคิดที่กล่าวมา จะเห็นได้ว่า ลักษณะที่ได้นำเสนอมีส่วนเกี่ยวข้องกับลักษณะนักเรียนดนตรีที่ดีกับบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ ได้แก่

ลักษณะนักเรียนดนตรีที่ดีจะมีลักษณะ

- มีความมั่นคงทางอารมณ์ มีความมั่นคงทางจิตใจ และมีความเชื่อมั่นในตนเอง

เป็นองค์ประกอบด้านความมั่นคงทางอารมณ์

- สุขภาพจิตดี กล้าแสดงออก มีความเป็นผู้นำ ชอบกิจกรรม

เป็นองค์ประกอบด้านการแสดงตัว

- มีความคิดสร้างสรรค์ สนใจศิลปะ เป็นองค์ประกอบด้านการเปิดกว้าง
- มีมนุษยสัมพันธ์ ไม่ก้าวร้าว มีความรู้สึกละเอียดอ่อน

เป็นองค์ประกอบด้านความอ่อนโยน

- มีสติ มีเหตุผล มีวินัยในการเรียนและการเล่นดนตรี เป็นองค์ประกอบด้านมีสติรู้ชอบ
- ดังนั้นจึงเห็นได้ว่า บุคลิกภาพห้าองค์ประกอบมีส่วนเกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพของนักเรียนดนตรีที่ดี ซึ่งบุคลิกภาพที่ดีก็จะส่งผลให้พฤติกรรมการเรียนนั้นดีด้วย

4.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องของบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบกับพฤติกรรมการเรียน

1. องค์ประกอบด้านความมั่นคงทางอารมณ์กับพฤติกรรมการเรียน

เรตติง (อนงค์ พรหมจักร. 2531 ; อ้างอิงจาก Redding. 1967 : 397 – 398) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาภาษาอังกฤษและคณิตศาสตร์ของนักเรียนที่มีอายุตั้งแต่ 12 ปี ขึ้นไป จำนวน 600 คน พบว่า องค์ประกอบด้านความมั่นคงทางอารมณ์ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

สมคิด ไชยยันสมบุญ (รชชรินทร์ ฉายแก้ว. 2536 : 36 ; อ้างอิงจาก สมคิด ไชยยันสมบุญ. ม.ป.ป.) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบบุคลิกภาพของนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนสูง กับนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนต่ำ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 52 คน พบว่า นักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนสูง มีความมั่นคงทางอารมณ์ดีกว่านักเรียนที่มีความสามารถทางการเรียนต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

อุบลรัตน์ หวายเจริญ (2539) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบของบุคลิกภาพกับความสำเร็จในการฝึกบิน ตามที่ประเมินโดยแบบทดสอบ 16 PF ฟอร์ม B เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบของบุคลิกภาพกับความสำเร็จในการฝึกบินของศิษย์การบินประจำกองทัพอากาศทั้งหมด จำนวน 53 ราย พบว่า

1. ศิษย์การบินที่ประสบความสำเร็จในการฝึกบินทุกระดับจะต้องประกอบด้วยองค์ประกอบบุคลิกภาพด้านความมั่นคงทางอารมณ์ (C+)
2. ศิษย์การบินที่ประสบความสำเร็จในการฝึกบินระดับสูง คือ มีความสามารถในการ

การบินเครื่องบินขับไล่ จะต้องประกอบไปด้วยองค์ประกอบบุคลิกภาพ คือ มีลักษณะอารมณ์มั่นคง (C+)

จากการที่ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบด้านความมั่นคงทางอารมณ์ สามารถสรุปได้ว่า องค์ประกอบความมั่นคงทางอารมณ์ส่งผลต่อความสามารถทางการเรียน กล่าวคือ ผู้ที่มีความมั่นคงทางอารมณ์สูงจะมีความสามารถในการเรียนสูงกว่าผู้ที่มีความสามารถในการเรียนต่ำ ดังนั้นผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานว่า วัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีองค์ประกอบด้านความมั่นคงทางอารมณ์สูงมีพฤติกรรมการเรียนดีกว่าวัยรุ่นที่มีองค์ประกอบด้านความมั่นคงทางอารมณ์ต่ำ และบุคลิกภาพด้านความมั่นคงทางอารมณ์สามารถทำนายพฤติกรรมการเรียนดนตรีได้

2. องค์ประกอบด้านการแสดงตัวกับพฤติกรรมการเรียน

ซาเวก (อนงค์ พรหมจักร. 2538 ; อ้างอิงจาก Sawage. 1968 : 543) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบของบุคลิกภาพกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ผลการวิจัย พบว่า องค์ประกอบด้านการแสดงตัวมีความสัมพันธ์กับสติปัญญาเท่ากับ .267 และองค์ประกอบด้านการแสดงตัวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเท่ากับ .235 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 อาจกล่าวได้ว่านักเรียนยิ่งมีองค์ประกอบด้านการแสดงตัวมากก็จะมีสติปัญญาหรือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง

ไอแซงค์ (อนงค์ พรหมจักร. 2538 : 31 ; อ้างอิงจาก Eysenk. 1969 : 109 – 112) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้แบบสำรวจบุคลิกภาพของเด็กวัยรุ่น (Junior Eysenk Personality Inventory) ศึกษาบุคลิกภาพของนักเรียนอายุ 11 – 12 ปี จำนวน 4,000 คน พบว่า เด็กที่มีองค์ประกอบด้านการแสดงตัวมีความสามารถในการเรียนดีกว่าเด็กที่มีลักษณะเก็บตัว โดยเฉพาะทางด้านเหตุผลและภาษา

ริดดิ้ง (ปิยพร ดวงทอง. 2539 : 25 ; อ้างอิงจาก Ridding. 1967 : 397 – 398) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและคณิตศาสตร์ ของนักเรียนที่มีอายุตั้งแต่ 12 ปีขึ้นไป จำนวน 600 คน ผลการวิจัยพบว่า องค์ประกอบด้านการแสดงตัวสูงมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง และองค์ประกอบด้านการแสดงตัวต่ำมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

นภาพรณ โสฬ์วัฒนา (2545) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรมสามัญศึกษา

กรุงเทพมหานคร จำนวน 800 คน พบว่า องค์ประกอบด้านการแสดงตัว ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของพฤติกรรมการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากการที่ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบด้านการแสดงตัว พบว่า องค์ประกอบด้านการแสดงตัวมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเรียน กล่าวคือ ถ้ามีองค์ประกอบด้านการแสดงตัวสูงจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ซึ่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีนั้นมาจากพฤติกรรมการเรียนที่ดี ดังนั้นผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานว่า วัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีองค์ประกอบด้านการแสดงตัวสูงมีพฤติกรรมการเรียนดีกว่าวัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีองค์ประกอบด้านการแสดงตัวต่ำ และบุคลิกภาพด้านการแสดงตัวสามารถทำนายพฤติกรรมการเรียนดนตรีได้

3. องค์ประกอบด้านการเปิดกว้างกับพฤติกรรมการเรียน

คิง (อนงค์ พรหมจักร. 2538 : 31 ; อ้างอิงจาก King. 1969 : 3468) ได้ทำการวิจัยความสัมพันธ์ของความอยากรู้อยากเห็นกับคุณลักษณะในด้านอื่น ๆ พบว่า เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจะมีความอยากรู้อยากเห็นสูงกว่าเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ซึ่งความอยากรู้อยากเห็นจัดเป็นส่วนหนึ่งขององค์ประกอบด้านการเปิดกว้าง

สมบุรณ์ แซ่กู่ (ปาริฉัตร อันประเสริฐ. 2543 : 27 ; อ้างอิงจาก สมบุรณ์ แซ่กู่. 2525 : 50 - 56) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความคิดสร้างสรรค์สมรรถภาพสมองทางสัญลักษณ์และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 412 คน พบว่า ความคิดสร้างสรรค์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .1436

พงษ์ชัย พัฒนผลไพบูลย์ (ปาริฉัตร อันประเสริฐ. 2543 : 27 ; อ้างอิงจาก พงษ์ชัย พัฒนผลไพบูลย์. 2515) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการคิดสร้างสรรค์และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหมวดวิชาต่าง ๆ ของนักเรียนชั้น ม.3 จำนวน 429 คน ใช้แบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์ 4 ชุด ดัดแปลงจากแบบทดสอบของวอลลาส และโคแกนกับเกทเชลและแจคสัน พบว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงในหมวดวิชาวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ จะมีความคิดสร้างสรรค์สูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำในหมวดวิชาคณิตศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

อนงค์ พรหมจักร (2538) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนสังกัดกรม

ตามัญศึกษาในจังหวัดขอนแก่น จำนวน 505 คน พบว่า องค์ประกอบด้านการเปิดกว้างส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

รชรินทร์ ฉายแก้ว (2536) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญ แบบการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนิสิตนักศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ เขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 291 คน พบว่า องค์ประกอบด้านการเปิดกว้างส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

จากการที่ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบด้านการเปิดกว้างกับพฤติกรรมการเรียน จะพบว่า ยังมีผลการวิจัยที่ขัดแย้งกันอยู่บ้าง แต่สามารถสรุปได้ว่า องค์ประกอบด้านการเปิดกว้างมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ได้นั้นมาจากพฤติกรรมการเรียนที่ดี ดังนั้น ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานว่า วัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีองค์ประกอบด้านการเปิดกว้างสูงจะมีพฤติกรรมการเรียนดีกว่าวัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีองค์ประกอบด้านการเปิดกว้างต่ำ และบุคลิกภาพด้านการเปิดกว้างสามารถทำนายพฤติกรรมการเรียนดนตรีได้

4. องค์ประกอบด้านความอ่อนโยนกับพฤติกรรมการเรียน

รชรินทร์ ฉายแก้ว (2536) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญ แบบการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนิสิตนักศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ เขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 291 คน พบว่า องค์ประกอบด้านความอ่อนโยนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นภาพรณ โสฬัวัฒนา (2545) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร จำนวน 800 คน พบว่า องค์ประกอบด้านความอ่อนโยนส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการที่ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบด้านความอ่อนโยนกับพฤติกรรมการเรียน จะพบว่ายังมีผลการวิจัยที่ขัดแย้งกันอยู่บ้าง แต่สามารถสรุปได้ว่า องค์ประกอบด้านความอ่อนโยนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ได้นั้นมาจากพฤติกรรมการเรียนที่ดี ดังนั้นผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานว่า วัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีองค์ประกอบด้านความอ่อนโยนสูงจะมีพฤติกรรมการเรียนดีกว่าวัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีองค์ประกอบด้านความอ่อนโยนต่ำ และบุคลิกภาพด้านความอ่อนโยนสามารถทำนายพฤติกรรมการเรียนดนตรีได้

5. องค์ประกอบด้านการมีสติรู้ชอบกับพฤติกรรมการเรียน

อนงค์ พรหมจักร (2538) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาในจังหวัดขอนแก่น จำนวน 505 คน พบว่า องค์ประกอบด้านความซื่อตรงต่อหน้าที่ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งขององค์ประกอบด้านการมีสติรู้ชอบส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

รชรินทร์ ฉายแก้ว (2536) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญ แบบการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนิสิตนักศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ เขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 291 คน พบว่า องค์ประกอบด้านสติปัญญา ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งขององค์ประกอบด้านมีสติรู้ชอบส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

จากการที่ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบด้านมีสติรู้ชอบกับพฤติกรรมการเรียน จะพบว่ายังมีผลการวิจัยที่ขัดแย้งกันอยู่บ้าง แต่สามารถสรุปได้ว่า องค์ประกอบด้านมีสติรู้ชอบมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีนั้นมาจากพฤติกรรมการเรียนที่ดี ดังนั้นผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานว่า วัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีองค์ประกอบด้านมีสติรู้ชอบสูงจะมีพฤติกรรมการเรียนดีกว่าวัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีองค์ประกอบด้านมีสติรู้ชอบต่ำ และบุคลิกภาพด้านมีสติรู้ชอบสามารถทำนายพฤติกรรมการเรียนดนตรีได้

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

เป็นวัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่โรงเรียนดนตรียามาฮ่าป๊อปปูล่ามิวสิกในเขตกรุงเทพมหานคร โดยเรียนดนตรีเป็นเวลาติดต่อกันตั้งแต่ 6 เดือน ขึ้นไป จำนวน 17 โรงเรียน ในปี พ.ศ. 2547

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ วัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่โรงเรียนดนตรียามาฮ่าป๊อปปูล่ามิวสิก เป็นเวลาติดต่อกันตั้งแต่ 6 เดือนขึ้นไป ในปี พ.ศ. 2547 คือ โรงเรียนดนตรียามาฮ่าป๊อปปูล่ามิวสิก พระราม 3 มีนักเรียนดนตรี 260 คน ผู้วิจัยใช้วิธีสุ่มกลุ่มตัวอย่าง ด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย ได้กลุ่มตัวอย่าง 160 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย 3 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 แบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ลักษณะเครื่องมือ เป็นแบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ โดยใช้แบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ รุ่งโรจน์ สิทธิเวชย์ (2534) แบบวัดนี้มีลักษณะให้เลือกตอบประกอบด้วยข้อความและมาตราส่วน ประมาณค่า 5 ระดับ ให้ผู้ตอบเลือกตอบเพียงระดับเดียว จาก "ไม่จริงเลย" ถึง "จริงมากที่สุด" รวมทั้งสิ้นจำนวน 29 ข้อ

การให้คะแนนแบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

กรณีที่ข้อความในทางบวก ถ้าตอบว่า

ไม่จริงเลย	ให้	1	คะแนน
ไม่จริง	ให้	2	คะแนน
จริงปานกลาง	ให้	3	คะแนน
จริงมาก	ให้	4	คะแนน
จริงมากที่สุด	ให้	5	คะแนน

กรณีข้อความในทางลบ ผู้วิจัยให้คะแนนกลับกัน

ความหมายคะแนน สำหรับระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง หมายถึง ผู้ที่ได้คะแนนเฉลี่ยหรือสูงกว่าคะแนนเฉลี่ย ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ หมายถึง ผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ย

ตัวอย่างแบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		จริงมากที่สุด	จริงมาก	จริงปานกลาง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
1	ข้าพเจ้าปรารถนาอย่างยิ่งที่จะทำงานยาก ๆ ให้สำเร็จ					
2	เมื่อได้รับมอบหมายให้ทำงานใด ๆ ข้าพเจ้าจะทำอย่างเต็มความสามารถเสมอ					
3	ข้าพเจ้าพยายามสอบให้ได้เกรดดีขึ้นทุกครั้ง					
4	เมื่อมีโอกาสเลือกเพื่อนในการจับกลุ่มรายงาน ข้าพเจ้าคำนึงถึงความสามารถของเพื่อนก่อนอื่น					
5	ข้าพเจ้าชอบทำสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นความคิดริเริ่มของตนเอง					

การหาความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามฉบับนี้ ไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างที่มีคุณสมบัติคล้ายกับกลุ่มตัวอย่างจริงที่ต้องการศึกษา จำนวน 30 คน แล้วนำมาคำนวณค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) พบว่ามีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.867

ส่วนที่ 2 แบบวัดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ

ลักษณะเครื่องมือ เป็นแบบวัดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ คือ องค์ประกอบด้านความมั่นคงทางอารมณ์ องค์ประกอบด้านการแสดงตัว องค์ประกอบด้านการเปิดกว้าง องค์ประกอบด้านความอ่อนโยน และองค์ประกอบด้านความมีสติรู้ชอบ แบบวัดนี้มีลักษณะให้เลือกตอบ ประกอบด้วยข้อความและมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ให้ผู้ตอบเลือกตอบเพียงระดับเดียว จาก "ไม่จริงเลย" ถึง "จริงที่สุด" โดยครอบคลุม 5 ตัวแปร แต่ละตัวแปรประกอบด้วยข้อคำถาม 12 ข้อ รวมทั้งสิ้นจำนวน 60 ข้อ

การสร้างเครื่องมือ แบบวัดนี้ผู้วิจัยนำมาจากแบบวัดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ ของ มาร์ศรี สีมารพงษ์พันธ์ (2546) ซึ่งนำมาจาก นิยะดา จิตต์จรัส และคณะ (2544) แปลจากแบบวัด NEO-FFI (NEO Five-Factor Inventory) เป็นแบบวัดชุดย่อย (Subset) ซึ่งมีจำนวนข้อ 60 ข้อ ของแบบวัดชุดใหญ่ที่มีจำนวนข้อ 240 ข้อ ที่เรียกว่า NEO PI-R ของ Costa & McCrae (1992) ซึ่งวัดบุคลิกภาพตามทฤษฎีบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์ PAR (Psychological Assessment Resources, Inc.) เป็นเจ้าของลิขสิทธิ์แบบทดสอบนี้ให้ทำการแปลเป็นภาษาไทยแล้ว แปลกลับเป็นภาษาอังกฤษ (Back Translation) โดยผ่านการรับรองตรวจสอบการแปลจาก McCrae ว่าสอดคล้องกับต้นฉบับ

การให้คะแนนแบบวัดบุคลิกภาพ

กรณีข้อความในทางบวก ถ้าตอบว่า

ไม่จริงเลย	ให้	1	คะแนน
ไม่ค่อยจริง	ให้	2	คะแนน
ไม่แน่ใจ	ให้	3	คะแนน
ค่อนข้างจริง	ให้	4	คะแนน
จริงที่สุด	ให้	5	คะแนน

กรณีข้อความในทางลบ ผู้วิจัยให้คะแนนกลับกัน

การรวมคะแนน ผู้วิจัยรวมคะแนนเป็นรายด้าน โดยแต่ละด้านมีคะแนนระหว่าง 12 - 60 คะแนน คะแนนเฉลี่ยของแบบวัดแต่ละด้านเท่ากับ 36 คะแนน

ความหมายคะแนน สำหรับบุคลิกภาพแต่ละด้าน ผู้ที่ได้คะแนนสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยในแต่ละด้าน หมายความว่า บุคคลนั้นมีบุคลิกภาพด้านนั้นสูงกว่าผู้ที่มีคะแนนต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ย

ตัวอย่างแบบวัดบุคลิกภาพ

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		จริงมาก ที่สุด	จริงมาก	จริง ปานกลาง	ไม่จริง	ไม่จริง เลย
1	ข้าพเจ้าเป็นคนขี้กลัว					
2	ข้าพเจ้าชอบสนุกเพลิดเพลินกับงาน ปาร์ตี้ที่มีคนเยอะ ๆ					
3	ข้าพเจ้าไม่ใช่คนช่างฝัน					
4	ข้าพเจ้าเป็นคนที่มีความสุขสัมพันธ์ดี					
5	ข้าพเจ้าเก็บรักษาสິงของของข้าพเจ้า ไว้อย่างเป็นระเบียบและสะอาดเรียบ ร้อย					

การหาความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามฉบับนี้ ไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างที่มีคุณสมบัติคล้ายกับกลุ่ม
ตัวอย่างจริงที่ต้องการศึกษา จำนวน 30 คน แล้วนำมาคำนวณค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์
แอลฟา (α -Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) มีค่าความเชื่อมั่นแต่ละด้านดังนี้

ข้อที่	บุคลิกภาพ	ค่าความเชื่อมั่น
1	ด้านความมั่นคงทางอารมณ์ (Neuroticism)	.86
2	ด้านการแสดงตัว (Extraversion)	.78
3	ด้านการเปิดกว้าง (Openness)	.70
4	ด้านความอ่อนโยน (Agreeableness)	.66
5	ด้านความมีสติรู้ชอบ (Conscientiousness)	.81

จากการทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างองค์ประกอบด้านการเปิดกว้าง และด้านความอ่อนโยน

มีค่าค่อนข้างต่ำ กล่าวคือ มีค่า .34 และ .50 แต่เมื่อมีการปรับปรุงข้อคำถาม และหาค่าใหม่ พบว่ามีค่าความเชื่อมั่นสูงขึ้น คือ .70 และ .66

ส่วนที่ 3 แบบวัดพฤติกรรมการเรียนดนตรี

ลักษณะเครื่องมือ เป็นแบบวัดพฤติกรรมการเรียนดนตรีที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น แบบวัดนี้มีลักษณะให้เลือกตอบ ประกอบด้วยข้อความและมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ให้ผู้ตอบเลือกตอบเพียงระดับเดียว จาก "ไม่จริงเลย" ถึง "จริงมากที่สุด" รวมทั้งสิ้นจำนวน 55 ข้อ

การให้คะแนนแบบวัดพฤติกรรมการเรียนดนตรี

กรณีข้อความในทางบวก ถ้าตอบว่า

ไม่จริงเลย	ให้	1	คะแนน
ไม่จริง	ให้	2	คะแนน
จริงปานกลาง	ให้	3	คะแนน
จริงมาก	ให้	4	คะแนน
จริงมากที่สุด	ให้	5	คะแนน

กรณีข้อความในทางลบ ผู้วิจัยให้คะแนนกลับกัน

ตัวอย่างแบบสอบถามพฤติกรรมการเรียนดนตรี

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		จริงมากที่สุด	จริงมาก	จริงปานกลาง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
1	ข้าพเจ้าวางแผนการฝึกซ้อมดนตรีโดยมีการจัดเวลาอย่างชัดเจน					
2	หลังจากเล่นเพลงที่อาจารย์สอนได้แล้ว ข้าพเจ้ามักจะไม่เข้าชั้นเรียน					
3	ข้าพเจ้ามีความชำนาญในการใช้เครื่องดนตรีที่เลือกเรียนเป็นอย่างดี					
4	ข้าพเจ้าดูแลและรักษาเครื่องดนตรีที่ใช้เรียนเป็นอย่างดี					
5	การเข้าร่วม Work Shop เป็นการเปิดโลกทัศน์ และเพิ่มพูนประสบการณ์ทางดนตรีแก่ข้าพเจ้า					

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

1. ตรวจสอบความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content Validity) ผู้วิจัยนำแบบวัดพฤติกรรมการเรียนดนตรีไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิทำการตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา และความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ สำหรับผู้ทรงคุณวุฒิที่ได้ตรวจสอบเครื่องมือแบบวัดพฤติกรรมการเรียนดนตรี มีจำนวน 3 ท่าน ประกอบด้วย

- 1. รศ.ดร.ดวงเดือน ศาสตรภัทร อาจารย์ประจำภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
- 2. ผศ.วัฒนา ศรีสัตย์วาจา อาจารย์ประจำภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
- 3. อาจารย์ชิตพงษ์ ตริมาศ อาจารย์ประจำภาควิชาดนตรีศึกษา คณะครุศาสตร์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

หลังจากที่ผู้ทรงคุณวุฒิทำการตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาของตัวแปร ความชัดเจนของ ข้อคำถามที่ใช้วัด รวมทั้งความถูกต้องเหมาะสมของภาษาที่ใช้ หลังจากนั้นนำข้อเสนอแนะความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิทั้งหมดมาพิจารณาเป็นรายข้อ โดยถือเกณฑ์ความคิดเห็นสอดคล้องกับการยอมรับของผู้ทรงคุณวุฒิ นำแบบสอบถามมาปรับปรุงแก้ไขร่วมกับอาจารย์ที่ปรึกษา จากนั้นนำไปทดลองใช้กับวัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง

2. การหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability)

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามวัดพฤติกรรมการเรียนดนตรีจำนวน 75 ข้อ โดยแบบสอบถามได้ผ่านการตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา และแก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับวัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน เพื่อประเมินความเข้าใจในข้อคำถามของผู้ตอบ แล้วนำผลที่ได้มาวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นด้วยค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค

ภายหลังจากเก็บข้อมูลได้มีการตัดข้อคำถามเหลือเพียง 55 ข้อ ได้ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบวัดพฤติกรรมการเรียนดนตรี ได้ค่าแอลฟาเท่ากับ .9431

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. ผู้วิจัยได้ขอหนังสือแนะนำตัวจากบัณฑิตวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒถึงผู้จัดการโรงเรียนดนตรียามาฮ่าป๊อปปูล่ามิวสิก สาขาพระราม 3
2. ภายหลังจากได้รับอนุมัติแล้ว ผู้วิจัยเข้าพบผู้จัดการโรงเรียนดนตรียามาฮ่าป๊อปปูล่ามิวสิก สาขาพระราม 3 เพื่อบอกวัตถุประสงค์และชี้แจงรายละเอียดในการเก็บรวบรวมข้อมูล
3. ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามแจกให้กับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 160 ชุด ได้กลับคืนมาตรวจนับจำนวน 160 ชุด และตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามก่อนนำไปวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ จำนวน 141 ชุด คิดเป็นร้อยละ 88.13

การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อเก็บรวบรวมข้อมูลได้ครบตามต้องการแล้ว ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้มาทั้งหมดมาตรวจสอบความถูกต้องและความสมบูรณ์ของคำตอบ นำไปลงรหัสและทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรม

สำเร็จรูป SPSS/PC⁺ (Statistical Package For the Social Science Personal Computer) เพื่อตอบ
วัตถุประสงค์และพิสูจน์สมมติฐานที่ตั้งไว้และนำเสนอโดยใช้สถิติดังนี้

1. หาค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) ของแรง
งูใจใฝ่สัมฤทธิ์ และบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ

2. เปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมการเรียนรู้ดนตรีซึ่งจำแนกตามตัวแปร คือ
แรงงูใจใฝ่สัมฤทธิ์ และบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ โดยการทดสอบค่าที (t-test) เพื่อทดสอบสมมติ
ฐานข้อที่ 1 – 6

3. วิเคราะห์อำนาจการทำนายจากตัวแปรแรงงูใจใฝ่สัมฤทธิ์ และบุคลิกภาพห้า
องค์ประกอบกับพฤติกรรมการเรียนรู้ดนตรีของวัยรุ่นที่เรียนดนตรี โดยใช้เทคนิคการวิเคราะห์ถดถอย
พหุคูณ (Stepwise Multiple Regression) เพื่อทดสอบสมมติฐาน ข้อที่ 7

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง “แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่มีต่อพฤติกรรมการเรียนดนตรีของวัยรุ่นที่เรียนดนตรี ในเขตกรุงเทพมหานคร” มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนดนตรีของวัยรุ่นตามตัวแปร แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ ผู้วิจัยใช้แบบสำรวจในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง 160 คน ในการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป SPSS/PC+ (Statistical Package for the Social Science Personal Computer) เพื่อหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบค่าที่ และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ

การวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลความหมายผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันในการแปลความหมายและเพื่อสะดวกต่อการนำเสนอผลผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์และอักษรย่อในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

N	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	ค่าคะแนนเฉลี่ย
SD	แทน	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณา t-Distribution
df	แทน	ชั้นแห่งความอิสระ (Degree of Freedom)
R	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
R^2	แทน	กำลังของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
SE	แทน	ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการพยากรณ์
SE_b	แทน	ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของสัมประสิทธิ์ของค่าพยากรณ์
β	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์ ซึ่งพยากรณ์ในรูปของคะแนนมาตรฐาน
a	แทน	ค่าคงที่ของสมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ
b	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์ของการพยากรณ์ ซึ่งพยากรณ์ในรูปคะแนน
Y	แทน	ค่าสมการพยากรณ์ที่แทนค่าในรูปคะแนนดิบ ในที่นี้ คือ ค่าสมการพยากรณ์พฤติกรรมการเรียนดนตรีในรูปคะแนนดิบ

Z	แทน	ค่าสมการพยากรณ์ที่แทนค่าในรูปมาตรฐาน ในที่นี้ คือ สมการพยากรณ์พฤติกรรมการเรียนรู้ดนตรีในรูปคะแนนมาตรฐาน
Y	แทน	พฤติกรรมการเรียนรู้ดนตรีของวัยรุ่นที่เรียนดนตรี ในเขตกรุงเทพมหานคร
X ₁	แทน	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
X ₂	แทน	องค์ประกอบด้านความมั่นคงทางอารมณ์
X ₃	แทน	องค์ประกอบด้านการแสดงตัว
X ₄	แทน	องค์ประกอบด้านการเปิดกว้าง
X ₅	แทน	องค์ประกอบด้านความอ่อนโยน
X ₆	แทน	องค์ประกอบด้านการมีสติรู้ชอบ
P	แทน	ค่าระดับการมีนัยสำคัญทางสถิติ
*	แทน	ค่าความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
**	แทน	ค่าความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลความหมาย ผู้วิจัยนำเสนอโดยแยกเป็น 4 ตอนดังนี้

1. การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง
2. การเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนรู้ดนตรีของวัยรุ่นที่เรียนดนตรีกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
3. การเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนรู้ดนตรีกับบุคลิกภาพแต่ละด้าน
4. การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ เพื่อค้นหาตัวพยากรณ์ที่สามารถพยากรณ์พฤติกรรมการเรียนรู้ดนตรีของวัยรุ่นที่เรียนดนตรีในเขตกรุงเทพมหานคร

ตอนที่ 1 การเสนอลักษณะของกลุ่มตัวอย่างตามตัวแปร

ตาราง 1 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามตัวแปรต้นของการวิจัย

ตัวแปร	$\bar{X}$	แปรค่าเป็น	จำนวน	ร้อยละ
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	97.72	สูง	68	48.23
		ต่ำ	73	51.77
องค์ประกอบด้านความมั่นคงทางอารมณ์	39.62	สูง	70	49.65
		ต่ำ	71	50.35
องค์ประกอบด้านการแสดงตัว	44.61	สูง	65	46.10
		ต่ำ	76	53.90
องค์ประกอบด้านการเปิดกว้าง	39.25	สูง	52	36.88
		ต่ำ	89	63.12
องค์ประกอบด้านความอ่อนโยน	41.77	สูง	69	48.94
		ต่ำ	72	51.06
องค์ประกอบด้านการมีสติรู้ชอบ	40.93	สูง	75	53.19
		ต่ำ	66	46.81

จากตาราง 1 พบว่า วิทยาลัยที่เรียนดนตรีที่โรงเรียนดนตรียามาฮ่าป๊อปปูล่ามิวสิคมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำสูงกว่าวิทยาลัยที่เรียนดนตรีที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง คือ 51.77% และ 48.23% องค์ประกอบด้านความมั่นคงทางอารมณ์ต่ำสูงกว่าองค์ประกอบด้านความมั่นคงทางอารมณ์สูง คือ 50.35% และ 49.65% องค์ประกอบด้านการแสดงตัวต่ำสูงกว่าองค์ประกอบด้านการแสดงตัวสูง คือ 53.90% และ 46.10% องค์ประกอบด้านการเปิดกว้างต่ำสูงกว่าองค์ประกอบด้านการเปิดกว้างสูง คือ 63.12% และ 36.88% องค์ประกอบด้านความอ่อนโยนต่ำสูงกว่าองค์ประกอบด้านความอ่อนโยนสูง คือ 51.06% และ 48.94% และองค์ประกอบด้านการมีสติรู้ชอบสูงกว่าองค์ประกอบด้านการมีสติรู้ชอบต่ำ คือ 53.19% และ 46.81%

ตอนที่ 2 เปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนดนตรีของวัยรุ่นที่เรียนดนตรีกับแรงจูงใจ
ใฝ่สัมฤทธิ์เปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนดนตรีของวัยรุ่นที่เรียนดนตรีกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ว่า "วัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงมีพฤติกรรมการ
เรียนดนตรีดีกว่าวัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ" ดังปรากฏในตาราง 2

ตาราง 2 ค่าสถิติพื้นฐานและการเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนดนตรีของวัยรุ่นที่เรียนดนตรี
เมื่อจำแนกตามระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	N	$\bar{X}$	SD	t	P-Value
สูง	68	209.34	22.87	4.40**	.000
ต่ำ	73	192.23	22.00		

จากตาราง 2 แสดงว่าวัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงมีพฤติกรรมการเรียน
ดนตรีดีกว่าวัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่ง
สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1

ตอนที่ 3 เปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนรู้ของวัยรุ่นที่เรียนดนตรีกับบุคลิกภาพแต่ละด้าน

ตาราง 3 ค่าสถิติพื้นฐานและการเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนรู้ของวัยรุ่นกับบุคลิกภาพแต่ละด้าน

บุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ	แปรเป็นค่า	N	$\bar{X}$	SD	t	P-Value
ด้านความมั่นคงทางอารมณ์	สูง	70	207.43	23.24	2.95**	.002
	ต่ำ	71	196.38	21.21		
ด้านการแสดงตัว	สูง	65	203.98	24.63	1.83*	.03
	ต่ำ	76	196.62	23.09		
ด้านการเปิดกว้าง	สูง	52	206.65	23.95	2.28*	.012
	ต่ำ	89	197.30	23.30		
ด้านความอ่อนโยน	สูง	69	209.30	25.22	3.89**	.000
	ต่ำ	72	193.68	22.46		
ด้านการมีสติรู้ชอบ	สูง	75	209.79	21.27	5.65**	.000
	ต่ำ	66	189.65	20.93		

จากตาราง 3 แสดงว่า

1. วัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีองค์ประกอบด้านความมั่นคงทางอารมณ์สูงมีพฤติกรรมการเรียนดนตรีดีกว่าวัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีองค์ประกอบด้านความมั่นคงทางอารมณ์ต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2

2. วัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีองค์ประกอบด้านการแสดงตัวสูงมีพฤติกรรมการเรียนดนตรีดีกว่าวัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีองค์ประกอบด้านการแสดงตัวต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 3

3. วัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีองค์ประกอบด้านการเปิดกว้างสูงมีพฤติกรรมการเรียนดนตรีดีกว่าวัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีองค์ประกอบด้านการเปิดกว้างต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 4

4. วัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีองค์ประกอบด้านความอ่อนโยนสูงมีพฤติกรรมการเรียนดนตรีดีกว่าวัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีองค์ประกอบด้านความอ่อนโยนต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 5

5. วัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีองค์ประกอบด้านการมีสติรู้ชอบสูงมีพฤติกรรมการเรียนดนตรีดีกว่าวัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีองค์ประกอบด้านการมีสติรู้ชอบต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 6

ตอนที่ 4 การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ เพื่อค้นหาตัวพยากรณ์ที่สามารถพยากรณ์พฤติกรรมการเรียนดนตรีของวัยรุ่นที่เรียนดนตรี

4.1 ศึกษาปัจจัยบางประการ ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ บุคลิกภาพด้านความมั่นคงทางอารมณ์ ด้านการแสดงตัว ด้านการเปิดกว้าง ด้านความอ่อนโยน และด้านการมีสติรู้ชอบที่สามารถทำนายพฤติกรรมการเรียนดนตรี เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 7 ที่ว่า "ปัจจัยบางประการ ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ บุคลิกภาพด้านความมั่นคงทางอารมณ์ ด้านการแสดงตัว ด้านการเปิดกว้าง ด้านความอ่อนโยน และด้านการมีสติรู้ชอบ ส่งผลหรือร่วมกันส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนดนตรีของวัยรุ่นที่เรียนดนตรี" ดังผลปรากฏในตาราง 4

ตาราง 4 แสดงสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ร่วมระหว่างตัวแปรทำนายกับตัวแปรทำนาย และตัวแปรทำนายกับตัวแปรเกณฑ์ของวัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่โรงเรียนดนตรียามาฮ่าป๊อปปูล่ามิวสิก

ตัวแปร	X ₁	X ₂	X ₃	X ₄	X ₅	X ₆	Y
X ₁	1.00	.21*	.29**	.47**	.04	.55**	.44**
X ₂		1.00	.11	.20*	.31**	.26**	.21*
X ₃			1.00	.30**	.38**	.15	.28**
X ₄				1.00	.16	.32**	.29**
X ₅					1.00	.39**	.35**
X ₆						1.00	.51**
Y							1.00

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 4 แสดงว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ร่วมระหว่างตัวแปรทำนายกับตัวแปรทำนาย และตัวแปรทำนายกับตัวแปรเกณฑ์ของวัยรุ่นที่เรียนดนตรี ที่โรงเรียนดนตรียามาฮ่าป๊อปปูล่ามิวสิก มีความสัมพันธ์ทางบวก มีค่าตั้งแต่ .04 ถึง .55 ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับองค์ประกอบด้านความมั่นคงทางอารมณ์ องค์ประกอบด้านความมั่นคงทางอารมณ์กับองค์ประกอบด้านการเปิดกว้าง องค์ประกอบด้านความมั่นคงทางอารมณ์กับพฤติกรรมการเรียนดนตรี และตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับองค์ประกอบด้านการแสดงตัว แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับองค์ประกอบด้านการเปิดกว้าง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับองค์ประกอบด้านการมีสติรู้ชอบ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับพฤติกรรมการเรียนดนตรี องค์ประกอบด้านความมั่นคงทางอารมณ์กับองค์ประกอบด้านความอ่อนโยน องค์ประกอบด้านความมั่นคงทางอารมณ์กับองค์ประกอบด้านการมีสติรู้ชอบ องค์ประกอบด้านการแสดงตัวกับองค์ประกอบด้านการเปิดกว้าง องค์ประกอบด้านการแสดงตัวกับองค์ประกอบด้านความอ่อนโยน องค์ประกอบด้านการแสดงตัวกับพฤติกรรมการเรียนดนตรี องค์ประกอบด้านการเปิดกว้างกับองค์ประกอบด้านการมีสติรู้ชอบ

องค์ประกอบด้านการเปิดกว้างกับพฤติกรรมการเรียนรู้ องค์ประกอบด้านความอ่อนโยนกับ องค์ประกอบด้านการมีสติรู้ชอบ องค์ประกอบด้านความอ่อนโยนกับพฤติกรรมการเรียนรู้ องค์ประกอบด้านการมีสติรู้ชอบกับพฤติกรรมการเรียนรู้ ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กันอย่างไม่ มีนัยสำคัญทางสถิติ คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับองค์ประกอบด้านความอ่อนโยน องค์ประกอบด้าน ความมั่นคงทางอารมณ์กับองค์ประกอบด้านการแสดงตัว องค์ประกอบด้านการแสดงตัวกับ องค์ประกอบด้านการมีสติรู้ชอบ

ตาราง 5 แสดงปัจจัยที่สามารถพยากรณ์พฤติกรรมการเรียนรู้ของวัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่ โรงเรียนดนตรียามาฮ่าป๊อปปูล่ามิวสิค ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยใช้วิธีวิเคราะห์การถดถอย พหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

ตัวแปร	b	SE	B	R	R ²	F Change	Sig F Change
X ₆	2.03	20.67	.38	.51	.26	48.21**	.00
X ₃	.80	20.14	.17	.55	.30	8.12**	.00
X ₁	.41	19.90	.18	.57	.32	4.35*	.04

R = .57

R² = .32

SE = 19.90

a = 42.23

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 5 พบว่า ปัจจัยที่สามารถพยากรณ์พฤติกรรมการเรียนรู้ของวัยรุ่นที่ เรียนดนตรีที่โรงเรียนดนตรียามาฮ่าป๊อปปูล่ามิวสิค ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยตัวทำนายที่มี ประสิทธิภาพดีที่สุดที่เข้าไปทำนายพฤติกรรมการเรียนรู้ คือ องค์ประกอบด้านการมีสติรู้ชอบ (X₆) ซึ่งสามารถทำนายได้ร้อยละ 26 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนตัวทำนายลำดับ

ที่สอง คือ องค์ประกอบด้านการแสดงตัว (X_3) ซึ่งร่วมกับองค์ประกอบด้านการมีสติรู้ชอบ ทำนายผลได้ร้อยละ 30 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ตัวทำนายลำดับสุดท้ายที่เข้าไปทำนาย คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (X_1) ที่เข้าไปรวมทำนายกับองค์ประกอบด้านการมีสติรู้ชอบ และองค์ประกอบด้านการแสดงตัว สามารถทำนายผลได้ร้อยละ 32 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้มีค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานเท่ากับ 19.90 และมีสหสัมพันธ์พหุคูณ เท่ากับ .57

สมการพยากรณ์พฤติกรรมการเรียนรู้ของวัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่โรงเรียนดนตรียามาฮ่าป๊อปปูล่ามิวสิก ในเขตกรุงเทพมหานคร ในรูปคะแนนดิบ คือ

$$\hat{Y} = 42.23 + 2.03X_6 + .80X_3 + .41X_1$$

สมการพยากรณ์ควบคุมพฤติกรรมการเรียนรู้ของวัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่โรงเรียนดนตรียามาฮ่าป๊อปปูล่ามิวสิก ในเขตกรุงเทพมหานคร ในรูปคะแนนมาตรฐาน คือ

$$Z = .38X_6 + .17X_3 + .18X_1$$

บทที่ 5

บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

บทย่อ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนดนตรีของวัยรุ่นที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกัน
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนดนตรีของวัยรุ่นที่มีบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบดังนี้
 - 2.1 เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนดนตรีของวัยรุ่นที่มีองค์ประกอบบุคลิกภาพด้านความมั่นคงทางอารมณ์แตกต่างกัน
 - 2.2 เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนดนตรีของวัยรุ่นที่มีองค์ประกอบบุคลิกภาพด้านแสดงตัวแตกต่างกัน
 - 2.3 เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนดนตรีของวัยรุ่นที่มีองค์ประกอบบุคลิกภาพด้านการเปิดกว้างแตกต่างกัน
 - 2.4 เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนดนตรีของวัยรุ่นที่มีองค์ประกอบบุคลิกภาพด้านความอ่อนโยนแตกต่างกัน
 - 2.5 เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนดนตรีของวัยรุ่นที่มีองค์ประกอบบุคลิกภาพด้านการมีสติรู้ชอบแตกต่างกัน
3. เพื่อศึกษาอำนาจการทำนายพฤติกรรมการเรียนดนตรีของวัยรุ่น โดยมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบเป็นตัวทำนาย

สมมติฐานของการวิจัย

1. วัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงมีพฤติกรรมการเรียนดนตรีดีกว่าวัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ
2. วัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีองค์ประกอบด้านความมั่นคงทางอารมณ์สูงมีพฤติกรรมการเรียนดนตรีดีกว่าวัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีองค์ประกอบด้านความมั่นคงทางอารมณ์ต่ำ
3. วัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีองค์ประกอบด้านการแสดงตัวสูงมีพฤติกรรมการเรียนดนตรี

ดีกว่าวัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีองค์ประกอบด้านการแสดงตัวต่ำ

4. วัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีองค์ประกอบด้านการเปิดกว้างสูงมีพฤติกรรมการเรียนดนตรีดีกว่าวัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีองค์ประกอบด้านการเปิดกว้างต่ำ

5. วัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีองค์ประกอบด้านความอ่อนโยนสูงมีพฤติกรรมการเรียนดนตรีดีกว่าวัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีองค์ประกอบด้านความอ่อนโยนต่ำ

6. วัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีองค์ประกอบด้านการมีสติรู้ชอบสูงมีพฤติกรรมการเรียนดนตรีดีกว่าวัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีองค์ประกอบด้านการมีสติรู้ชอบต่ำ

7. พฤติกรรมการเรียนดนตรีของวัยรุ่นที่เรียนดนตรีสามารถทำนายได้โดยใช้ แรงจูงใจ ใฝ่สัมฤทธิ์ และบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากร ได้แก่ วัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่โรงเรียนดนตรียามาฮาฮับปูลามิวสิค ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยเรียนดนตรีเป็นเวลาติดต่อกันตั้งแต่ 6 เดือน ขึ้นไป จำนวน 17 โรงเรียน ในปี พ.ศ. 2547

2. กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ วัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่โรงเรียนดนตรียามาฮาฮับปูลามิวสิค เป็นเวลาติดต่อกันตั้งแต่ 6 เดือนขึ้นไป ในปี พ.ศ. 2547 คือ โรงเรียนดนตรียามาฮาฮับปูลามิวสิค พระราม 3 มีนักเรียนดนตรี 260 คน ผู้วิจัยใช้วิธีสุ่มกลุ่มตัวอย่าง ด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย จำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ได้จากการคำนวณโดยสูตรของ Taro Yamane คือ 160 คน โดยได้ส่งแบบสอบถามจำนวน 160 ชุด ผู้วิจัยได้ติดตามแบบสอบถามกลับมา 160 ชุด และตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามก่อนนำไปวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ จำนวน 141 ชุด คิดเป็นร้อยละ 88.13

3. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ประกอบด้วยแบบวัด 3 แบบ คือ

3.1 แบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ใช้แบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ของ รุ่งโรจน์ สิทธิเวช (2534) แบบวัดนี้มีลักษณะให้เลือกตอบ ประกอบด้วยข้อความและมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ รวมทั้งสิ้น 29 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่น (Reliability) เท่ากับ .867

3.2 แบบวัดบุคลิกภาพ นำมาจากแบบวัดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ ของ มาร์ศรี สีมารพงษ์พันธ์ (2546) ซึ่งนำมาจาก นิยะดา จิตต์จรัส และคณะ (2544) แปลจากแบบวัด NEO-FFI (NEO Five-Factor Inventory) เป็นแบบวัดชุดย่อย (Subset) ซึ่งมีจำนวน 60 ข้อ ของแบบวัดชุดใหญ่ที่มีจำนวนข้อ 240 ข้อ ที่เรียกว่า NEO PI-R ของ Costa & McCrae (1992) ซึ่งวัดบุคลิกภาพตามทฤษฎีบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์ PAR

(Psychological Assessment Resources, Inc.) เป็นเจ้าของลิขสิทธิ์แบบทดสอบนี้ให้ทำการแปลเป็นภาษาไทยแล้วแปลกลับเป็นภาษาอังกฤษ (Back Translation) โดยผ่านการรับรองตรวจสอบการแปลจาก McCrae ว่าสอดคล้องกับต้นฉบับ โดยแบบวัดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ คือ องค์ประกอบด้านความมั่นคงทางอารมณ์ องค์ประกอบด้านการแสดงตัว องค์ประกอบด้านการเปิดกว้าง องค์ประกอบด้านความอ่อนโยน และองค์ประกอบด้านการมีสติรู้ชอบ แบบวัดนี้มีลักษณะให้เลือกตอบ ประกอบด้วยข้อความและมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ แต่ละตัวแปรประกอบด้วยข้อคำถาม 12 ข้อ รวมทั้งสิ้นจำนวน 60 ข้อ ผู้วิจัยได้นำมาหาค่าความเชื่อมั่น พบว่ามีความเชื่อมั่น (Reliability) เท่ากับ .86, .78, .70, .66 และ .81 สำหรับด้าน Neuroticism, Extraversion, Openness, Agreeableness และ Conscientiousness ตามลำดับ

3.3 แบบวัดพฤติกรรมการเรียนรู้ดนตรี เป็นแบบวัดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีลักษณะให้เลือกตอบประกอบด้วยข้อความและมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ รวมทั้งสิ้น 55 ข้อ มีความเชื่อมั่น (Reliability) เท่ากับ .9431

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. ผู้วิจัยได้ขอหนังสือแนะนำตัวจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ถึงผู้จัดการโรงเรียนดนตรียามาฮ่าป๊อปปูล่ามิวสิก สาขาพระราม 3
2. ภายหลังได้รับอนุมัติแล้ว ผู้วิจัยเข้าพบผู้จัดการโรงเรียนดนตรียามาฮ่าป๊อปปูล่ามิวสิก สาขาพระราม 3 เพื่อบอกวัตถุประสงค์และชี้แจงรายละเอียดในการเก็บรวบรวมข้อมูล
3. ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามแจกให้กับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 160 ชุด
4. ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้กลับคืนมาตรวจนับ จำนวน 160 ชุด และตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม ก่อนนำไปวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ จำนวน 141 ชุด คิดเป็นจำนวนร้อยละ 88.13

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำแบบวัดฉบับที่สมบูรณ์ลงรหัสในแบบรายการเพื่อนำเข้าเครื่องคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS/PC⁺ (Statistical Package For the Social Science Personal Computer) และทำการวิเคราะห์ข้อมูลพร้อมทั้งทดสอบนัยสำคัญทางสถิติของข้อมูล ดังต่อไปนี้

1. เปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมการเรียนรู้ดนตรีซึ่งจำแนกตามตัวแปร คือ

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ โดยการทดสอบค่าที (t - test) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1 – 6

2. วิเคราะห์อำนาจการทำนายจากตัวแปรแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบกับพฤติกรรมการเรียนดนตรีของวัยรุ่นที่เรียนดนตรี โดยใช้เทคนิคการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 7

สรุปผลการวิจัย

1. วัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงมีพฤติกรรมการเรียนดนตรีดีกว่า วัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. วัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีองค์ประกอบด้านความมั่นคงทางอารมณ์สูงมีพฤติกรรมการเรียนดนตรีดีกว่าวัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีองค์ประกอบด้านความมั่นคงทางอารมณ์ต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. วัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีองค์ประกอบด้านการแสดงตัวสูงมีพฤติกรรมการเรียนดนตรีดีกว่าวัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีองค์ประกอบด้านการแสดงตัวต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
4. วัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีองค์ประกอบด้านการเปิดกว้างสูงมีพฤติกรรมการเรียนดนตรีดีกว่าวัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีองค์ประกอบด้านการเปิดกว้างต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
5. วัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีองค์ประกอบด้านความอ่อนโยนสูงมีพฤติกรรมการเรียนดนตรีดีกว่าวัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีองค์ประกอบด้านความอ่อนโยนต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
6. วัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีองค์ประกอบด้านการมีสติรู้ชอบสูงมีพฤติกรรมการเรียนดนตรีดีกว่าวัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีองค์ประกอบด้านการมีสติรู้ชอบต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
7. ปัจจัยที่สามารถพยากรณ์พฤติกรรมการเรียนดนตรีของวัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่โรงเรียนดนตรียามาฮ่าปิปปูล่ามิวสิก ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยตัวทำนายที่มีประสิทธิภาพดีที่สุดที่เข้าไปทำนายพฤติกรรมการเรียนดนตรี คือ องค์ประกอบด้านการมีสติรู้ชอบ (X_6) ซึ่งสามารถทำนายได้ร้อยละ 26 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนตัวทำนายลำดับที่สอง คือ องค์ประกอบด้านการแสดงตัว (X_3) ซึ่งร่วมกับองค์ประกอบด้านการมีสติรู้ชอบ ทำนายผลได้ร้อยละ 30 อย่างมี

นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ตัวทำนายลำดับสุดท้ายที่เข้าไปทำนาย คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (X_1) ที่เข้าไปร่วมทำนายกับองค์ประกอบด้านการมีสติรู้ชอบ และองค์ประกอบด้านการแสดงตัว สามารถทำนายผลได้ร้อยละ 32 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้มีความคลาดเคลื่อนมาตรฐานเท่ากับ 19.90 และมีสหสัมพันธ์พหุคูณ เท่ากับ .57

สมการพยากรณ์พฤติกรรมการเรียนรู้ของวัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่โรงเรียนดนตรียามาฮ่าป๊อปปูล่ามิวสิก ในเขตกรุงเทพมหานคร ในรูปคะแนนดิบ คือ

$$\hat{Y} = 42.23 + 2.03X_6 + .80X_3 + .41X_1$$

สมการพยากรณ์ควบคุมพฤติกรรมการเรียนรู้ของวัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่โรงเรียนดนตรียามาฮ่าป๊อปปูล่ามิวสิก ในเขตกรุงเทพมหานคร ในรูปคะแนนมาตรฐาน คือ

$$Z = .38X_6 + .17X_3 + .18X_1$$

อภิปรายผล

ผลการวิจัย อภิปราย ได้ดังนี้

1. เปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนรู้ของวัยรุ่นที่เรียนดนตรีกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
วัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง มีพฤติกรรมการเรียนรู้ดีกว่าวัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1 นอกจากนี้ผลการวิจัยยังพบว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นตัวแปรที่มีประสิทธิภาพร่วมกับองค์ประกอบด้านอื่น ในการทำนายพฤติกรรมการเรียนรู้ของวัยรุ่น ได้ผลการวิจัยในส่วนนี้แสดงว่าวัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงมีลักษณะ คือ มีความรับผิดชอบ มีความเชื่อมั่นในตนเอง ปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้นอยู่เสมอ กระตือรือร้นและสนุกกับงานที่ทำ มีความมานะอดทน จะมีพฤติกรรมเรียนรู้ดี เพราะการเรียนรู้นั้น สำหรับคนส่วนใหญ่ที่ไม่ประสบผลสำเร็จเนื่องจาก วิชาดนตรีจะมีความซับซ้อนมากขึ้นเรื่อย ๆ ในเรื่องเทคนิคการเล่น ด้านความรู้สึกที่ต้องอาศัยประสบการณ์และความชำนาญ ซึ่ง ณรุทธ์ สุทธจิตต์ (2541 : 170) ได้กล่าวว่า สิ่งสำคัญสิ่งแรกสำหรับผู้ที่เป็นนักดนตรีควรจะมี คือ การมีจุดมุ่งหมายในชีวิตว่าตนต้องการเป็นนักดนตรี เช่นเดียวกับ โกวิทช์ ชันธศิริ (2528 : 15) กล่าวว่านักดนตรีที่ดีต้องเป็นคนรักดนตรี เป็นชีวิตจิตใจและรักโดยสมัครใจ ผลการวิจัยนี้ตรงกับ ณรุทธ์ สุทธจิตต์ (2538 : 216) ได้กล่าวถึง

แนวทางในการเรียนดนตรีให้ประสบความสำเร็จนั้น ผู้ที่จะสร้างสรรค์ดนตรีไม่ว่าจะเป็นในฐานะของผู้ประพันธ์เพลง หรือนักดนตรีต้องใช้เวลาศึกษา ฝึกฝนเป็นเวลานาน มีความมานะ อุตุน มีระเบียบวินัย จึงทำให้ผลงานที่ออกมามีคุณค่า สอดคล้องกับ เฉลิมพล งามสุทธิ (2438 : 10 - 11) กล่าวว่า การที่บุคคลจะเรียนดนตรีได้ดีนั้นต้องมีความอดุสาหะ อดทน เพียรพยายาม เพราะการที่จะทำเสียงดนตรีออกมาเป็นเพลงไม่ก็่นาที่นั้นต้องอาศัยความเพียรเป็นเดือน ๆ ฝึกหัดเพื่อทำเสียงดนตรีเพลงนั้นให้ออกมาไพเราะที่สุด และต้องเป็นผู้ที่ขวนขวายหาความรู้เพิ่มเติมอยู่เสมอ และพิชัย ปรชญาณุสรณ์ (2529 : 59 - 63) ได้กล่าวถึงแนวทางการเรียนดนตรี คือ มีความตั้งใจอย่างแน่วแน่ อุตุน ขยัน มีการจัดเวลาซ้อมให้เหมาะสมกับชีวิตประจำวันของตนเอง การฝึกซ้อมต้องมีความต่อเนื่องสม่ำเสมอ แสวงหาแนวทางใหม่ ๆ ทางด้านการเรียนรู้อยู่เสมอ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ราย (ปริยาภรณ์ เพ็ญสุขใจ. 2542 : 22 ; อ้างอิงจาก Rai. 1980 : 117-122) ได้ศึกษาเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ โดยศึกษากับนักเรียนชายในระดับมัธยมศึกษา จำนวน 300 คน พบว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำอย่างมีนัยสำคัญ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สอดคล้องกับ วันชัย ดนัยตโนมุต (2536) ที่ศึกษาคุณลักษณะที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในจังหวัดปทุมธานี พบว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และมีความขยันหมั่นเพียรทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ และงานวิจัยของ พัททกษ วรแหวน (2545 : 95) ที่ศึกษาปัจจัยพหุระดับที่ส่งผลต่อพฤติกรรมใฝ่เรียนของนักเรียน ชั้น ป.6 จังหวัดศรีสะเกษ พบว่า พฤติกรรมใฝ่เรียน ซึ่งเป็นคุณลักษณะสำคัญที่จะทำให้ นักเรียนประสบผลสำเร็จในการเรียนและมีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ตามเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพนักเรียน บุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จะเป็นผู้ที่มีความตั้งใจ เพียรพยายามกระทำให้ตรงตามเป้าหมายที่ตนเองได้กำหนดไว้ ซึ่งการเรียนดนตรีจะต้องใช้ความอดทน เพียรพยายาม อดุสาหะ ในการฝึกฝน เรียนดนตรี จึงส่งผลให้ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงมีพฤติกรรมการเรียนดนตรีที่ดี

สรุปว่า วัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง มีพฤติกรรมการเรียนดนตรีดีกว่า วัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ

2. เปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนดนตรีของวัยรุ่นที่เรียนดนตรีกับบุคลิภาพแต่ละด้าน

2.1 องค์ประกอบด้านความมั่นคงทางอารมณ์

จากผลการวิจัยพบว่าวัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีองค์ประกอบด้านความมั่นคงทางอารมณ์สูง มีพฤติกรรมการเรียนดนตรีดีกว่า วัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีองค์ประกอบด้านความมั่นคงทางอารมณ์ต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2 ผลการวิจัยในส่วนนี้แสดงว่าวัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีลักษณะความมั่นคงทางอารมณ์สูง คือ มีลักษณะเจ็บสบ โกรธง่าย มีความรู้สึกท้อแท้ ยาก ไม่รู้สึกอับอายง่าย และเผชิญความเครียดได้ดี จะมีพฤติกรรมการเรียนดนตรีดี และผลการวิจัยนี้ตรงกับ เอลิมพล งามสุทธิ (2538 : 10 - 11) ที่กล่าวถึงเกณฑ์การพิจารณาบุคคลที่จะสามารถเรียนวิชาดนตรีได้ดี คือ ต้องเป็นผู้มีสมาธิ เพราะในการฝึกซ้อมและเรียนดนตรี หากมีจิตใจที่วุ่นวายไม่สงบ การทำความเข้าใจในบทเพลงนั้นจะยาก ซึ่งสอดคล้องกับ พิชัย ปรัชญานุสรณ์ (2529 : 61) กล่าวถึงแนวปฏิบัติเพื่อพิชิตอุปสรรคทางการเรียนดนตรี ว่าในขณะที่ฝึกซ้อมและแสดงดนตรี ผู้เรียนต้องรู้สึกสบาย ทำใจให้สงบ ไม่มีอาการเกร็ง อวัยวะใด ๆ ทั้งสิ้น ไม่เคร่งเครียดหรืออึดร้อน สร้างสมาธิ สามารถคุมสภาพกายและจิตอย่างรู้เท่าทันความรู้สึกและการเคลื่อนไหวของตนเองได้ และณรุทธ์ สุทธจิตต์ (2538 : 4) กล่าวถึงลักษณะของบุคคลที่จะเรียนดนตรีได้ดี คือ ต้องมีสัณยประสาทดี มีสมาธิและความจำดี ประการสำคัญที่ดนตรีเข้ามามีบทบาทกับผู้เรียนในวัยรุ่นนี้ (ณรุทธ์ สุทธจิตต์. 2541 : 39) คือ การกล่อมเกลาอารมณ์ที่ไม่ค่อยคงที่นักให้อ่อนโยนลง อีกทั้งในการแสดงดนตรีนั้น โกวิทย์ ชันธิศิริ (2528 : 26) กล่าวว่า ศิลปินจำเป็นต้องมีความเชื่อมั่นในตัวเอง และไม่หุนหันุนใจ สิ่งเหล่านี้ต้องอาศัยสมาธิและสติปัญญาอย่างมาก แต่ในความเป็นจริงแล้วศิลปินมักจะหงุดหงิดเสมอก่อนการแสดงดนตรี ดังนั้น สิ่งที่จะช่วยควบคุมความรู้สึกได้ก็คือ ความมั่นใจในการทำงานหรือการแสดงให้ตลอด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อุบลรัตน์ หรรษาเจริญ (2539) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบของบุคลิกภาพกับความสำเร็จในการฝึกบิน ตามที่ประเมินโดยแบบทดสอบ 16 PF ฟอรัม B เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบของบุคลิกภาพกับความสำเร็จในการฝึกบินของศิษย์การบินประจำกองทัพอากาศทั้งหมด จำนวน 53 ราย พบว่าศิษย์การบินที่ประสบความสำเร็จในการฝึกบินระดับสูง คือ มีความสามารถในการบินเครื่องบินขับไล่ จะต้องประกอบไปด้วยองค์ประกอบบุคลิกภาพ คือ มีลักษณะอารมณ์มั่นคง (C+) และสมคิด ไชยยันสมบุญ (รชชรินทร์ ฉายแก้ว. 2536 : 36 ; อ้างอิงจาก สมคิด ไชยยันสมบุญ. ม.ป.ป.) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบบุคลิกภาพของนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนสูง กับนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนต่ำ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 52 คน พบว่า นักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนสูง มีความมั่นคงทางอารมณ์ดีกว่านักเรียนที่มีความสามารถทางการเรียนต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สรุปว่าวัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีองค์ประกอบด้านความมั่นคงทางอารมณ์สูงมีพฤติกรรม
การเรียนดนตรีดีกว่า วัยรุ่นที่มีองค์ประกอบด้านความมั่นคงทางอารมณ์ต่ำ

2.2 องค์ประกอบด้านการแสดงตัว

ผลการวิจัยพบว่าวัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีองค์ประกอบด้านการแสดงตัวสูงมี
พฤติกรรมการเรียนดนตรีดีกว่าวัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีองค์ประกอบด้านการแสดงตัวต่ำ อย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 3 นอกจากนี้ผลการวิจัยยัง พบว่า
องค์ประกอบด้านการแสดงตัวเป็นตัวแปรที่มีประสิทธิภาพพร้อมกับองค์ประกอบด้านอื่นในการ
ทำนายพฤติกรรมการเรียนดนตรีของวัยรุ่นได้ ผลการวิจัยในส่วนนี้แสดงว่าวัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มี
องค์ประกอบด้านการแสดงตัวสูง คือ มีลักษณะเป็นมิตรและสนิทสนม ชอบเข้าสังคม ชอบแสดง
ออก เป็นผู้นำ ทำกิจกรรมอย่างกระฉับกระเฉง ต้องการความตื่นเต้น และร่าเริง มองโลกในแง่ดี
ผลการวิจัยนี้ตรงกับ โกวิทช์ ชันธศิริ (2528 : 145) กล่าวถึงลักษณะนักดนตรีที่ดีว่า จะต้องมี
มรรยาทเรียบร้อย ไม่ข่มผู้ที่ต่ำกว่า มีอัธยาศัยเป็นกันเองกับทุกคน สอดคล้องกับ ณรุทธ์ สุทธจิตต์
(2541 : 37) กล่าวถึงการจัดกิจกรรมการเรียนดนตรีเพื่อให้สัมฤทธิ์ผลว่า ควรจัดกิจกรรมพิเศษ
นอกเวลาเรียนด้านดนตรี การเปิดโอกาสให้เด็กได้แสดงความสามารถของตนได้อย่างเต็มที่ต่อผู้ฟัง
กลุ่มต่าง ๆ และ พิชัย ปรัชญานุสรณ์ (2529 : 61) กล่าวถึงแนวปฏิบัติเพื่อพิชิตอุปสรรคทางดนตรี
ศึกษา ว่าต้องรู้จักการสร้างมนุษยสัมพันธ์ที่ดีแก่คนทุกชนชั้น เพื่อเป็นการเปิดโลกทัศน์ของตนเอง
ให้กว้างขวางทั่วทุกด้าน อันจะเป็นผลดีต่อการสร้างผลงานของผู้เรียนเอง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัย
ของ รีดดิ้ง (ปิยพร ดวงทอง. 2539 : 25 ; อ้างอิงจาก Ridding. 1967 : 397 - 398) ศึกษาความ
สัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและคณิตศาสตร์ ของ
นักเรียนที่มีอายุตั้งแต่ 12 ปีขึ้นไป จำนวน 600 คน ผลการวิจัย พบว่า องค์ประกอบด้านการแสดง
ตัวสูงมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง และองค์ประกอบด้านการแสดงตัวต่ำมีความ
สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ และ นภาพรณ โสฬัวัฒนา (2545) ได้ศึกษาความสัมพันธ์
ระหว่างบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร จำนวน 800 คน พบว่า
องค์ประกอบด้านการแสดงตัวส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของพฤติกรรม
การเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สรุปว่าวัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีองค์ประกอบด้านการแสดงตัวสูงมีพฤติกรรมการเรียน
ดนตรีดีกว่าวัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีองค์ประกอบด้านการแสดงตัวต่ำ

3.3 องค์ประกอบด้านการเปิดกว้าง

จากผลการวิจัยพบว่าวัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีองค์ประกอบด้านการเปิดกว้างสูงมีพฤติกรรมการเรียนดนตรีดีกว่าวัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีองค์ประกอบด้านการเปิดกว้างต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 4 ผลการวิจัยในส่วนนี้แสดงว่าวัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีองค์ประกอบด้านการเปิดกว้างสูงมีลักษณะชอบจินตนาการ ช่างฝัน รู้สึกซาบซึ้งในศิลปะและความสวยงาม เห็นคุณค่าทางอารมณ์ในด้านต่าง ๆ ชอบความหลากหลายลองของใหม่ ๆ เน้นความเข้าใจการใช้เหตุผลในมุมมองกว้างและเปิดรับการตรวจสอบค่านิยมใหม่ ๆ จะมีพฤติกรรมการเรียนดนตรีดี ผลการวิจัยนี้ตรงกับเฉลิมพล งามสุทธิ (2538 : 10 - 11) ที่กล่าวถึงเกณฑ์การพิจารณาบุคคลที่จะสามารถเรียนวิชาดนตรีได้ดี คือ ต้องเป็นผู้ขวนขวายหาความรู้แขนงวิชาที่เกี่ยวข้องเพิ่มเติมอยู่เสมอ เช่น วรรณคดี ประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม ซึ่งสอดคล้องกับ พิชัย ปรัชญานุสรณ์ (2529 : 61) กล่าวถึงแนวปฏิบัติเพื่อพิชิตอุปสรรคทางการเรียนดนตรี ว่าต้องศึกษา และเก็บข้อมูลทางดนตรีที่ได้มาตรฐานไว้ให้พอแก่การค้นคว้า ในการฟังเพลงนั้นต้องฟังอย่างพินิจพิเคราะห์ โดยเฉพาะบทเพลงที่เป็นผลงานชิ้นเอกของโลกที่นักปราชญ์ทางดนตรีได้แต่งขึ้น รู้จักแสวงหาแนวทางใหม่ ๆ ทางด้านการเรียนรู้อยู่เสมอตลอดเวลา และการเข้าชม ฟังการแสดงสดบ่อย ๆ เพื่อสร้างเสริมประสบการณ์และความเข้าใจในศิลปะการดนตรี และ

ณรุทธ์ สุธงจิตต์ (2537 : 109 – 112) กล่าวว่า การสร้างสรรค์ คือ การจัดองค์ประกอบดนตรี ซึ่งผู้เรียนเรียนรู้และนำมารวมกันโดยความคิดของตนเอง กลายเป็นผลงานใหม่ขึ้นมา เช่น การนำคำตัวโน้ตต่าง ๆ มาจัดเป็นจังหวะตามความคิดของตนเอง การแต่งเพลงที่เป็นของตนเอง หรือการแสดงการเต้นประกอบจังหวะดนตรีที่เป็นแบบฉบับของตนเองโดยไม่ซ้ำแบบใคร การสร้างสรรค์นี้จัดเป็นวิถีทางหนึ่งที่จะช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้เรื่ององค์ประกอบดนตรี ช่วยพัฒนาทักษะดนตรีด้านต่าง ๆ ได้แก่ ทักษะการฟัง การร้อง การเล่น และการเคลื่อนไหว ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของอนงค์ พรหมจักร (2538) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาในจังหวัดขอนแก่น จำนวน 505 คน พบว่า องค์ประกอบด้านการเปิดกว้างส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สรุปว่าวัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีองค์ประกอบด้านการเปิดกว้างสูงมีพฤติกรรมการเรียนดนตรีดีกว่าวัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีองค์ประกอบด้านการเปิดกว้างต่ำ

2.4 องค์ประกอบด้านความอ่อนโยน

ผลการวิจัยพบว่าวัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีองค์ประกอบด้านความอ่อนโยนสูงมีพฤติกรรมการเรียนดนตรีดีกว่าวัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีองค์ประกอบด้านความอ่อนโยนต่ำ อย่างมี

นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 5 ผลการวิจัยในส่วนนี้แสดงว่า วัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีลักษณะด้านความอ่อนโยนสูง คือ มีลักษณะเห็นผู้อื่นชื้อสัตย์ เจตนาดี ตรงไปตรงมา จริงใจ เต็มใจในการช่วยเหลือผู้อื่น ประนีประนอม คล้อยตาม จิตใจอ่อนโยน และพร้อมที่จะรับการเปลี่ยนแปลง จะมีพฤติกรรมการเรียนดนตรีดี ผลการวิจัยนี้ตรงกับ รสชรินทร์ ฉายแก้ว (2536) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญ แบบการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนิสิตนักศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ เขต กรุงเทพมหานคร จำนวน 291 คน พบว่า องค์ประกอบด้านการความอ่อนโยนมีความสัมพันธ์กับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ นภาพรณ์ โล่ห์วัฒนา (2545) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา คณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร จำนวน 800 คน พบว่า องค์ประกอบด้านความอ่อนโยน ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อย่างไม่มี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สรุปว่าวัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีองค์ประกอบด้านความอ่อนโยนสูงมีพฤติกรรมการเรียน ดนตรีดีกว่าวัยรุ่นที่มีองค์ประกอบด้านความอ่อนโยนต่ำ

2.5 องค์ประกอบด้านการมีสติรู้ชอบ

ผลการวิจัยพบว่าวัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีองค์ประกอบด้านการมีสติรู้ชอบสูงมี พฤติกรรมการเรียนดนตรีดีกว่าวัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีองค์ประกอบด้านการมีสติรู้ชอบต่ำ อย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 6 นอกจากนี้ผลการวิจัยยัง พบว่า องค์ประกอบด้านการมีสติรู้ชอบเป็นตัวแปรที่มีประสิทธิภาพพร้อมกับองค์ประกอบด้านอื่นในการ ทำนายพฤติกรรมการเรียนดนตรีของวัยรุ่นได้ ผลการวิจัยในส่วนนี้แสดงว่าวัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มี ลักษณะด้านการมีสติรู้ชอบสูง คือ มีลักษณะเป็นบุคคลที่มีระเบียบ เรียบร้อย มีจิตสำนึกรับผิดชอบ ต่อหน้าที่ มีความพยายามเพื่อให้สำเร็จตามเป้าหมายและมุ่งเน้นการปฏิบัติภารกิจให้เสร็จ จะมีพฤติกรรมการเรียนดนตรีดี ผลการวิจัยนี้ตรงกับ เฉลิมพล งามสุทธิ (2538 : 10) กล่าวถึง เกณฑ์การพิจารณาบุคคลที่จะเรียนวิชาดนตรีได้ดีว่า จะต้องเป็นผู้ที่อยู่ในระเบียบวินัยเพราะใน การบรรเลงดนตรีร่วมกับผู้อื่น จะต้องอยู่ในระเบียบวินัยที่เฉียบขาดเชื่อฟังคำสั่งของผู้ควบคุมอย่าง เคร่งครัด ซึ่งสอดคล้องกับ พิชัย ปรัชญานุสรณ์ (2529 : 61) กล่าวถึงแนวปฏิบัติเพื่อพิชิตอุปสรรค ทาง การเรียนดนตรีว่า ต้องตรงต่อเวลา แบ่งเวลาสำหรับการฝึกซ้อม จัดเวลาซ้อมให้เหมาะสมกับ ชีวิตประจำวันของตนเอง การฝึกซ้อมต้องต่อเนื่องและสม่ำเสมอ และ ณรุทธ์ สุทธจิตต์ (2541 : 37) กล่าวว่า การเรียนดนตรีต้องการเวลาฝึกซ้อมสม่ำเสมอ การจัดแบ่งเวลาและมีวินัย

ในตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อนงค์ พรหมจักร (2538) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง บุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาในจังหวัดขอนแก่น จำนวน 505 คน พบว่า องค์ประกอบด้านความซื่อตรงต่อหน้าที่ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งขององค์ประกอบด้านการมีสติ รู้ชอบ ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สรุปว่าวัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่มีองค์ประกอบด้านการมีสติรู้ชอบสูงมีพฤติกรรมการเรียน ดนตรีดีกว่าวัยรุ่นที่มีองค์ประกอบด้านการมีสติรู้ชอบต่ำ

3. ศึกษาอำนาจการทำนายพฤติกรรมการเรียนดนตรีของวัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่โรงเรียน ดนตรียามาฮ่าป๊อปปูล่ามิวสิก โดยใช้ตัวแปร แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ บุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ ได้แก่ องค์ประกอบด้านความมั่นคงทางอารมณ์ องค์ประกอบด้านการแสดงตัว องค์ประกอบด้านการ เปิดกว้าง องค์ประกอบด้านความอ่อนโยน และองค์ประกอบด้านการมีสติรู้ชอบ

การศึกษาอำนาจการทำนายพฤติกรรมการเรียนดนตรีของวัยรุ่นที่เรียนดนตรีที่โรงเรียน ดนตรียามาฮ่าป๊อปปูล่ามิวสิก เมื่อพิจารณาตัวแปรที่มีอำนาจการทำนายอันดับที่ 1 พบว่า องค์ประกอบด้านการมีสติรู้ชอบ มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการเรียนดนตรีของวัยรุ่นมากกว่าตัว ทำนายอื่น ลักษณะของผู้ที่มีองค์ประกอบด้านการมีสติรู้ชอบสูง คือ มีลักษณะเป็นบุคคลที่มี ระเบียบ เรียบร้อย มีจิตสำนึกรับผิดชอบต่อหน้าที่ มีความพยายามเพื่อให้สำเร็จตามเป้าหมาย และมุ่งมั่นการปฏิบัติภารกิจให้เสร็จ ซึ่งการเรียนดนตรีให้สำเร็จนั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้อง มี ลักษณะขององค์ประกอบเหล่านี้ เนื่องจากวิชาดนตรีจะมีความซับซ้อนมากขึ้นเรื่อย ๆ ในเรื่อง เทคนิคการเล่น ด้านความรู้สึกที่ต้องอาศัยประสบการณ์และความชำนาญ ดังนั้นการฝึกซ้อมและ ความมีระเบียบวินัยจึงเป็นสิ่งสำคัญที่ผู้เรียนดนตรีจะต้องปฏิบัติอย่างเคร่งครัด ดังที่ เฉลิมพล งามสุทธิ (2538 : 10) กล่าวถึงเกณฑ์การพิจารณาบุคคลที่จะเรียนวิชาดนตรีได้ดีว่า จะต้องเป็นผู้ที่อยู่ในระเบียบวินัยเพราะในการบรรเลงดนตรีร่วมกับผู้อื่น จะต้องอยู่ในระเบียบวินัย ที่เฉียบขาดเชื่อฟังคำสั่งของผู้ควบคุมอย่างเคร่งครัด อีกทั้งต้องตรงต่อเวลา แบ่งเวลาสำหรับการ ฝึกซ้อม จัดเวลาซ้อมให้เหมาะสมกับชีวิตประจำวันของตนเอง การฝึกซ้อมต้องต่อเนื่องและ สม่ำเสมอ (พิชัย ปรักษานุสรณ์. 2529 : 61) เช่นเดียวกับ ณรุทธิ์ สุทธิจิตต์ (2541 : 37) กล่าวว่า การเรียนดนตรีต้องการเวลาฝึกซ้อมสม่ำเสมอ การจัดแบ่งเวลาและมีวินัยในตนเอง

องค์ประกอบด้านการแสดงตัว เป็นตัวแปรที่สามารถทำนายพฤติกรรมการเรียนดนตรี ได้เป็นอันดับรองลงมา ลักษณะของผู้ที่มีองค์ประกอบด้านการแสดงตัวสูงคือ มีลักษณะเป็นมิตร และสนิทสนม ชอบเข้าสังคม ชอบแสดงออก เป็นผู้นำ ทำกิจกรรมอย่างกระฉับกระเฉง ต้องการ

ความตื่นเต้น ร่าเริง และมองโลกในแง่ดี เพราะการเรียนดนตรีนอกจากมีความรู้เรื่ององค์ประกอบดนตรี ได้แก่ ด้านจังหวะ ทำนอง การประสานเสียง สีสั่น ลักษณะของเสียง หรือรูปแบบแล้ว การแสดงออกและการทำกิจกรรมทางด้านดนตรี เช่น การเข้าร่วมแข่งขันประกวดวงดนตรี การแสดงความสามารถของตนเองต่อผู้ฟังกลุ่มต่าง ๆ จะช่วยพัฒนาเรื่องทักษะดนตรีด้วย ได้แก่ ด้านการฟัง การร้อง การเล่น และการเคลื่อนไหว สิ่งเหล่านี้มีความสำคัญที่จะทำให้การเรียนดนตรีประสบความสำเร็จได้ นอกจากนี้ลักษณะที่เป็นมิตรและสนิทสนม ชอบเข้าสังคม ของผู้ที่เรียนดนตรีก็มีความสำคัญเช่นกัน เพราะการสร้างมนุษยสัมพันธ์ที่ดีแก่คนทุกชนชั้น เป็นการเปิดโลกทัศน์ของตนเองให้กว้างขวางทั่วทุกด้าน อันจะเป็นผลดีต่อการสร้างผลงานของผู้เรียนเอง (พิชัย ปรัชญานุสรณ์. 2529 : 61)

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เป็นตัวแปรลำดับสุดท้ายที่ทำนายพฤติกรรมการเรียนดนตรี แนวทางหนึ่งที่จะเรียนดนตรีให้ประสบความสำเร็จคือ การส่งเสริมแรงจูงใจในการเรียนดนตรี โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่เกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เพราะแรงจูงใจเป็นสิ่งที่มียุทธผลต่อพฤติกรรมการเรียน นักเรียนแต่ละคนที่มีพฤติกรรมการเรียนแตกต่างกัน จึงมีความตั้งใจเรียนไม่เหมือนกัน ผู้ที่ตั้งใจเรียนมีความปรารถนาที่จะเรียนให้ได้คืออยู่เสมอ หรือมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ก็มักจะประสบความสำเร็จมากกว่าผู้ที่ขาดความตั้งใจ หรือมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ มักจะไปไม่ถึงเป้าหมายของตน (รุ่งโรจน์ ลิขิตวิทย์. 2534 : 2) ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะมีความรับผิดชอบ มีความเชื่อมั่นในตนเอง ปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้นอยู่เสมอ กระตือรือร้นและสนุกกับงานที่ทำ มีความมานะอดทน มีความสามารถในการแก้ปัญหา และทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้น สิ่งสำคัญสิ่งแรกสำหรับผู้ที่เป็นนักดนตรีควรจะมี คือ การมีจุดมุ่งหมายในชีวิตว่าตนต้องการเป็นนักดนตรี (ณรุทธ์ สุทธจิตต์. 2541 : 170) ต้องเป็นคนรักดนตรีเป็นชีวิตจิตใจและรักโดยสมัครใจ (โกวิท วัชรศิริ. 2528 : 15) เพราะการเรียนดนตรีแตกต่างจากการเรียนวิชาสามัญที่เน้นเพียงการศึกษาจากตำรา แต่วิชาดนตรีต้องใช้ทักษะดนตรี ได้แก่ การฟัง การร้อง การเล่น และการเคลื่อนไหวด้วย จึงจะประสบความสำเร็จทางการเรียน อีกทั้งการเล่นดนตรีควรคำนึงถึงความถูกต้องของบทเพลง อารมณ์ และความรู้สึกของบทเพลงนั้นเสมอ การเล่นบทเพลงใด ๆ ก็ตาม ควรถ่ายทอดความเป็นตัวของตัวเอง หรือลักษณะเฉพาะตัวในการถ่ายทอดความรู้สึกของบทเพลง ดังนั้น การที่บุคคลจะเรียนดนตรีได้นั้นต้องมีความอดทน อดทน อดทน อดทน อดทน อดทน อดทน อดทน อดทน อดทน พิเศษ เพราะการที่จะทำเสียงดนตรีออกมาเป็นเพลงไม่ว่าที่ไหนนั้นต้องอาศัยความพากเพียรเป็นเดือน ๆ ฝึกหัดเพื่อทำเสียงดนตรีเพลงนั้นให้ออกมาไพเราะที่สุด และต้องเป็นผู้ที่ขวนขวายหาความ

รู้เพิ่มเติมอยู่เสมอ (เฉลิมพล งามสุทธิ. 2538 : 10 - 11) ซึ่งผู้ที่สร้างสรรค์ดนตรีไม่ว่าจะเป็นในฐานะของผู้ประพันธ์เพลง หรือนักดนตรีต้องใช้เวลาศึกษา ฝึกฝนเป็นเวลานาน มีความมานะอดทน จึงทำให้ผลงานที่ออกมามีคุณค่า (ณรุทธ์ สุทธจิตต์. 2538 : 216)

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 จากผลการวิจัยครั้งนี้ จะเห็นได้ว่าผู้ปกครอง ครูอาจารย์ และผู้ที่มีบทบาทเกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน ควรที่จะได้นำไปเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนและการจัดกิจกรรม ตลอดจนสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ให้เอื้อต่อการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

1.2 จากการวิจัยพบว่าบุคลิกภาพห้องค์ประกอบกับพฤติกรรมการเรียนดนตรีมีความสัมพันธ์กัน และสามารถทำนายพฤติกรรมการเรียนดนตรี ดังนั้นสถาบันดนตรียามาฮาสามารถนำแบบสอบถามบุคลิกภาพห้องค์ประกอบไปใช้เป็นแนวทางในการคัดสรรนักเรียนดนตรีและนำแนวคิดบุคลิกภาพห้องค์ประกอบไปฝึกอบรมพัฒนาและส่งเสริมบุคลิกภาพของนักเรียนดนตรี โดยเฉพาะด้านการมีสติรู้ชอบ เพื่อให้นักเรียนดนตรีมีบุคลิกภาพที่เหมาะสม สามารถเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ และมีความรู้ความสามารถในอาชีพการงานต่อไป

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบถึงความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์บุคลิกภาพห้องค์ประกอบกับพฤติกรรมการเรียนดนตรีของเด็กในวัยต่าง ๆ ในเครือข่ายโรงเรียนดนตรีสยามกลการ ในกลุ่มนักเรียนสถาบันอื่น ๆ เช่น ประถมศึกษา อุดมศึกษา เพื่อดูว่ามีความแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร

2.2 ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบบุคลิกภาพห้องค์ประกอบกับพฤติกรรมการเรียนดนตรีของเด็กที่เรียนดนตรีเป็นระยะเวลาติดต่อกันตั้งแต่ 2 ปีขึ้นไป เพื่อดูว่ามีบุคลิกภาพนักดนตรีมากขึ้นน้อยเพียงใด อย่างไร

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- ก่อ สวัสดิพานิชย์. (2525). คู่มือในการสร้างประสิทธิภาพในการเรียน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ศาสนา.
- กึ่งกาญจน์ ปานทอง. (2545). ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษาตามโครงการจัดการศึกษาสำหรับบุคลากรประจำ (กศ.บป.) คณะวิทยาการจัดการโปรแกรมวิชานิติศาสตร์ สถาบันราชภัฏพระนคร กรุงเทพมหานคร. ปริญญาโท กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- กิติกร มีทรัพย์. (2535). จิตวิทยาแห่งความรัก. นนทบุรี : เจริญวิทย์การพิมพ์.
- โกวิทย์ ชันธิศิริ. (2528). ดุริยางศิลป์ปริทัศน์ (ตะวันตก). กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- จันทร์จิรา มั่นตะพงษ์. (2546). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบกับความสามารถในการปฏิบัติงานของพยาบาลวิชาชีพ. ปริญญาโท กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- จินตนา อินทรไทย. (2525). ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัวและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- เฉลิมพล งามสุทธิ. (2538). เอกสารประกอบการสอนวิชาดุริยาง 102 พื้นฐานดนตรีตะวันตก (สังคีตนิยม). กรุงเทพฯ.
- ณรุทธ์ สุทธจิตต์. (2537). กิจกรรมดนตรีสำหรับครู. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- (2538). สังคีตนิยม ความซาบซึ้งในดนตรีตะวันตก. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- (2541). จิตวิทยาการสอนดนตรี. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- (2544). พฤติกรรมการสอนดนตรี. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- ทิพวรรณ สุวรรณประเสริฐ. (2541). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดปราจีนบุรี. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม.
(จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร.
- นภาพรณ โฉมวัฒนา. (2545). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญ
กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (การวัดผลการศึกษา).
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ประธาน วัฒนวานิชย์. (2529). เรื่องไม่ยากถ้าอยากเรียนเก่ง. กรุงเทพฯ : หน่วยพัฒนาการเรียน
การสอน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ปรียาภรณ์ เพ็ญสุขใจ. (2542). แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน : กรณีศึกษาจากนักศึกษา
ปริญญาตรี หลักสูตรภาคพิเศษ สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม.
(การศึกษาผู้ใหญ่). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร.
- ปาริฉัตร อ้นประเสริฐ. (2543). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับเชาวน์
ปัญญา ความคิดสร้างสรรค์และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนศึกษานารี กรุงเทพมหานคร. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว).
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ปิยพร ดวงทอง. (2539). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับบุคลิกภาพการแสดง
ตัวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (การวัดผลการศึกษา).
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. (2538). เอกสารประกอบการสอน การทดสอบทางจิตวิทยา. กรุงเทพฯ :
ภาควิชาจิตวิทยาการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร.
- พรพจน์ เพ็ชรทวีพรเดช. (2547). ปัจจัยด้านพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ.
สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พิชัย ปรินูญานุสรณ์. (2529). สู่โลกดนตรี. กรุงเทพฯ : หนึ่งเจ็ดการพิมพ์.

- . (2539, สิงหาคม). "ลูกได้อะไรจากดนตรี," นิตยสารแม่และเด็ก. 192 – 193.
- . (2545). *ดนตรีปริทรรศน์*. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- พิทักษ์ วงแหวน. (2546). *การศึกษาปัจจัยพระดับที่ส่งผลต่อพฤติกรรมใฝ่เรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จังหวัดศรีสะเกษ*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การวิจัยและสถิติทางการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- มนตรา เกศแก้วกมล. (2544). *การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบกับทักษะปฏิบัติการพยาบาลของนักศึกษาพยาบาลในสังกัดพระบรมราชชนก*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การวัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- มรกต ศรียาสวิน. (2545). *ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาดนตรีนาฏศิลป์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเซนต์โยเซฟคอนเวนต์ กรุงเทพมหานคร*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- มารศรี สีมารวงศ์พันธุ์. (2546). *พฤติกรรมการเล่นเกมคอมพิวเตอร์ของวัยเด็กตอนปลายและวัยรุ่นตอนต้นที่ร้านเกมย่านรัชดาภิเษกและความสัมพันธ์กับบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- รชกรินทร์ ฉายแก้ว. (2536). *การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญแบบการเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตนักศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ เขตกรุงเทพมหานคร*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การวัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- รุ่งโรจน์ ลิทธิเวช. (2534). *การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับการปฏิบัติตนอย่างมีพรหมวิหารสี่ของนิสิตคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วรรณ พรหมบุรณย์. (2544, ธันวาคม). "การวิเคราะห์บุคลิกภาพเพื่อการพัฒนาตน," *วารสารวิชาการ*. 4(12) : 38 – 45.

- วันชัย ดนัยตโนมุต. (2536). *คุณลักษณะที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดปทุมธานี*. ปริญญาโท วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วิมลพร พันธุ์มนตรี. (2534). *การสร้างแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญตามรูปแบบของกอร์ดอน*. ปริญญาโท กศ.ม. (การวัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ศรีเรือน แก้วกังวาล. (2539). *ทฤษฎีจิตวิทยาบุคลิกภาพ : รู้เรา รู้เขา*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : หมอชาวบ้าน.
- สถิต วงษ์สุวรรณ. (2540). *จิตวิทยาสังคม*. กรุงเทพฯ : บารุงสาส์น.
- สมชาย รัชมี. (2536). *คู่มือนักดนตรี การเรียบเรียงเสียงประสาน*. กรุงเทพฯ : วิทยาลัยสารพัดช่างพระนคร.
- สิริชัย ประทีปฉาย. (2533). *การพัฒนาบุคลิกภาพและการปรับตัว*. กรุงเทพฯ : วิทยาลัยราไพพรรณี.
- สุกรี เจริญสุข. (2532). *จะฟังดนตรีอย่างไรให้ไพเราะ*. กรุงเทพฯ : ดิออกเตอร์แซ็ก.
- . (2540, ธันวาคม). "ผู้ใหญ่จะช่วยพัฒนาดนตรีในตัวของเด็กได้อย่างไร," *วารสารการศึกษา กทม.* 21(3) : 3 – 8.
- . (2545, กันยายน). "กินข้าวเพื่อมีชีวิตอยู่ มีดนตรีเพื่อให้อยู่อย่างมีชีวิต," *สกุลไทยรายสัปดาห์*. (2499) : 34 – 37.
- สุเทพ บรรลือสินธุ์. (2537). *พื้นฐานการดนตรีสำหรับครูประถมศึกษา*. กรุงเทพฯ : ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุภัททา ปิณฑะแพทย์. (2534). *จิตวิทยาทั่วไป แนวคิดและทฤษฎีขั้นมูลฐาน*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : อรุณการพิมพ์.
- สุรพล พยอมแย้ม. (2544). *พื้นฐานทางจิตวิทยาเพื่อการศึกษา*. นครปฐม : โครงการส่งเสริมการผลิตตำราและเอกสารการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สุรัตน์ วรางค์รัตน์. (2514). *หนังสืออ่านประกอบการฟังคำบรรยาย วิชาสังคมศึกษา*. กรุงเทพฯ.

- โสภา ชปิลมันน์. (2539, ตุลาคม - ธันวาคม). "บุคลิกภาพ : ความสำคัญและการพัฒนาในยุคโลกาภิวัตน์," วารสารราชบัณฑิตยสถาน. 22(1) : 57 – 81.
- อนงค์ พรหมจักร. (2538). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (การวัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อัจฉรา สุขารมย์ และคณะ. (2528). การอบรมเลี้ยงดูกับการพัฒนาการทางสติปัญญาด้านเหตุผลของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 รายงานการวิจัย ฉบับที่ 31. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อุบลรัตน์ ห่อยเจริญ. (2539). ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบบุคลิกภาพกับความสำเร็จในการฝึกบินตามที่ประเมินโดยแบบทดสอบ 16 PF ฟอร์ม B. วิทยานิพนธ์ วท.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- Allport, G.W. (1961). *Pattern and Growth in Personality*. New York : Holt Rinchart & Winston.
- Atkinson, John W. (1966). *Motives in Fantasy Action and Society*. New Delhi : Affiliated East - West Press, PVT. Ltd.
- Digman, John M. (1989). "Five Robust Trait Dimensions : Development, Stability and Utility," *Journal of Personality*. 2 (57) : 195 – 214.
- Guilford, J.P. (1959). *Personality*. New York: McGraw-Hill.
- Hermans, Hurbert J.M. (1970). "A Questionnaire Measure of Achievement Motivation", *Journal of Applied Psychology*. 54 : 354 — 355.
- Lindgren.Henry. (1967). *Educational Psychology in Classroom*. New York : John Wiley & Sons, Inc.
- McClelland, David C. (1961). *The Achieving Society*. New York : The Free Press.
- Prayag Mehta. (1969). *The Achievement Motive in High School Boys*. Calcutta : National Council of Educational Research and Training.

Second, Paul F. & Carl W. Backman. (1964). *Social Psychology*. New York : McGraw Hill Book, Company.

ภาคผนวก

3 สิงหาคม 2547

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณะบดีคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย นางสาวอดิพร นฤนาทชีวิน นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์เรื่อง “แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และบุคลิกภาพ ห้าองค์ประกอบที่มีต่อพฤติกรรมการเรียนดนตรีของวัยรุ่นที่เรียนดนตรี ในเขตกรุงเทพมหานคร” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์วัฒนา ศรีสัตย์วาจา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ อาจารย์ชิตพงษ์ ตรีมาศ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ ที่มีต่อพฤติกรรมการเรียนดนตรีของวัยรุ่นที่เรียนดนตรี ในเขตกรุงเทพมหานคร

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถามให้ นางสาวอดิพร นฤนาทชีวิน และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เพ็ญสิริ จีระเชษฐกุล)

คณะบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณะบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5618, 5731

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 02-2152626-39 มือถือ 01-9349618

ที่ ศธ 0519.12/๔๕๖๘

บัณฑิตวิทยาลัย

84

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

3 สิงหาคม 2547

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน กรรมการผู้จัดการ บริษัท สยามคอนกรีตมาฮ่า จำกัด

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย นางสาวอติพร นฤนาทชีวิน นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์เรื่อง “แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และบุคลิกภาพ ห้าองค์ประกอบที่มีต่อพฤติกรรมการเรียนดนตรีของวัยรุ่นที่เรียนดนตรี ในเขตกรุงเทพมหานคร” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์วัฒนา ศรีสัตย์วาจา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บ ข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้นักเรียนดนตรี โรงเรียนดนตรีมาฮ่าป๊อปปูล่ามิวสิก ตอบแบบสอบถาม แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่มีต่อพฤติกรรมการเรียนดนตรีของวัยรุ่นที่เรียนดนตรี ในเขตกรุงเทพมหานคร ในระหว่างเดือนสิงหาคม - กันยายน 2547

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวอติพร นฤนาทชีวิน ได้เก็บข้อมูล ในการทำสารนิพนธ์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เพ็ญศิริ จีระเดชากุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5618, 5731

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 02-2152626-39 มือถือ 01-9349618

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามที่ต้องการศึกษา แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่มีต่อพฤติกรรมการเรียนดนตรีของวัยรุ่นที่เรียนดนตรี ในเขตกรุงเทพมหานคร

ประโยชน์เพื่อใช้ในการทำสารนิพนธ์นี้เท่านั้น จึงขอความกรุณาตอบแบบสอบถามตามความเป็นจริง ซึ่งในแต่ละข้อคำถามจะไม่มีคำตอบข้อที่ถูกหรือผิด และกรุณาตอบคำถามให้ครบทุกข้อ โดยคำตอบที่ได้จะถูกเก็บเป็นความลับ และนำไปวิเคราะห์ข้อมูลคำตอบโดยเสนอแต่ภาพรวมเท่านั้น

ผู้วิจัยขอแสดงความขอบคุณที่ให้ความร่วมมือมา ณ โอกาสนี้

อดิพร นฤนาทชีวิน

นิสิตปริญญาโท สาขาจิตวิทยาพัฒนาการ ภาคพิเศษ

- แบบสอบถาม ประกอบด้วย 4 ส่วน คือ
- ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป
 - ส่วนที่ 2 แบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
 - ส่วนที่ 3 แบบวัดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ
 - ส่วนที่ 4 แบบวัดพฤติกรรมการเรียน

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป

คำชี้แจง โปรดเขียนเครื่องหมาย ✓ และเติมคำลงในช่องว่างที่ตรงกับสภาพความเป็นจริงของท่าน

- 1. เพศ ☐ ชาย ☐ หญิง
- 2. อายุ ปี
- 3. วิชาดนตรีที่เรียน ระดับ
- 4. ระยะเวลาที่เรียน ☐ น้อยกว่า 6 เดือน ระบุ
☐ มากกว่า 6 เดือน ระบุ

แบบสอบถามเรื่อง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		จริงมาก ที่สุด	จริงมาก	จริง ปานกลาง	ไม่จริง	ไม่จริง เลย
1	ข้าพเจ้าปรารถนาอย่างยิ่งที่จะทำงานยาก ๆ ให้สำเร็จ					
2	เมื่อได้รับมอบหมายให้ทำงานใดๆ ข้าพเจ้าจะทำอย่างเต็มความสามารถเสมอ					
3	ข้าพเจ้าพยายามสอบให้ได้เกรดดีขึ้นทุกครั้ง					
4	เมื่อมีโอกาสเลือกเพื่อนในการจับกลุ่มรายงาน ข้าพเจ้าคำนึงถึงความสามารถของเพื่อนก่อนอื่น					
5	ในการจับฉลากเลือกทำงานนั้น ข้าพเจ้าภาวนาให้ได้งานง่าย ๆ					
6	ข้าพเจ้ามีความภูมิใจ เมื่อได้เลือกทำงานยาก ๆ					
7	ข้าพเจ้าชอบทำสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นความคิดริเริ่มของตนเอง					
8	ข้าพเจ้าเชื่อว่าความอดทนเป็นสิ่งสำคัญมากที่จะนำไปสู่ความสำเร็จในทุก ๆ สิ่ง					
9	ข้าพเจ้าไม่ยอมรับผิดชอบในการเป็นผู้นำ					
10	ข้าพเจ้าเห็นด้วยกับการต่อสู้เพื่อให้ได้รับความสำเร็จ					

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		จริงมาก ที่สุด	จริงมาก	จริง ปานกลาง	ไม่จริง	ไม่จริง เลย
11	การแก้ปัญหาด้วยตนเองนั้น ข้าพเจ้าถือว่าเป็นสิ่งที่มีค่ามากที่สุด					
12	ข้าพเจ้าเกลียดคนที่ไม่ชอบแก้ปัญหาด้วยตนเอง					
13	เมื่ออาจารย์มอบหมายให้ทำงาน ข้าพเจ้าจะรีบทำให้เสร็จเรียบร้อยก่อนกำหนดเสมอ					
14	ข้าพเจ้าชอบเรียนวิชาที่ไม่มีการสอบ					
15	ข้าพเจ้าเรียนหนังสือด้วยความสนุกมากกว่ารู้สึกทุกข์ใจ					
16	ข้าพเจ้ารู้สึกมั่นใจในความสามารถของตนเองที่จะกระทำการต่าง ๆ					
17	ข้าพเจ้าชอบทำงานด้วยความคิดของตนเอง ไม่ชอบทำตามผู้อื่น					
18	ข้าพเจ้ามีความรู้สึกว่าการเรียนหนังสือหรือการทำงานนั้นเป็นเรื่องน่าเบื่อ					
19	บ่อยครั้งที่ข้าพเจ้าตั้งใจจะทำงานอย่างหนึ่ง แต่ทำไปได้ไม่นานข้าพเจ้าก็เกิดความเบื่อและหยุดทำ					
20	ข้าพเจ้ามีความพยายามมากขึ้น เมื่อรู้ตัวว่ามีความรู้ด้อยกว่าเพื่อน ๆ					

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		จริงมาก ที่สุด	จริงมาก	จริง ปานกลาง	ไม่จริง	ไม่จริง เลย
21	ทุกครั้งที่ข้าพเจ้าลงมือทำงานใด ๆ ข้าพเจ้าจะกระทำจนสำเร็จหรือแข่งขัน จนได้ชัยชนะ					
22	ข้าพเจ้าชอบเรียนวิชาที่อาจารย์ผู้สอนมัก ตั้งปัญหาถามนิสิตในห้องเรียนบ่อย ๆ					
23	ในการทำข้อสอบ เมื่อพบว่าคำตอบของ ข้าพเจ้าไม่เหมือนกับเพื่อน ๆ ข้าพเจ้าจะ รู้สึกไม่สบายใจเพราะกลัวตอบผิด					
24	ในการทำงานที่ยุ่งยาก ข้าพเจ้าชอบ วางแผนไว้ล่วงหน้าก่อนเสมอ					
25	ในการเรียน เมื่อมีข้อสงสัยหรือมีความคิด เห็นที่แตกต่างกันออกไป ข้าพเจ้าจะแสดง ความคิดเห็นออกไปทุกครั้ง					
26	ข้าพเจ้าชอบที่จะเลือกทำงานที่คนอื่นไม่ ค่อยกล้าทำ เพราะถือว่าเป็นงานที่ ท้าทายดี					
27	ข้าพเจ้าจะพยายามทำงานนั้นมากยิ่งขึ้น เมื่อพบว่างานนั้นมีปัญหา					
28	เมื่อพบบทเรียนที่ยาก ข้าพเจ้าจะอ่าน บททวนหลายครั้งจนเข้าใจแล้วจึงผ่านไป					
29	แม้ว่างานที่ทำจะยากและน่าเบื่อ ข้าพเจ้าก็ จดจ่ออยู่กับงานนั้นจนกว่าจะสำเร็จ					

แบบสอบถาม เรื่อง บุคลิกภาพ 5 องค์ประกอบ

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		จริงที่สุด	ค่อนข้างจริง	ไม่แน่ใจ	ไม่ค่อยจริง	ไม่จริงเลย
1	ข้าพเจ้าเป็นคนขี้กลัว					
2	ข้าพเจ้าชอบสนุกเพลิดเพลินกับงานปาร์ตี้ที่มีคนเยอะ ๆ					
3	ข้าพเจ้าไม่ใช่คนช่างฝัน					
4	ข้าพเจ้าเป็นคนมีมนุษยสัมพันธ์ดี					
5	ข้าพเจ้าเก็บรักษาสິงของของข้าพเจ้าไว้อย่างเป็นระเบียบและสะอาดเรียบร้อย					
6	ข้าพเจ้ามักจะรู้สึกว่าคุณค่าตัวเองด้อยกว่าคนอื่น					
7	ข้าพเจ้าเป็นคนที่หัวเราะง่าย					
8	ข้าพเจ้าชอบอยู่ในสถานที่ที่ข้าพเจ้าคุ้นเคย					
9	ข้าพเจ้ามักจะมีเรื่องโต้แย้งกับคนในครอบครัวและเพื่อนร่วมชั้น					
10	ข้าพเจ้ามีความสามารถแบ่งเวลาในการทำงานต่าง ๆ ให้สำเร็จตรงตามเวลาที่กำหนด					
11	ข้าพเจ้ารู้สึกกลัวเวลาที่ต้องแก้ไขปัญหาด้วยตนเอง					
12	ข้าพเจ้าไม่คิดว่าตนเองเป็นคนร่าเริง					
13	ข้าพเจ้ามีความซาบซึ้งในงานศิลปะและธรรมชาติ					

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		จริงที่สุด	ค่อนข้างจริง	ไม่แน่ใจ	ไม่ค่อยจริง	ไม่จริงเลย
14	บางคนคิดว่าข้าพเจ้าเป็นคนที่เห็นแก่ตัวและยึดตัวเองเป็นใหญ่					
15	ข้าพเจ้าเป็นคนมีระเบียบวินัยมาก					
16	ข้าพเจ้าไม่เคยรู้สึกหงอยเหงาหรือเศร้าโศก					
17	ข้าพเจ้ามีความสุขมากกับการได้พูดคุยกับคนอื่น					
18	ข้าพเจ้าไม่ชอบฟังความคิดเห็นของคนอื่น					
19	ข้าพเจ้าให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการทำสิ่งต่าง ๆ					
20	ข้าพเจ้าพยายามที่จะทำงานทุกอย่างที่ได้รับมอบหมายด้วยความรับผิดชอบ					
21	ข้าพเจ้ามักรู้สึกเครียดและกระวนกระวายใจ					
22	ข้าพเจ้าชอบเครื่องเล่นที่น่าตื่นเต้น น่าลุ้น และน่าสนใจ					
23	บทกวีมีอิทธิพลต่อข้าพเจ้าเล็กน้อยหรือไม่มีเลย					
24	ข้าพเจ้ามักจะระแวง และสงสัยในเจตนาของผู้อื่น					
25	ข้าพเจ้ามีจุดมุ่งหมายที่ชัดเจนและทำงานตามจุดมุ่งหมายนั้นอย่างเป็นขั้นตอน					
26	บางครั้งข้าพเจ้ารู้สึกว่าตนเองเป็นคนที่ไม่มีค่า					
27	ข้าพเจ้าชอบทำสิ่งต่าง ๆ โดยลำพัง					

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		จริง ที่สุด	ค่อนข้าง จริง	ไม่แน่ใจ	ไม่ค่อย จริง	ไม่จริง เลย
28	บ่อยครั้งที่ข้าพเจ้าชอบลองอาหารใหม่ ๆ หรืออาหารต่างชาติ					
29	ข้าพเจ้าเชื่อว่าคนส่วนมากจะเอาเปรียบ ถ้าเปิดโอกาสให้เขา					
30	ข้าพเจ้าต้องเสียเวลาไปมากก่อนที่จะลงมือ ทำงานได้					
31	ข้าพเจ้าแทบไม่เคยรู้สึกหวาดกลัว หรือ กังวลใจ					
32	ข้าพเจ้ามักจะรู้สึกกว่าตนเองมีความ กระตือรือร้นในการทำงาน					
33	ข้าพเจ้ามีความสนใจต่อเหตุการณ์รอบตัวอยู่ เสมอ					
34	คนที่ข้าพเจ้ารู้จักส่วนใหญ่จะชอบข้าพเจ้า					
35	ข้าพเจ้ามีความตั้งใจทำงานต่าง ๆ เพื่อให้ สำเร็จตามที่ตนเองกำหนดไว้					
36	ข้าพเจ้ามักรู้สึกโกรธต่อทำที่ที่บุคคลอื่น ปฏิบัติต่อข้าพเจ้า					
37	ข้าพเจ้าเป็นคนที่ร่าเริงสนุกสนาน					
38	ข้าพเจ้าชอบคบเพื่อนที่มีความคิดเหมือนกัน กับข้าพเจ้า					
39	บางคนคิดว่าข้าพเจ้าเป็นคนเย็นชา และคิด เกี่ยวกับผลได้ผลเสีย					

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		จริงที่สุด	ค่อนข้างจริง	ไม่แน่ใจ	ไม่ค่อยจริง	ไม่จริงเลย
40	หากข้าพเจ้าได้ให้คำมั่นสัญญาแล้ว ข้าพเจ้าจะทำตามสัญญานั้นเสมอ					
41	ถ้าข้าพเจ้าทำอะไรไม่สำเร็จ ข้าพเจ้าอยากจะทำยอมแพ้					
42	ข้าพเจ้ารู้สึกว่าโลกนี้น่าอยู่					
43	บางครั้งข้าพเจ้าก็มีความรู้สึกร่วม (อิน) ไปกับบทเพลงที่ข้าพเจ้าฟัง					
44	ข้าพเจ้าเป็นคนจริงใจ ไม่เสแสร้ง					
45	บางครั้งข้าพเจ้าก็เผลอเล่นเกม					
46	ข้าพเจ้าไม่ค่อยจะรู้สึกเหงาหรือเศร้าใจ					
47	ข้าพเจ้าเป็นคนว่องไวและคล่องแคล่วกว่าเพื่อนคนอื่น					
48	ในบางครั้งข้าพเจ้าเปิดการพูดคุยที่ต้องใช้เหตุผล					
49	ข้าพเจ้ามักจะคำนึงถึงความรู้สึกของผู้อื่น					
50	ข้าพเจ้าเป็นคนมีความสามารถ มักจะทำงานได้สำเร็จเสมอ					
51	ข้าพเจ้ามักรู้สึกว่าช่วยเหลือตนเองไม่ได้ และต้องการให้มีใครสักคนมาช่วยข้าพเจ้าแก้ปัญหา					

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		จริง ที่สุด	ค่อนข้าง จริง	ไม่แน่ใจ	ไม่ค่อย จริง	ไม่จริง เลย
52	ข้าพเจ้าเป็นคนที่กระฉับกระเฉงมากคนหนึ่ง					
53	ข้าพเจ้าเป็นคนอยากรู้อยากเห็นในเรื่องที่ ประเทืองปัญญา					
54	ถ้าข้าพเจ้าไม่ชอบใคร ข้าพเจ้าจะแสดงให้ คนนั้นรู้					
55	ข้าพเจ้าเป็นคนไม่ค่อยใส่ใจเรื่องความ สะอาด					
56	หลายครั้งที่ข้าพเจ้ารู้สึกอับอายจนไม่ อยากเจอผู้คน					
57	ข้าพเจ้าชอบเป็นผู้นำในการทำกิจกรรม					
58	ข้าพเจ้าไม่ชอบคิดในสิ่งที่ยุ่งยากหรือซับซ้อน เกินไป					
59	ข้าพเจ้าจะจัดการให้ผู้อื่นทำตามความ ต้องการของข้าพเจ้า เมื่อมีความจำเป็น					
60	ข้าพเจ้าตั้งใจที่จะเป็นหนึ่งในทุกเรื่องที่ ข้าพเจ้าทำ					

แบบสอบถาม เรื่องพฤติกรรมการเรียนดนตรี

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		จริงมาก ที่สุด	จริงมาก	จริง ปานกลาง	ไม่จริง	ไม่จริง เลย
1	ข้าพเจ้าวางแผนการฝึกซ้อมดนตรีโดยมีการจัดเวลา อย่างชัดเจน					
2	หลังจากเล่นเพลงที่อาจารย์สอนได้แล้ว ข้าพเจ้า มักจะไม่เข้าชั้นเรียน					
3	ข้าพเจ้ามาเรียนทันเวลา					
4	แม้ว่าเพลงที่ครูสอนจะน่าเบื่อและไม่น่าสนใจ ข้าพเจ้าก็ตั้งใจเรียน					
5	ข้าพเจ้ามีความชำนาญในการใช้เครื่องดนตรี ที่เลือกเรียนเป็นอย่างดี					
6	เมื่อข้าพเจ้าไม่เข้าใจในเรื่องใด ข้าพเจ้ามักจะขอให้ ครูช่วยอธิบายซ้ำอีกครั้ง					
7	ข้าพเจ้ามีการศึกษาหาข้อมูลเพิ่มเติมจาก อินเทอร์เน็ต					
8	ถึงแม้ข้าพเจ้ามีเวลาน้อยก็ตาม แต่ข้าพเจ้าก็จะ พยายามหาเวลาเพื่อฝึกซ้อมดนตรี					
9	เมื่อมีโอกาส ข้าพเจ้าจะไม่เข้าชั้นเรียนดนตรี					
10	ข้าพเจ้าทำงานที่ได้รับมอบหมายส่งทันเวลาที่ กำหนด					
11	ข้าพเจ้าดูแลและรักษาเครื่องดนตรีที่ใช้เรียน เป็นอย่างดี					
12	เมื่อมีปัญหาหรือข้อสงสัยเกี่ยวกับการเรียนดนตรี ข้าพเจ้าจะพยายามซักถามและพูดคุยกับครู จนเข้าใจ					

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		จริงมาก ที่สุด	จริงมาก	จริง ปานกลาง	ไม่จริง	ไม่จริง เลย
13	ข้าพเจ้าสนใจอ่านคอลัมน์เกี่ยวกับการเล่นดนตรี จากนิตยสาร					
14	ข้าพเจ้าไม่มีเวลาฝึกซ้อมดนตรี					
15	ข้าพเจ้าจะเข้าเรียนสμάเสมอเมื่อใกล้จะมีการสอบ					
16	ข้าพเจ้าไปโรงเรียนก่อนเวลาและเข้าห้องเรียน ทันเวลาเสมอ					
17	ข้าพเจ้าตั้งใจทำงานที่ได้รับมอบหมายจนเสร็จ เรียบร้อย แม้ว่างานจะไม่น่าสนใจ					
18	ข้าพเจ้าตั้งใจฟังครูสอนอย่างเต็มที่					
19	ข้าพเจ้ามักจะหาโอกาสไปชมคอนเสิร์ตของศิลปินที่ ชื่นชอบ					
20	ข้าพเจ้าจัดตารางเวลาสำหรับการอ่านหนังสือเรียน และการฝึกซ้อมดนตรี					
21	การเรียนดนตรีไม่ทันเพื่อน ทำให้ข้าพเจ้าไม่อยาก เข้าชั้นเรียน					
22	เมื่อครูให้ทำรายงาน ข้าพเจ้าจะอ้างเหตุผลทั้งปวง เพื่อจะได้ไม่ต้องทำรายงานส่ง					
23	เมื่อมีปัญหาหรือข้อสงสัยเกี่ยวกับการเรียนดนตรี ข้าพเจ้ามักจะซักถามจากครูเมื่อเลิกเรียนทันที					
24	ข้าพเจ้าไม่สนใจเข้าร่วม Work Shop การเล่น เครื่องดนตรี					
25	ถ้าไม่ใช่ใกล้จะมีการแข่งขันดนตรี ข้าพเจ้าก็จะยัง ไม่ฝึกซ้อมแต่อย่างใด					
26	ข้าพเจ้าเรียนดนตรีเพื่อผ่อนคลาย จึงไม่จำเป็นต้อง เข้าเรียนตรงเวลาทุกครั้ง					

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		จริงมาก ที่สุด	จริงมาก	จริง ปานกลาง	ไม่จริง	ไม่จริง เลย
27	เมื่อครูมอบหมายให้ไปแกะเพลง ข้าพเจ้าจะพยายามทำอย่างเต็มความสามารถ					
28	ข้าพเจ้าสนใจเทคนิคการใช้เครื่องดนตรีทั้งรุ่นเก่าและรุ่นใหม่ ๆ เสมอ					
29	ข้าพเจ้าไม่ชอบซักถามครูในห้องเรียนเพราะกลัวว่าเพื่อนจะคิดว่าตนเองเรียนไม่เก่ง					
30	ข้าพเจ้ามีเวลาสำหรับการฝึกซ้อมดนตรีทุกวัน					
31	ข้าพเจ้าเข้าชั้นเรียนดนตรีสม่ำเสมอ					
32	การเข้าเรียนตรงเวลา ทำให้ข้าพเจ้าได้รับความรู้อย่างเต็มที่					
33	ข้าพเจ้าชอบทำกิจกรรมที่ครูมอบหมาย					
34	เมื่อเรียนดนตรีได้ไม่นาน ข้าพเจ้าก็เริ่มรู้สึกเบื่อหน่ายและง่วงนอน จนต้องฝันใจเรียน					
35	ข้าพเจ้าฝึกซ้อมดนตรีอย่างสม่ำเสมอไม่ว่าจะมีการสอบหรือไม่สอบก็ตาม					
36	ข้าพเจ้าเข้าเรียนสาย เพราะเพื่อนส่วนใหญ่ก็เข้าเรียนสายเหมือนกัน					
37	เมื่อครูให้การบ้าน ข้าพเจ้าจะทำงานนั้นด้วยตนเองอย่างเต็มที่					
38	ข้าพเจ้าตั้งใจฟังครูสอนไม่ว่าครูจะสอนดีหรือไม่ก็ตาม					
39	เครื่องดนตรีมีส่วนสำคัญทำให้การเรียนดนตรีของข้าพเจ้าดีขึ้น					
40	ข้าพเจ้าขอให้ครูผู้สอนสาธิตและโชว์ความสามารถ เพื่อเป็นการกระตุ้นและช่วยเพิ่มแรงงูใจในการเรียน					

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		จริงมาก ที่สุด	จริงมาก	จริง ปานกลาง	ไม่จริง	ไม่จริง เลย
41	การเข้าร่วม Work Shop เป็นการเปิดโลกทัศน์ และ เพิ่มพูนประสบการณ์ทางดนตรีแก่ข้าพเจ้า					
42	ก่อนการสอบทักษะดนตรี ข้าพเจ้าจะฝึกซ้อมดนตรี อย่างสม่ำเสมอ					
43	ข้าพเจ้าจะไม่เข้าชั้นเรียนดนตรี ถ้าข้าพเจ้าไม่ชอบ บทเรียนนั้นๆ					
44	การเข้าเรียนตรงเวลา ทำให้ข้าพเจ้าเรียนดนตรี ได้ดีขึ้น					
45	ข้าพเจ้ามักรีบร้อนและทำงานอย่างขะโป้เพื่อรีบ ส่งให้ทันตามกำหนดเวลา					
46	ข้าพเจ้ามีสมาธิเรียนดนตรีได้ไม่นาน ก็จะคิดถึง เรื่องอย่างอื่น					
47	ข้าพเจ้าจะซักถามครูทันทีเมื่อเรียนไม่เข้าใจ					
48	ข้าพเจ้าไม่เคยจัดเวลาสำหรับการฝึกซ้อมดนตรี ก่อนเข้าเรียน					
49	ข้าพเจ้ามักหยุดเรียนดนตรีบ่อย เพราะเห็นว่าไม่มี ผลต่อการสอบ					
50	ข้าพเจ้าตั้งใจและพยายามทำงานที่ครูมอบหมาย ให้ดีที่สุด					
51	ข้าพเจ้านำอุปกรณ์การเรียนมาด้วยทุกครั้ง					
52	ข้าพเจ้าเรียนดนตรีได้ดี ถึงแม้ว่าเครื่องดนตรีที่ใช้ที่ โรงเรียนจะเป็นคนละรุ่นกับเครื่องดนตรีของตนเอง ก็ตาม					
53	การซักถามจากครูช่วยให้ข้าพเจ้าเข้าใจมากขึ้น					
54	ข้าพเจ้าเข้าเรียนอย่างสม่ำเสมอ ไม่ว่าค่าเล่าเรียน จะแพงหรือไม่ก็ตาม					
55	ข้าพเจ้าไม่ชอบเรียนวิชาดนตรีที่เกี่ยวกับการท่องจำ					

1. ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม เรื่อง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ข้อ ที่	ข้อความ	ค่าความเชื่อมั่น
1	ข้าพเจ้าปรารถนาอย่างยิ่งที่จะทำงานยาก ๆ ให้สำเร็จ	0.52
2	เมื่อได้รับมอบหมายให้ทำงานใด ๆ ข้าพเจ้าจะทำอย่างเต็ม ความสามารถเสมอ	0.53
3	ข้าพเจ้าพยายามสอบให้ได้เกรดดีขึ้นทุกครั้ง	0.34
4	เมื่อมีโอกาสเลือกเพื่อนในการจับกลุ่มรายงาน ข้าพเจ้าคำนึงถึงความสามารถของเพื่อนก่อนอื่น	0.30
5	ในการจับฉลากเลือกทำงานนั้น ข้าพเจ้าภาวนาให้ ได้งานง่าย ๆ	0.25
6	ข้าพเจ้ามีความภูมิใจ เมื่อได้เลือกทำงานยาก ๆ	0.5
7	ข้าพเจ้าชอบทำสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นความคิดริเริ่มของตนเอง	0.63
8	ข้าพเจ้าเชื่อว่าความอดทนเป็นสิ่งสำคัญมากที่จะนำไปสู่ ความสำเร็จในทุก ๆ สิ่ง	0.61
9	ข้าพเจ้าไม่ยอมรับผิดชอบในการเป็นผู้นำ	0.26
10	ข้าพเจ้าเห็นด้วยกับการต่อสู้เพื่อให้ได้รับความสำเร็จ	0.26
11	การแก้ปัญหาด้วยตนเองนั้น ข้าพเจ้าถือว่าเป็นสิ่งที่มีค่ามากที่สุด	0.51
12	ข้าพเจ้าเกลียดคนที่ไม่ชอบแก้ปัญหาด้วยตนเอง	0.49
13	เมื่ออาจารย์มอบหมายให้ทำงาน ข้าพเจ้าจะรีบทำให้เสร็จเรียบร้อย ก่อนกำหนดเสมอ	0.27
14	ข้าพเจ้าชอบเรียนวิชาที่ไม่มีการสอบ	0.23
15	ข้าพเจ้าเรียนหนังสือด้วยความสนุกมากกว่ารู้สึกทุกข์ใจ	0.42
16	ข้าพเจ้ารู้สึกมั่นใจในความสามารถของตนเองที่จะกระทำสิ่งต่าง ๆ	0.57
17	ข้าพเจ้าชอบทำงานด้วยความคิดของตนเอง ไม่ชอบทำตามผู้อื่น	0.60
18	ข้าพเจ้ามีความรู้สึกว่าการเรียนหนังสือหรือการทำงานนั้นเป็นเรื่องน่าเบื่อ	0.24

ข้อ ที่	ข้อความ	ค่าความเชื่อมั่น
19	บ่อยครั้งที่ข้าพเจ้าตั้งใจจะทำงานอย่างหนึ่ง แต่ทำไปได้ไม่นานข้าพเจ้าก็เกิด ความเบื่อและหยุดทำ	0.55
20	ข้าพเจ้ามีความพยายามมากขึ้น เมื่อรู้ตัวว่ามีความรู้ด้อยกว่าเพื่อน ๆ	0.33
21	ทุกครั้งที่ข้าพเจ้าลงมือทำงานใด ๆ ข้าพเจ้าจะกระทำจนสำเร็จหรือแข่งขัน จนได้ชัยชนะ	0.26
22	ข้าพเจ้าชอบเรียนวิชาที่อาจารย์ผู้สอนมักตั้งปัญหาถาม นิสิตในห้องเรียนบ่อย ๆ	0.40
23	ในการทำข้อสอบ เมื่อพบว่าคำตอบของข้าพเจ้าไม่เหมือนกับเพื่อน ๆ ข้าพเจ้าจะรู้สึกไม่สบายใจเพราะกลัวตอบผิด	0.31
24	ในการทำงานที่ยุ่งยาก ข้าพเจ้าชอบวางแผนไว้ล่วงหน้าก่อนเสมอ	0.48
25	ในการเรียน เมื่อมีข้อสงสัยหรือมีความคิดเห็นที่แตกต่างกันออกไป ข้าพเจ้าจะแสดงความคิดเห็นออกไปทุกครั้ง	0.38
26	ข้าพเจ้าชอบที่จะเลือกทำงานที่คนอื่นไม่ค่อยกล้าทำ เพราะถือว่าเป็นงาน ที่ทำหายดี	0.58
27	ข้าพเจ้าจะพยายามทำงานนั้นมากยิ่งขึ้น เมื่อพบว่างานนั้นมีปัญหา	0.53
28	เมื่อพบบทเรียนที่ยาก ข้าพเจ้าจะอ่านบททวนหลายครั้ง จนเข้าใจแล้วจึงผ่านไป	0.28
29	แม้ว่างานที่ทำจะยากและน่าเบื่อ ข้าพเจ้าก็จดจ่ออยู่กับงานนั้น จนกว่าจะสำเร็จ	0.34

2. ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม เรื่อง บุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ

ข้อ ที่	ข้อความ	ค่าความเชื่อมั่น
1	ข้าพเจ้าเป็นคนขี้กลัว	0.50
2	ข้าพเจ้าชอบสนุกเพลิดเพลินกับงานปาร์ตี้ที่มีคนเยอะ ๆ	0.33
3	ข้าพเจ้าไม่ใช่คนช่างฝัน	0.28
4	ข้าพเจ้าเป็นคนมีมนุษยสัมพันธ์ดี	0.20
5	ข้าพเจ้าเก็บรักษาสิ่งของของข้าพเจ้าไว้อย่างเป็นระเบียบและ สะอาดเรียบร้อย	0.66
6	ข้าพเจ้ามักจะรู้สึกว่าคุณค่าตัวเองดีกว่าคนอื่น	0.74
7	ข้าพเจ้าเป็นคนที่หัวเราะง่าย	0.35
8	ข้าพเจ้าชอบอยู่ในสถานที่ที่ข้าพเจ้าคุ้นเคย	0.35
9	ข้าพเจ้ามักจะมีเรื่องโต้แย้งกับคนในครอบครัวและเพื่อนร่วมชั้น	0.35
10	ข้าพเจ้ามีความสามารถแบ่งเวลาในการทำงานต่าง ๆ ให้สำเร็จ ตรงตามเวลาที่กำหนด	0.51
11	ข้าพเจ้ารู้สึกกลัวเวลาที่ต้องแก้ไขปัญหาด้วยตนเอง	0.50
12	ข้าพเจ้าไม่คิดว่าตนเองเป็นคนร่าเริง	0.43
13	ข้าพเจ้ามีความซาบซึ้งในงานศิลปะและธรรมชาติ	0.35
14	บางคนคิดว่าข้าพเจ้าเป็นคนที่เห็นแก่ตัวและยึดตัวเองเป็นใหญ่	0.20
15	ข้าพเจ้าเป็นคนมีระเบียบวินัยมาก	0.54
16	ข้าพเจ้าไม่เคยรู้สึกหงอยเหงาหรือเศร้าโศก	0.38
17	ข้าพเจ้ามีความสุขมากกับการได้พูดคุยกับคนอื่น	0.44
18	ข้าพเจ้าไม่ชอบฟังความคิดเห็นของคนอื่น	0.51
19	ข้าพเจ้าให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการทำสิ่งต่าง ๆ	0.35
20	ข้าพเจ้าพยายามที่จะทำงานทุกอย่างที่ได้รับมอบหมายด้วยความรับผิดชอบ	0.80
21	ข้าพเจ้ามักรู้สึกเครียดและกระวนกระวายใจ	0.5
22	ข้าพเจ้าชอบเล่นกีฬาที่ตื่นเต้น น่าลุ้นและน่าสนใจ	0.30

ข้อ ที่	ข้อความ	ค่าความเชื่อมั่น
23	บทกวีมีอิทธิพลต่อข้าพเจ้าเล็กน้อยหรือไม่มีเลย	0.31
24	ข้าพเจ้ามักจะระแวง และสงสัยในเจตนาของผู้อื่น	0.56
25	ข้าพเจ้ามีจุดมุ่งหมายที่ชัดเจนและทำงานตามจุดมุ่งหมายนั้น อย่างเป็นขั้นตอน	0.50
26	บางครั้งข้าพเจ้ารู้สึกว่าคุณเองเป็นคนที่ไม่มีค่า	0.63
27	ข้าพเจ้าชอบทำสิ่งต่าง ๆ โดยลำพัง	0.26
28	บ่อยครั้งที่ข้าพเจ้าชอบลองอาหารใหม่ ๆ หรืออาหารต่างชาติ	0.23
29	ข้าพเจ้าเชื่อว่าคนส่วนมากจะเอาเปรียบ ถ้าเปิดโอกาสให้เขา	0.23
30	ข้าพเจ้าต้องเสียเวลาไปมากก่อนที่จะลงมือทำงานได้	0.20
31	ข้าพเจ้าแทบไม่เคยรู้สึกหวาดกลัว หรือกังวลใจ	0.23
32	ข้าพเจ้ามักจะรู้สึกว่าตนเองมีความกระตือรือร้นในการทำงาน	0.50
33	ข้าพเจ้ามีความสนใจต่อเหตุการณ์รอบตัวอยู่เสมอ	0.17
34	คนที่ข้าพเจ้ารู้จักส่วนใหญ่จะชอบข้าพเจ้า	0.21
35	ข้าพเจ้ามีความตั้งใจทำงานต่าง ๆ เพื่อให้สำเร็จตามที่ตนเองกำหนดไว้	0.26
36	ข้าพเจ้ามักรู้สึกโกรธต่อทำที่ที่บุคคลอื่นปฏิบัติต่อข้าพเจ้า	0.65
37	ข้าพเจ้าเป็นคนที่ร่าเริงสนุกสนาน	0.50
38	ข้าพเจ้าชอบคบเพื่อนที่มีความคิดเหมือนกันกับข้าพเจ้า	0.55
39	บางคนคิดว่าข้าพเจ้าเป็นคนเย็นชา และคิดเกี่ยวกับผลได้ผลเสีย	0.17
40	หากข้าพเจ้าได้ให้คำมั่นสัญญาแล้ว ข้าพเจ้าจะทำตามสัญญานั้นเสมอ	0.49
41	ถ้าข้าพเจ้าทำอะไรไม่สำเร็จ ข้าพเจ้าอยากจะยอมแพ้	0.60
42	ข้าพเจ้ารู้สึกว่าโลกนี้น่าอยู่	0.43
43	บางครั้งข้าพเจ้าก็มีความรู้สึกท่วม (อิน) ไปกับบทเพลงที่ข้าพเจ้าฟัง	0.35
44	ข้าพเจ้าเป็นคนจริงใจ ไม่เสแสร้ง	0.52
45	บางครั้งข้าพเจ้าก็เผลอเล่นเกม	0.20
46	ข้าพเจ้าไม่ค่อยจะรู้สึกเหงาหรือเศร้าใจ	0.64

ข้อ ที่	ข้อความ	ค่าความเชื่อมั่น
47	ข้าพเจ้าเป็นคนว่องไวและคล่องแคล่วกว่าเพื่อนคนอื่น	0.58
48	ในบางครั้งข้าพเจ้าเบื่อการพูดคุยที่ต้องใช้เหตุผล	0.27
49	ข้าพเจ้ามักจะคำนึงถึงความรู้สึกของผู้อื่น	0.34
50	ข้าพเจ้าเป็นคนมีความสามารถ มักจะทำงานได้สำเร็จเสมอ	0.35
51	ข้าพเจ้ามักรู้สึกท้อว่าช่วยเหลือตนเองไม่ได้และต้องการให้มีใครสักคน มาช่วยข้าพเจ้าแก้ปัญหา	0.48
52	ข้าพเจ้าเป็นคนที่กระฉับกระเฉงมากคนหนึ่ง	0.66
53	ข้าพเจ้าเป็นคนอยากรู้อยากเห็นในเรื่องที่ประหลาดพิสดาร	0.42
54	ถ้าข้าพเจ้าไม่ชอบใคร ข้าพเจ้าจะแสดงให้คนนั้นรู้	0.20
55	ข้าพเจ้าเป็นคนไม่ค่อยใส่ใจเรื่องความสะอาด	0.28
56	หลายครั้งที่ข้าพเจ้ารู้สึกอับอายจนไม่อยากเจอผู้คน	0.50
57	ข้าพเจ้าชอบเป็นผู้นำในการทำกิจกรรม	0.32
58	ข้าพเจ้าไม่ชอบคิดในสิ่งที่ยุ่งยากหรือซับซ้อนเกินไป	0.43
59	ข้าพเจ้าจะจัดการให้ผู้อื่นทำตามความต้องการของข้าพเจ้า เมื่อมีความจำเป็น	0.21
60	ข้าพเจ้าตั้งใจที่จะเป็นหนึ่งในทุกเรื่องที่ข้าพเจ้าทำ	0.40

3. ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม เรื่อง พฤติกรรมการเรียนดนตรี

ข้อ ที่	ข้อความ	ค่าความเชื่อมั่น
1	ข้าพเจ้าวางแผนการฝึกซ้อมดนตรีโดยมีการจัดเวลาอย่างชัดเจน	0.57
2	หลังจากเล่นเพลงที่อาจารย์สอนได้แล้ว ข้าพเจ้ามักจะไม่เข้าชั้นเรียน	0.24
3	ข้าพเจ้ามาเรียนทันเวลา	0.38
4	แม้ว่าเพลงที่ครูสอนจะน่าเบื่อและไม่น่าสนใจ ข้าพเจ้าก็ตั้งใจเรียน	0.46
5	ข้าพเจ้ามีความชำนาญในการใช้เครื่องดนตรีที่เลือกเรียนเป็นอย่างดี	0.52
6	เมื่อข้าพเจ้าไม่เข้าใจในเรื่องใด ข้าพเจ้ามักจะขอให้ครูช่วยอธิบายซ้ำอีกครั้ง	0.58
7	ข้าพเจ้ามีการศึกษาหาข้อมูลเพิ่มเติมจากอินเทอร์เน็ต	0.46
8	ถึงแม้ข้าพเจ้ามีเวลาน้อยก็ตาม แต่ข้าพเจ้าก็จะพยายามหาเวลาเพื่อฝึกซ้อมดนตรี	0.65
9	เมื่อมีโอกาส ข้าพเจ้าจะไม่เข้าชั้นเรียนดนตรี	0.44
10	ข้าพเจ้าทำงานที่ได้รับมอบหมายส่งทันเวลาที่กำหนด	0.58
11	ข้าพเจ้าดูแลและรักษาเครื่องดนตรีที่ใช้เรียนเป็นอย่างดี	0.36
12	เมื่อมีปัญหาหรือข้อสงสัยเกี่ยวกับการเรียนดนตรี ข้าพเจ้าจะพยายามซักถามและพูดคุยกับครูจนเข้าใจ	0.57
13	ข้าพเจ้าสนใจอ่านคอลัมน์เกี่ยวกับการเล่นดนตรีจากนิตยสาร	0.43
14	ข้าพเจ้าไม่มีเวลาฝึกซ้อมดนตรี	0.56
15	ข้าพเจ้าจะเข้าเรียนสม่ำเสมอเมื่อใกล้จะมีการสอบ	0.46
16	ข้าพเจ้าไปโรงเรียนก่อนเวลาและเข้าห้องเรียนทันเวลาเสมอ	0.56
17	ข้าพเจ้าตั้งใจทำงานที่ได้รับมอบหมายจนเสร็จเรียบร้อยแม้ว่างานจะไม่น่าสนใจ	0.37
18	ข้าพเจ้าตั้งใจฟังครูสอนอย่างเต็มที่	0.50
19	ข้าพเจ้ามักจะหาโอกาสไปชมคอนเสิร์ตของศิลปินที่ชอบ	0.35
20	ข้าพเจ้าจัดตารางเวลาสำหรับการอ่านหนังสือเรียนและการฝึกซ้อมดนตรี	0.42
21	การเรียนดนตรีไม่ทันเพื่อน ทำให้ข้าพเจ้าไม่อยากเข้าชั้นเรียน	0.47

ข้อ ที่	ข้อความ	ค่าความเชื่อมั่น
22	เมื่อครูให้ทำรายงาน ข้าพเจ้าจะอ้างเหตุผลทั้งปวง เพื่อจะได้ไม่ต้องทำรายงานส่ง	0.26
23	เมื่อมีปัญหาหรือข้อสงสัยเกี่ยวกับการเรียนดนตรี ข้าพเจ้ามักจะซักถาม จากครูเมื่อเลิกเรียนทันที	0.46
24	ข้าพเจ้าไม่สนใจเข้าร่วม Work Shop การเล่นเครื่องดนตรี	0.49
25	ถ้าไม่ใช่ใกล้จะมีการแข่งขันดนตรี ข้าพเจ้าก็จะยังไม่ฝึกซ้อมแต่อย่างใด	0.63
26	ข้าพเจ้าเรียนดนตรีเพื่อผ่อนคลาย จึงไม่จำเป็นต้องเข้าเรียนตรงเวลาทุกครั้ง	0.30
27	เมื่อครูมอบหมายให้ไปแกะเพลง ข้าพเจ้าจะพยายามทำอย่างเต็มความสามารถ	0.68
28	ข้าพเจ้าสนใจเทคนิคการใช้เครื่องดนตรีทั้งรุ่นเก่าและรุ่นใหม่ ๆ เสมอ	0.30
29	ข้าพเจ้าไม่ชอบซักถามครูในห้องเรียนเพราะกลัวว่าเพื่อนจะคิดว่า ตนเองเรียนไม่เก่ง	0.29
30	ข้าพเจ้ามีเวลาสำหรับการฝึกซ้อมดนตรีทุกวัน	0.39
31	ข้าพเจ้าเข้าชั้นเรียนดนตรีสม่ำเสมอ	0.44
32	การเข้าเรียนตรงเวลา ทำให้ข้าพเจ้าได้รับความรู้อย่างเต็มที่	0.70
33	ข้าพเจ้าชอบทำกิจกรรมที่ครูมอบหมาย	0.67
34	เมื่อเรียนดนตรีได้ไม่นาน ข้าพเจ้าก็เริ่มรู้สึกเบื่อหน่ายและง่วงนอน จนต้องฝืนใจเรียน	0.39
35	ข้าพเจ้าฝึกซ้อมดนตรีอย่างสม่ำเสมอไม่ว่าจะมีการสอบหรือไม่สอบก็ตาม	0.72
36	ข้าพเจ้าเข้าเรียนสาย เพราะเพื่อนส่วนใหญ่ก็เข้าเรียนสายเหมือนกัน	0.39
37	เมื่อครูให้การบ้าน ข้าพเจ้าจะทำงานนั้นด้วยตนเองอย่างเต็มที่	0.62
38	ข้าพเจ้าตั้งใจฟังครูสอนไม่ว่าครูจะสอนดีหรือไม่ก็ตาม	0.35
39	เครื่องดนตรีมีส่วนสำคัญทำให้การเรียนดนตรีของข้าพเจ้าดีขึ้น	0.58
40	ข้าพเจ้าขอให้ครูผู้สอนสาธิตและโชว์ความสามารถ เพื่อเป็นการกระตุ้นและ ช่วยเพิ่มแรงจูงใจในการเรียน	0.51

ข้อ ที่	ข้อความ	ค่าความเชื่อมั่น
41	การเข้าร่วม Work Shop เป็นการเปิดโลกทัศน์ และเพิ่มพูนประสบการณ์ทางดนตรีแก่ข้าพเจ้า	0.66
42	ก่อนการสอบทักษะดนตรี ข้าพเจ้าจะฝึกซ้อมดนตรีอย่างสม่ำเสมอ	0.63
43	ข้าพเจ้าจะไม่เข้าชั้นเรียนดนตรี ถ้าข้าพเจ้าไม่ชอบบทเรียนนั้นๆ	0.37
44	การเข้าเรียนตรงเวลา ทำให้ข้าพเจ้าเรียนดนตรีได้ดีขึ้น	0.51
45	ข้าพเจ้ามักรีบร้อนและทำงานอย่างขอไปที เพื่อรีบส่งให้ทันตามกำหนดเวลา	0.24
46	ข้าพเจ้ามีสมาธิเรียนดนตรีได้ไม่นาน ก็จะคิดถึงเรื่องอย่างอื่น	0.31
47	ข้าพเจ้าจะซักถามครูทันทีเมื่อเรียนไม่เข้าใจ	0.40
48	ข้าพเจ้าไม่เคยจัดเวลาสำหรับการฝึกซ้อมดนตรีก่อนเข้าเรียน	0.47
49	ข้าพเจ้ามักหยุดเรียนดนตรีบ่อย เพราะเห็นว่าไม่มีผลต่อการสอบ	0.27
50	ข้าพเจ้าตั้งใจและพยายามทำงานที่ครูมอบหมายให้ดีที่สุด	0.65
51	ข้าพเจ้านำอุปกรณ์การเรียนมาด้วยทุกครั้ง	0.52
52	ข้าพเจ้าเรียนดนตรีได้ดี ถึงแม้ว่าเครื่องดนตรีที่ใช้ที่โรงเรียนจะเป็นคนละรุ่นกับเครื่องดนตรีของตนเองก็ตาม	0.57
53	การซักถามจากครูช่วยให้ข้าพเจ้าเข้าใจมากขึ้น	0.57
54	ข้าพเจ้าเข้าเรียนอย่างสม่ำเสมอ ไม่ว่าค่าเล่าเรียนจะแพงหรือไม่ก็ตาม	0.62
55	ข้าพเจ้าไม่ชอบเรียนวิชาดนตรีที่เกี่ยวกับการท่องจำ	0.45

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ชื่อ	นางสาวอติพร นฤนาทชีวิน
เกิดวันที่	14 ธันวาคม 2518
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	บ้านเลขที่ 6/6 หมู่ 7 ซอยเอกชัย 73 ถนนเอกชัย แขวงบางบอน เขตบางบอน กรุงเทพฯ 10150
สถานที่ทำงาน	บริษัท สยามดนตรียามาฮ่า จำกัด
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ.2536	มัธยมศึกษาตอนปลาย (แผนกศิลป์-คำนวณ) โรงเรียนศึกษานารีวิทยา
พ.ศ.2540	บริหารธุรกิจบัณฑิต (การเงินและการธนาคาร) มหาวิทยาลัยรามคำแหง
พ.ศ.2547	การศึกษามหาบัณฑิต (จิตวิทยาพัฒนาการ) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร